

Giới thiệu Cung Chiều Cô Em Dâm

Liên quan về tình cảm loạn luân giữa hai anh em họ, không cùng huyết thống

Nhân vật chính:

Cô: Lệ Du Mẫn

Anh: Tổng Thiên Ngao

Nhân vật phụ:

Hắn: Hàn Mạc Phi

Cô ta: Trương Lệ Quyên

Và một số nhân vật khác,.....

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Em Dâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

"Du Mẫn ơi" tiếng nói từ bên ngoài cửa phát vô

"Em đây anh Thiên Ngao" cô bước ra mở cửa cho anh, khi anh nhìn vào cô anh như đang gặp thiên thần vậy. Cô có đôi mắt đen huyền ảo, mang theo là bờ đằm ngấn ngù tinh khiết, áo hở vai khiến anh muốn ôm chầm lấy cô mà ăn "thịt"

"Em...em...cho anh ngủ với với em được không" anh ấp úng hỏi

"Chi vậy!/? Anh có phòng sao không ngủ mà qua phòng em chi" cô nhũn mày hỏi anh

"Đi mà cục cưng ơi~ cho anh ngủ với em đi mà anh anh...sợ sợ MA" anh giả bộ hốt hoảng bay lại ôm cô nhưng có điều là tay anh không phải để ở phía dưới bụng mà là để ở trên ngực cô

Cô đỏ mặt, ấp úng nói "a...anh đang làm gì vậy!/? Thả em ra mau um"

Ôm cô anh có cảm giác rất thích thú, hửi mùi thơm cô khiến anh rất kích thích, anh như muốn làm một tên ác ôn để hãm hiếp cô em này, hơi thờ phả vào tai cô "em biết không bôi mẫn mẫn, người em rất là thơm, nó như muốn anh vậy"

"A...anh anh nói gì vậy Thiên Ngao? Em không hiểu gì cả. Thả em ra đi em khó thở" cô cự quậy nhưng càng bị anh ôm chặt hơn

Anh không nghe cô nói gì vẫn tiếp tục thúc giục, ám muội cô "em biết phía dưới cây gậy của anh bây giờ nó rất muốn em. Em biết không bảo bối" anh hôn lên cổ cô rồi cắn lên vành tai cô

"Um...thả thả em ra...um" cô ườn cong người khi bị anh cắn vào

Vẫn không nghe cô nói gì. Tay anh đang ôm trên ngực cô bắt đầu mò mẫn cơ thể cô. Một tay bóp ngực bên trái còn tay kia thì lần xuống dưới mà trêu chọc

"Um...a...anh...thả...e...em...ra...em khó chịu...đừng mà" cô xém ngã xuống thì được anh đỡ dậy, ẵm cô lên bàn trang điểm

"Bảo bối mẫn mẫn...anh muốn em...cho anh nếm em được không"

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Em Dâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 2

"Cho anh ném em được không? Du Mẫn"

"Um...đừng anh ơi...c...chúng ta là anh em đó" cô cự quạ

"Nhưng chúng ta không là anh em ruột, em hiểu chứ"

"Nhưng...um..." Cô chưa kịp nói xong thì bị anh bịt lại bởi nụ hôn của anh. Nụ hôn đang yên vị trên môi thì anh thêm phần kích thích tách miệng cô ra đưa đầu lưỡi anh vô tham quan khoang miệng của cô. Khuấy động bên trong khiến cả hai chìm vào hăm muốn của dục vọng.

"Um...um" cô cũng không cự quạ mà để yên cho anh làm gì mình cũng được. Thấy cô như vậy anh cũng vui được phần nào, vừa hôn anh vừa lấy bàn tay mình xoa nắn bộ ngực đầy đặn của cô "um..." Nụ hôn kéo dài được 1 khoảng thì cả hai rời môi ra, cô và anh nặng nề nhưng không vì thế mà anh bỏ cuộc.

Anh cúi xuống kéo dây áo cô tuột xuống, lúc cô ngủ thì thường không mặc áo lót đi ngủ nên anh cũng dễ lọt ra. Cúi xuống ngậm lấy nhũ hoa mà mút lấy như em bé, cần nhẹ khiến cô khẽ rên lên "aaaa ummm...nhẹ nhẹ anh...ơi"

"Suyt...em nói nhỏ thôi...coi chừng ba mẹ đang ngủ nghe thấy đó" vừa mút lấy nhũ hoa anh vừa nói nhưng tay kia cũng không yên phận mà bóp nắn, xoa nắn bầu ngực cô. Chán chê với bầu ngực được mấy phút, anh liền ép sát cô góc cạnh bàn nói "cho anh thấy khu vườn của em đi" anh nói giọng ma mị, đầy quyến rũ cũng khiến người khác mê mẩn mà nghe theo.

"Um... nhưng em sợ...lần đầu của em..." Cô ngại ngùng đỏ mặt nói

"Không sao, anh sẽ chịu trách nhiệm với em Bảo bối à" anh liếm vành tai cô, khiến nó đỏ lên

"Um...em...em.ơ ơ...đừng mà anh ơi" cô định vừa nói gì thì anh đã lật váy cô lên, tách hai chân cô ra, cúi xuống nhìn vào quần lót màu vàng "Ai chà chà, dễ thương ta" anh cười ranh ma, rồi áp mặt mình vào khu vườn kia

"Um...đừng mà anh ơi...xa ra đi mà...dơ...dơ...lắm" định đầu anh lại nhưng phía dưới anh vẫn liếm láp khu vườn ngoài của cô. Chưa được bao lâu thì chất dịch mỏng đã ra bên ngoài quần lót màu vàng khiến cô ngại ngùng đỏ mặt nhưng còn Thiên Ngao thì lại sung sướng trên đũa cô

"Cô em dám dâng của tôi, nói không muốn nhưng rất muốn nè, phải không"

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Em Dâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

"Em rất muốn phải không? Bảo bối"

Anh cười ranh ma, rồi ngược lên nhìn cô với đôi mắt dâm dục. Ngón tay thon dài của anh tuột thẳng từ môi cô xuống khu vườn mê hoặc kia, đâm mạnh vô 1 cách mạnh bạo khiến cô rên lớn hơn

"Aaa....um...đau...em..." Dù cô không muốn nhưng ngón tay thon dài kia cứ khuấy động bên trong cô khiến cô rên lên trong sự khoái cảm

"Em thích không, Mẫn Mẫn" anh hôn lên môi cô, vừa rút ra đâm mạnh vô khiến chất dịch trắng kia ra vào tay anh

"Umm....." Im lặng

Thấy cô không trả lời, anh rút tay ra nhanh chóng làm chất dịch đầy bên trong tuôn ra như suối, khiến cô lao đảo, đang vui, cảm hứng như vậy mà tự nhiên anh dừng lại. Du Mẫn thấy vậy liền uốn éo thân thể để chạm vào tay anh. Còn chân phải cô thì đưa lên chỗ giữa cái khoá quần mà chà sát lên nó

"Um...anh....giúp em....muốn" cô ưỡn cong người khiến ngực đầy đặn của Du Mẫn chỉ vô Thiên Ngao

Anh một lần nữa cúi người ngậm nhũ hoa để mút vừa nói "Em muốn sao? OK chiều cục cưng" vừa ngậm bàn tay kia lại mà sát lên cánh bướm xinh đẹp kia khiến nó lại một lần nữa tuôn ra những chất dịch trắng lỏng.

"Aa...umm...nữa...nữa đi anh ơi-!...." Cô sung sướng rên to hơn dù biết đó là trời đã tối

"Suyt! Em rên nhỏ thôi cục cưng à! Ba mẹ sẽ nghe thấy đó" Thiên Ngao ngậm xong nhũ hoa và ngón tay kia đã thoải mái dính đầy lỏng trắng thì đứng dậy coi quần ra để giải thoát hung thần đã ngốc đầu dậy từ lâu kia

Du Mẫn nhìn vào hung thần kia đang đứng dựng lên, to tướng như thế kia làm cô đỏ mặt mà nhắm mắt lại. Lần đầu cô thấy nó đấy, ngại chết mất!!

"Mở mắt ra nào! Nó đang muốn em đây, không phải em cũng rất muốn sao" Thiên Ngao tiến lại hai giữa đầu gối cô mà chà sát lên xuống

"Umm....đừng mà....em... ngại" cô vẫn nhắm mắt dù anh đang giữ hai tay cô lại thế nhưng cô lại không cảnh giác phía dưới kia đang sắp có gì đó tấn công.

"Aaaa.....ummm....đau em....huhu....đau" do cô không cảnh giác nên anh đã nhân cô hội tiến vào bên trong cô nhanh chóng để cho cô không kịp trả lời.

"Ngaoan! Thả lỏng ra đi nào bảo bối, em chặt quá sẽ đau em đấy!"

Haizz! Đã biết cô đã tuổi lớn nhưng không hiểu sao phía dưới bên trong hoa huyết lại chặt thế này, không biết cô có dùng loại gì giúp phụ nữ giữ sạch vùng kín và khép chặt bên trong không nhỉ? Anh suy nghĩ vậy nhưng thân dưới Thiên Ngao vẫn rút ra đâm vào cô để dễ nhét hơn.

"Umm....huhu đau quá à...aaa" cô cố rên nhẹ nhưng vì phía dưới quá đau nên cô đã bật tiếng rên to hơn "Aaaaa...đau em"

Một lúc sau thì cây gậy hung thần kia mới vô được sâu bên trong cô khiến cô rên to hơn vì đau. Anh vui mừng còn cô thì đau vừa thờ mệt nhọc. Anh vùi sâu bên trong khe huyết cô mà nhấp nháy liên hồi, cùng lúc giúp cô tăng khoái cảm kích thích như muốn được thêm nữa. Một hồi đang vùi đầu vào con lừa dục vọng, tiếng rên mê người lan cả khắp phòng, 2 con người đang hoà huyền lẫn vào nhau tạo nên lửa dục khoái cảm thì... bất ngờ bên ngoài có tiếng gõ cửa mang theo là tiếng nói phát to từ bên ngoài vọng vô

"Du Mẫn, con đang làm gì mà trời đã tối thế còn hét to vậy hả!? Mở cửa cho mẹ mau!"

Cả hai người kia bất động tốt cùng, nghe được giọng bên ngoài Thiên Ngao và Du Mẫn mặt tái mét là xanh

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Em Dâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Khi nghe được tiếng phát ra bên ngoài cửa đó là của mẹ cô thì cả 2 dường như hốt hoảng, mặt tái mét là xanh. Mẹ cô bên ngoài vẫn không nghe tiếng động gì bên trong thì lên tiếng tiếp

"Du Mẫn, con ngủ rồi hãy sao vậy? Mở cửa cho mẹ mau" tiếng gõ cửa lại phát lên lần nữa

"Thiên...Thiên Ngao, giờ giờ sao đây nếu như mẹ mà biết chúng... chúng ta sẽ chết chắc đó!" Cô sợ sệt nhìn anh thì anh quay lại nhìn cô

"Không sao đâu, em cứ để mẹ vậy đi. Chúng ta làm tiếp nào!" Anh nhìn cô cười rồi bắt đầu nhấp nháy phía dưới khiến cho khe huyết bên trong siết chặt anh hơn, làm cô vừa thoải mái vừa sắp lên đỉnh, ôm chặt thân thể cường tráng kia mà không ngừng rên rỉ

"Umm...nhẹ nhẹ anh ơi! Mẹ nghe thấy đó!" Cô cắn chặt môi để không phát ra tiếng rên rỉ mê hoặc kia.

"Em cố chịu nào! Anh sắp ra...ra rồi" anh gầm nhẹ, cây gậy hung thần kia cứ thế mà đâm sâu vô cô khiến cô 1 lần lên đỉnh với cao trào sự

"Aaa....nhẹ anh ơi!! Mẹ nghe đó....ummm~" cô vẫn ôm người anh. Còn anh thì ầm bồng mông cô lên để "hung thần" kia có thể đâm sâu hơn "aaa.....nhanh...nhanh....anh ơi!"

Cô không chịu được mà phát ra tiếng rên làm anh bị mê hoặc mà rút ra đâm vào sâu hơn tới điểm G của cô, khiến cả hai cao hứng lên tới đỉnh, vừa thoải mái, vừa đau, vừa vui sướng, Thiên Ngao cũng không quên ngậm lấy bầu ngực của cô mà mút, cắn. Du Mẫn và Thiên Ngao luận động thân thể với nhau một hồi thì

"Ừm...anh raa đây...." Anh gầm người lại, và rút ra bắn lên người cô, khiến Du Mẫn thân thể toàn tỉnh dịch của anh.

"Em...cũng raaa....đây" chất dịch trắng kia bắn thẳng vào cây hung thần kia, làm nó một lần nữa ngóc đầu cương cứng

Anh đứng cô thì ngồi lên bàn dựa vai anh, cả hai mệt mỏi hết sức nhưng không hiểu sao "hung thần" kia nó vẫn nhúc nhích, cứng cứng như muốn được lấp bên trong cô 1 lần nữa. Thế nhưng...anh lại không làm nữa vì tiếng mẹ cô vẫn nhoi nhoi bên ngoài cửa mà la ầm ầm nên anh không làm được. Còn cô thì vừa thờ vừa mệt nhọc dựa vai anh, phía dưới cô cũng có phần đau nhức vì mới làm hồi này. Cả hai đang chìm vào sự mệt nhọc thì tiếng mẹ cô vẫn đứng đó mà phát ra tiếp

"Mở cửa nhanh lên cho mẹ, không là mẹ phá cửa vào đó! Có gì mờ ám trong đó hả?" (TG: ghê nhờ biết lun)

Cô hốt hoảng nên đành phải lên tiếng, chứ không mẹ cô mà vào thấy thì chỉ có đường chết mà thôi. Haizzz! Khổ

"Con nghe đây mẹ!"

"Con làm gì trong đó mà mẹ kêu không nghe vậy?" Mẹ cô nói vọng từ bên ngoài vô

"Thì con đang tập trung xem xem phim ma nên con đâu nghe mẹ nói đâu!" Cô thờ dài, một mội lên tiếng rồi liếc qua nhìn anh

"Vậy nãy con la làm gì?" Mẹ cô giờ vô vấn đề chính làm cô và anh hơi bối rối khiến cô nói ấp úng

"Thì...thì con đang ngủ mới nãy...thì bị giật mình... nên..nên la á"

"Vậy sao! Thế cho mẹ vô xem thử đi" mẹ cô lại gõ cửa ý định muốn vào

"Ồ tối rồi mẹ vô xem gì chứ?"

"Mẹ vô xem phim ma cùng con, tại con mà mẹ bị mất ngủ đó!"

Thôi rồi, cô cứng họng luôn, mẹ cô quả là không vừa mà, khó mà cãi lại được nên đành cho mẹ vô. Ô nhưng mà còn anh vẫn ở đây mà cả hai lại như vậy thì biết làm sao giờ. Đành cho anh trốn ở đâu đó để còn cho mẹ cô vào nữa chứ để vậy nghi ngờ là chắc!

Suy nghĩ của cô là vậy và tìm mọi chỗ để cho anh trốn. Cuối cùng đã tìm được và cho anh Thiên Ngao đây trốn vào bồn tắm để mẹ cô không thấy. Bất anh trốn vào nơi đó cùng hơi tội vừa lạnh nữa nhưng đâu biết phải làm sao đây. Mẹ cô quá toan tính khó cãi lại mẹ nên phải chịu thiệt cho anh tỵ.

Bất anh mặc đồ vô và cả cô cũng mặc đồ lại thì kêu anh "anh mau trốn vào bồn tắm đi, không là mẹ em thấy em và anh đó"

"Ừm." Anh cũng hết cách chứ. Mẹ cô là vậy mà anh sống ở đây đã từ nhỏ nên cũng hiểu mẹ của cô như thế nào, nên đành nghe cô em trốn vào bồn tắm lạnh kia.

Thấy anh đã trốn kĩ thì mới chỉnh lại đồ mặc rồi giả vờ bật tivi mở lên phim ma, mới bước ra mở cửa cho mẹ cô vào

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Em Dâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Khi cô mời mẹ cô vào thì thấy bên trong cũng ổn chả có gì đáng nghi cả, cô nhìn mẹ rồi nhìn xung quanh như đang nghi ngờ gì đó. Thì cô nói với mẹ

"Mẹ nhìn gì xung quanh vậy"

"À không có gì con, chỉ là mẹ xem bên trong có ổn không thôi!"

"À dạ vậy mẹ có vô không?"

Cô đứng trước cửa, chán nản nhìn mẹ cô

"Rồi mẹ vô"

Mẹ cô bước vào ngồi trên ghế sofa trước cái tivi, quát cô lại bảo

"Lại đây ngồi nè con gái, rồi chúng ta ngủ chung luôn, chắc sẽ không bị giật mình mà la nhì"

"HẢ!?"

Du Mẫn giật mình hét lên khi nghe mẹ nói vậy. Cái gì chứ! Mẹ cô ngủ đây sao, thế còn anh thì sao, Thiên Ngao đang trong bồn tắm chịu những cái giá lạnh vậy mà không được ra ngoài. Chắc mai anh cảm luôn quá. Khổ thân anh mình!

"Sao phải hét lên vậy. Không muốn mẹ ngủ chung sao, hết thương mẹ rồi sao?"

Mẹ cô ngược lên hỏi cô với ánh mắt đáng thương

Cô lắc đầu, than thở "không không mẹ à! Chỉ tại mẹ qua ngủ với con thì ba ngủ mình thì làm sao? Ba sẽ nhớ mẹ mất"

Mẹ quay lại xem tivi vừa nói "không sao! Ba con đâu phải trẻ con đâu, ngủ 1 mk thì có làm sao. Mẹ nhớ con nên hôm nay muốn ngủ với con 1 đêm. Chịu không con gái yêu của mẹ!"

Thôi rồi! Tiêu thật rồi! Số phận của Thiên Ngao sẽ phải ngủ 1 đêm trong bồn tắm, sẽ chẳng có mền ấm, giường ấm để anh nằm, anh đắp, anh ngủ. Tội cho anh quá đi!

"Dạ...dạ...đ...được ạ" cô thờ dài nói với mẹ rồi nhìn qua nhà vệ sinh_ chắc bây giờ anh đang như một con cún, cong người lại để ôm vì lạnh.

"À mẹ xem phim đi, con đi vệ sinh tý" nói rồi cô bước nhanh tới nhà vệ sinh đi thẳng tới bồn tắm đang chứa đựng anh

"Thiên Ngao" cô kêu nhỏ nhẹ, lắc người anh dậy. Chẳng nhẽ anh ngủ rồi sao? Ngủ trong bồn tắm thế mà vẫn ngủ ngon lành đến như vậy.

Kêu mãi không dậy nên đành để anh ngủ rồi đi vệ sinh. Nhưng cô lại không cảnh giác gì cả, tuy anh ngủ nhưng chỉ là giả vờ. Chứ ngủ trong đây thì Thiên Ngao đây chỉ có chết công mà thôi!

Cô không cảnh giác phía sau đang có người tỉnh dậy, rình mò cô đi vệ sinh. Anh nhìn vào cửa kính trong suốt thấy cô đang cời quần ngoài và quần trong để đi đại tiện. Cô bắt đầu "ra" nước vàng thì anh bay lại ôm cô vào lòng. Du Mẫn giật nảy người, quay lại thấy anh đang ôm mình thì nói

"Anh vẫn chưa ngủ sao?"

"Chưa, đang định ngủ thì thấy em vô đây để đi đại tiện nên anh giả vờ ngủ rồi bắt em lại để làm "thịt" tiếp" anh liếm vành tai cô nói

"Um...đừng mà anh...mẹ em đang bên ngoài đó, trong này lâu quá mẹ sẽ nghi đó" cô đỏ mặt vì hành động anh đang làm. Cô đang ngồi xuống mà đi thì phía dưới bên trong quần anh con "hung thần" kia đang chà sát mông cô. Khiến mông cô ngứa ngáy không ngừng, cô như muốn thứ đó lấp vào bên trong vậy.

"Đ...đừng mà anh oi....đừng mà...!"

Du Mẫn kêu mãi mà anh chẳng nghe trả lời thì nghĩ rằng sắp có chuyện chẳng lành thì bất ngờ tiểu huyết ướm ất mới dính đầy nước "vàng" kia bị chứa lại bởi đại nhục bông hung thần kia.

"Aaa....um..." Đại nhục bông bất ngờ tấn công cô khiến cô la lên vì đau vì sợ. Phía dưới khe huyết chặt chội bị đại nhục bông hung hăng tiến vào sâu bên trong, làm cho cả hai rên lên trong khoái cảm lửa dục.

Bị dục vọng che mờ, mà làm đến không ngừng nghỉ. Du Mẫn mệt đừ nằm xuống nền trắng đầy nước thì lại bị anh ắm lên mà tiếp tục chuyển động thân dưới, anh trườn lên kéo áo cô xuống ngấm lấy bầu ngực cô cắn mút, làm hình đủ kiểu, chán như bộ ngực anh tiến lên hôn môi cô, họ quần lấy nhau không ngừng, đến khi hết hơi thở họ mới thả nhau ra. Khoảng tiếng sau cả hai Du Mẫn và Thiên Ngao mới kiệt sức mà nằm trên đất ở nhà vệ sinh.

Nhà vệ sinh bây giờ như chiến trường mới xảy ra vậy. Từng nơi trong đó toàn là những dấu vết của họ, những dấu vết cào xé hoặc chất dịch lỏng trắng bắn lên.

Du Mẫn mệt nhừ cố đứng dậy đi, bị anh nắm tay lại

"Em đi đâu vậy?"

"Em đi ngủ chứ sao giờ là trễ rồi đó. Anh cũng ngủ đi"

"Ừm, vậy em ngủ đi. Pp bảo bôi Mẫn Mẫn ngủ ngon!"

"Uk bye anh ngủ ngon"

Cả hai chỉnh sửa áo xong, cô mới bước ra ngoài thì lại bị anh kêu

"Em lại đây! hôn anh cái nào! rồi ngủ nè" anh chỉ vào má và môi, cười đều

"Hôn hả?" Cô cười nửa miệng rồi quay lại đi tới phía anh đang đứng. Nhìn anh một hồi rồi.....

"bóp"

Ồi! Cô bị anh tát sắp mất liên luôn. Nhìn anh ngồi người mà cười cười

"Hôn nè! Cho hôn đó! Nãy giờ bắt nạt người ta đã rồi giờ kêu hôn muốn ăn đánh nè!" Cô lại gờ nấp đấm trước mặt anh lần nữa

"Thôi thôi! Xin em! Em đi ngủ đi! Khỏi hôn cũng được" anh toát mồ hôi hột nhìn bàn tay đang để trước mặt anh mà sợ sệt

"Vậy mới được! Ngoan! Thường cái nè!" Cô chu môi ra, hôn lên má anh 1 cái rồi bước ra ngoài

Thấy cô đã ra ngoài, Thiên Ngao mới thờ dài nhưng trên trán anh vẫn đỏ mồ hôi hột

Anh suy nghĩ rằng "Con gái thật đáng sợ lúc làm thấy hiền, bình thường lắm mà tự nhiên mới kêu có hôn thôi mà bóp vô mặt đẹp trai của mình 1 cái" anh đưa tay sờ lên má mình vẫn in dấu tay cô

"Được lắm! Mẫn Mẫn bảo bố đi xem em còn bạo gan mà đánh anh không nha. Anh sẽ không tha cho em đâu!"

[.....]

May cho cô và anh là lúc cả hai đang làm thì mẹ cô đã ngủ mất nên hong kiệp phát hiện (^_ ^)

Và tới đó, cô ôm mẹ cô ngủ còn anh thì cong người ôm lại mà ngủ trong bồn tắm lạnh lẽo kia. Và quên chạy ra ngoài khi mẹ ngủ nên ngủ quên tới sáng luôn

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Em Dâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Đến buổi sáng hôm sau, nắng ban mai chiếu rọi vào căn phòng nhỏ của một cô gái không ai khác chính là Lê Du Mẫn, đang ngủ yên giấc ngon lành. Còn Tổng Thiên Ngạo thì vẫn nằm một mình lặn lẽ trong bồn tắm của cô mà ngủ. Tiếng gà gáy vang lên o...oh...o... làm tỉnh giấc của hai người họ.

"A...! Thoải mái quá!" Cô tỉnh giấc, với về mặt tươi tỉnh nhất, thì bên phía nhà vệ sinh đang có người bước ra là Anh Thiên Ngạo nhà ta đây. Nhìn gương mặt anh cũng đủ hiểu là mất ngủ tới hôm qua vì lạnh. "Haha....cho chưa!"

"Chào buổi sáng! Anh của Em" cô cười trêu mếu nhìn anh

Anh nhìn cô với ánh mắt hình như là ánh mắt oán trách thì phải, thấy cô chào nhưng anh chỉ liếc Du Mẫn một cái rồi bước ra phòng, đóng cửa cách mạnh bạo "rầm"

Cô suy nghĩ rằng "hông lẽ anh Thiên Ngạo giận mình hay sao ta!?? Thôi kệ lỗi tại anh mà trách mình làm gì!! Lè!!!"

Suy nghĩ của cô là như vậy, rồi cô bước vào nhà làm vsen xong xuống lầu để ăn sáng rồi đi học. Cô Lê Du Mẫn chỉ mới 17 tuổi, đang học tại trường CĐ (đặt đại), còn anh 23 tuổi nhưng anh Tổng Thiên Ngạo lại là Tổng Chủ Tịch của 1 công ty lớn nì ở Nhật Bản đây. Dù anh em họ nhưng anh đối với cô không phải là 1 người em mà như là người đặc biệt nhất đối với anh, xem cô như bảo bối mà chiều chuộng đến cùng. Còn Du Mẫn thì cũng xem anh như người đặc biệt vậy, chả muốn ai đụng hay con gái nào tiếp cận với anh cả, cô nhìn là cô nổi máu ghen rồi, tính khí cô không thích bốc lộ ra bên ngoài nên cũng ít người hiểu rõ về cô lắm trừ anh.

"Nhanh đi học!" Giọng anh lạnh lùng mà ngắn gọn khiến cô cũng nổi cả da gà

"U...um...dạ" cô cố gắng ăn nhanh rồi chạy thật nhanh ra chứ ở trong nhà gặp tình trạng này chỉ có chết đi là vừa

Thấy cô như vậy, chắc cũng biết sợ, anh cười khoái chí thẳm trong miệng "Đề xem! Anh trị em ra sao, Lê Du Mẫn!!"

[.....]

Trên đường đi học, anh chở cô trên chiếc xe hơi xịn nhưng bên trong xe lại lạnh vô cùng, chả hiểu sao lại vậy. Nhìn qua anh cứ thấy anh im lặng, không khí lại ngọt ngọt nên cô liền bèn hỏi:

"A...anh Thiên Ngạo ơ??!"

"...."

"Anh oiiii~!!" Cô hét cách dùng giọng mỉa mé

"Sao? Có chuyện gì?"

"Thì...thì anh bị sao vậy? Giận em chuyện tới qua hà?!"

"Không giận"/

"Vậy sao không nói chuyện với em?" Cô chu mỏ nói lí dí

"Anh đang lái xe nên anh cần tập trung" anh không nhìn cô mà vẫn hướng mắt lên để lái xe

"...."

Cô đành im lặng để lái xe, đến trường thì vẫn im lặng, không ai nói với ai. Cả buổi tiết học, Du Mẫn cứ suy nghĩ vài điều "lí do gì mà ảnh giận ta??"

Cứ suy nghĩ thế thì một giọng nói khác vang lên làm cô thoát ra khỏi suy nghĩ này

"Du Mẫn! Lát đi ăn kem với tớ không? Tớ biết một chỗ hay lắm á!" Giọng nói này là của Hàn Mạc Phi, một hotboy của trường với vẻ đẹp trẻ trung, điển trai, nhiều con gái bởi vẻ đẹp của hắn mà mất hồn nhưng chỉ có Du Mẫn đây thì không bị vẻ đẹp đó mà hồn hồn siêu phách lạc nên hắn rất thích loại con gái này, nhất quyết theo đuổi cho bằng được

"Xin lỗi! Tớ bận nên để sau đi" Du Mẫn trả lời ngắn gọn cũng đủ hiểu vì cô không thích đi với hắn, nếu đi thế nào cũng bị đám fan kia mà nhìn mình với ánh mắt đầy "triu mến", rồi anh biết anh sẽ giận cô

"Đi đi mà! Lần cuối này thôi!" Hắn nằng ni mọi cách với cô, cuối cùng cô cũng chịu mà gật đầu đi

"Đi sớm về sớm!" Cô không nhìn hắn trả lời vẫn cúi đầu viết bài

"OK! Tớ bao cậu" hắn nở nụ cười với cô rồi nháy mắt

"Ừ!!!"

[.....]

Giờ ra về đã tới, hắn đứng ngoài cổng đợi cô thấy cô liền chạy lại nói

"Đi nào! Du Mẫn!" Hắn nắm tay cô đi thì bị những ánh mắt khác soi mói, nói này nọ

Du Mẫn thấy thế rút khỏi bàn tay hắn đang nắm mà đi một mạch không quay lại. Hắn nhìn phía sau lưng cô, rồi quay sang đám fan của hắn mà trừng mắt làm bọn nó sợ hãi.

Cả hai đi ăn kem theo dự định nhưng cô lại không quên nói với anh biết, anh đứng đó đợi mãi đến chiều tối, cổng trường đã đóng mà vẫn không thấy cô đâu. Anh vừa tức giận vừa lo lắng cho cô, không biết cô đã đi đâu, có bị gì không.

"Lê Du Mẫn! Rốt cuộc em đang ở đâu vậy!?"

Anh tức giận hét lên

_____ Hết #6 _____

(Còn)

Sắp có..... Nha mọi người (^o^) ahilhi

Doant [Cung Chiều Cô Em Dâm] #6

Đến buổi sáng hôm sau, nắng ban mai chiếu rọi vào căn phòng nhỏ của một cô gái không ai khác chính là Lê Du Mẫn, đang ngủ yên giấc ngon lành. Còn Tổng Thiên Ngạo thì vẫn nằm một mình lặn lẽ trong bốn tấm của cô mà ngủ. Tiếng gà gáy vang lên o...oh...o... làm tỉnh giấc của hai người họ.

"A...! Thoái mái quá!" Cô tỉnh giấc, với vẻ mặt tươi tỉnh nhất, thì bên phía nhà vệ sinh đang có người bước ra là Anh Thiên Ngạo nhà ta đây. Nhìn gương mặt anh cũng đủ hiểu là mất ngủ tối hôm qua vì lạnh. "Haha....cho chưa!"

"Chào buổi sáng! Anh của Em" cô cười triu mến nhìn anh

Anh nhìn cô với ánh mắt hình như là ánh mắt oán trách thì phải, thấy cô chào nhưng anh chỉ liếc Du Mẫn một cái rồi bước ra phòng, đóng cửa cách mạnh bạo "rầm"

Cô suy nghĩ rằng "hông lẽ anh Thiên Ngạo giận mình hay sao ta??? Thôi kệ lỗi tại anh mà trách mình làm gì!! Lè!!!"

Suy nghĩ của cô là như vậy, rồi cô bước vào nhà làm vsen xong xuống lầu để ăn sáng rồi đi học. Cô Lê Du Mẫn chỉ mới 17 tuổi, đang học tại trường CĐ (đặt đại), còn anh 20 tuổi nhưng anh Tổng Thiên Ngạo lại là Tổng Chủ Tịch của 1 công ty lớn nhĩ ở Nhật Bản đây. Dù anh em họ nhưng anh đối với cô không phải là 1 người em mà như là người đặc biệt nhất đối với anh, xem cô như bảo bối mà chiều chuộng đến cùng. Còn Du Mẫn thì cũng xem anh như người đặc biệt vậy, chả muốn ai đụng hay con gái nào tiếp cận với anh cả, cô nhìn là cô nổi máu ghen rồi, tính khí cô không thích bốc lộ ra bên ngoài nên cũng ít người hiểu rõ về cô lắm trừ anh.

"Nhanh đi học!" Giọng anh lạnh lùng mà ngắn gọn khiến cô cũng nổi cả da gà

"U...um..dạ" cô cố gắng ăn nhanh rồi chạy thật nhanh ra chứ ở trong nhà gặp tình trạng này chỉ có chết đi là vừa

Thấy cô như vậy, chắc cũng biết sợ, anh cười khoái chí thẳm trong miệng "Để xem! Anh trị em ra sao, Lê Du Mẫn!!"

[.....]

Trên đường đi học, anh chở cô trên chiếc xe hơi xịn nhưng bên trong xe lại lạnh vô cùng, chả hiểu sao lại vậy. Nhìn qua anh cứ thấy anh im lặng, không khí lại ngọt ngào nên cô liền bèn hỏi:

"A...anh Thiên Ngao ơ??!"

"...."

"Anh oiiii~!!" Cô hét cách dùng giọng mỉa mé

"Sao? Có chuyện gì?"

"Thì...thì anh bị sao vậy? Giận em chuyện tối qua hả?!"

"Không giận!/"

"Vậy sao không nói chuyện với em?" Cô chu mỏ nói lí nhí

"Anh đang lái xe nên anh cần tập trung" anh không nhìn cô mà vẫn hướng mắt lên để lái xe

"...."

Cô đành im lặng để lái xe, đến trường thì vẫn im lặng, không ai nói với ai. Cả buổi tiết học, Du Mẫn cứ suy nghĩ vài điều "lí do gì mà anh giận ta??"

Cứ suy nghĩ thế thì một giọng nói khác vang lên làm cô thoát ra khỏi suy nghĩ này

"Du Mẫn! Lát đi ăn kem với tớ không? Tớ biết một chỗ hay lắm á!" Giọng nói này là của Hàn Mạc Phi, một hotboy của trường với vẻ đẹp trẻ trung, điển trai, nhiều con gái bởi vẻ đẹp của hắn mà mất hồn nhưng chỉ có Du Mẫn đây thì không bị vẻ đẹp đó mà hồn hồn siêu phách lạc nên hắn rất thích loại con gái này, nhất quyết theo đuổi cho bằng được

"Xin lỗi! Tớ bận nên để sau đi" Du Mẫn trả lời ngắn gọn cũng đủ hiểu vì cô không thích đi với hắn, nếu đi thế nào cũng bị đám fan kia mà nhìn mình với ánh mắt đầy "triu mến", rồi anh biết anh sẽ giận cô

"Đi đi mà! Lần cuối này thôi!" Hắn nằng ni mọi cách với cô, cuối cùng cô cũng chịu mà gật đầu đi

"Đi sớm về sớm!" Cô không nhìn hắn trả lời vẫn cúi đầu viết bài

"OK! Tớ bao cậu" hắn nở nụ cười với cô rồi nháy mắt

"Ừ!!!"

[.....]

Giờ ra về đã tới, hắn đứng ngoài cổng đợi cô thấy cô liền chạy lại nói

"Đi nào! Du Mẫn!" Hắn nắm tay cô đi thì bị những ánh mắt khác soi mói, nói này nọ

Du Mẫn thấy thế rút khỏi bàn tay hắn đang nắm mà đi một mạch không quay lại. Hắn nhìn phía sau lưng cô, rồi quay sang đám fan của hắn mà trừng mắt làm bọn nó sợ hãi.

Cả hai đi ăn kem theo dự định nhưng cô lại không quên nói với anh biết, anh đứng đó đợi mãi đến chiều tối, cổng trường đã đóng mà vẫn không thấy cô đâu. Anh vừa tức giận vừa lo lắng cho cô, không biết cô đã đi đâu, có bị gì không.

"Lê Du Mẫn! Rốt cuộc em đang ở đâu vậy!?"

Anh tức giận hét lên

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Em Dâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

"Rốt cuộc em đang ở đâu vậy? Lệ Du Mẫn"

Trên đường về nhà thì Hàn Mạc Phi và cô thì đi về cùng nhau. Họ nói chuyện trông cũng rất vui nhưng cô không hề biết rằng sắp sửa có mối tai họa dành riêng cho cô.

"Tôi tới nhà rồi! Cảm ơn đã dẫn tôi về nha!"

"Không có gì đâu! Cậu vô nhà đi!" Mạc Phi cười rồi bước chân đi về

Nhưng toàn bộ câu chuyện vừa mới xảy ra đã lọt vào tầm mắt của Tổng Thiên Ngao. Anh vô cùng tức giận, tức giận vì cô không đợi anh về, không báo cho anh 1 tiếng bất anh đợi mà còn lo lắng cho cô. Và còn dám đi chơi với con trai khác ngoài anh nữa chứ! Tức! Tức lắm rồi!

"Em về rồi đây! Anh hai ơi!" Cô cất giọng hét lên khắp căn nhà nhưng không một ai nghe cả. Du Mẫn bước lên lầu vô phòng mình thì thấy Tổng Thiên Ngao đang đứng ngoài cửa sổ mà nhìn

"Anh ơi! Em gọi dưới nhà sao không nghe vậy?" Cô tức giận nói, hét lên vậy mà anh cũng không nghe bộ bị điếc à

Thiên Ngao không nghe câu hỏi cô nói mà quát lớn khiến cô giật mình "em mới đi đâu về!" Anh nói nhưng vẫn đứng ngắm nhìn bên ngoài cửa sổ, hai tay khoanh đằng sau ra dáng vẻ như ông chủ

"Em...em mới đi chơi về ạ!" Cô lắp bắp nói

"Vớ ớ ời? Trai hay gái!?" Anh lạnh lùng đáp

"Vớ vớ...g...gái ạ!!!" Cô lúng túng nói với anh, mồ hôi trên người cô chảy xuống dính trên áo thấm vào làm cho nó ướt đẫm

"Thật???"

"T...thật ạ!!!" Du Mẫn chắc chắn trả lời nhưng không ngờ câu hỏi "thật" đó của cô sẽ dẫn cô tới cánh cửa địa ngục, không có đường lối để thoát

Anh không nói gì quay lại nhìn cô với ánh mắt sát bén, bước lại phía cánh cửa đóng chặt khoá cửa lại rồi đi lại với Du Mẫn, bỗng cô lên chiếc giường đó rồi ném Du Mẫn xuống giường

"A...anh anh định L...làm gì...vậy?"

"Làm gì sao?" Anh cười nhếch mép, cúi xuống cắn vào vành tai cô khiến nó đỏ lên rồi anh nói "làm gì mà anh muốn. Em hiểu chứ?"

"Umm...aa...anh không được như...vậy? Thả...em ra mau..." Du Mẫn rùng người mà hét lên.

Hôm nay anh bị làm sao vậy, sao anh lại như vậy, Tổng Thiên Ngao mà cô yêu thương nhất đâu rồi!! Anh bây giờ như ác quỷ vậy!!

"Thả em sao!! Mơ đi!! Em nói thật cho tôi biết EM_ĐÃ_DI_VỚI_AI?" Anh hét lên trước mặt cô làm Du Mẫn sợ sệt, mặt tái xanh. Không lẽ anh biết rồi sao!!! Không thể nào sao anh biết được chứ!!

"E...em đi với bạn em thật mà!!!" Cô nhìn anh nói

"Vậy sao?!! Hay lắm!!!" Thiên Ngao cười nhạt

"Aaa....đau...đ...au em!!!" Du Mẫn hét lên trong đau đớn khi bàn tay anh bóp mạnh bộ ngực của cô

Tổng Thiên Ngao không nghe cô nói gì mà vẫn tiếp tục nắn bóp mạnh hai bầu ngực to của cô. Tiếp đến, anh trườn lên hôn mãnh liệt lên đôi môi kia khiến nó sưng đỏ lên.

Cô khóc, nào anh biết được!

Nụ hôn kéo dài đến mấy phút vì hết hơi cô đập người anh, cả hai tách rời đôi môi ra làm dòng nước trên môi của cả hai kéo dài mà chảy xuống. Anh vẫn tiếp tục công việc của mình mặc kệ cô có cầu xin hay khóc lóc. Thiên Ngao nhìn xuống bộ áo trên người cô rồi xé toát ra nhanh chóng, cuối người ngậm lấy bầu ngực nhô lên, mút mạnh làm cho Du Mẫn rên lên trong khoái cảm

"Umm...áaa....thả...thả...em ra...đau!!!"

"Em làm sai! Phải phạt!!!" Câu nói ngắn gọn khiến cô đã hiểu lí do vì sao anh như vậy? Anh ghen sao? Vậy này anh đã nhìn thấy ngoài cửa sổ cô và Hàn Mạc Phi nói chuyện thân mật với nhau!

Thiên Ngao mê mẩn đôi gò bông đã sưng tấy lên vì anh mút, nắn hình đủ kiểu. Chán chê với bộ ngực, anh trườn xuống bên ngoài phía quần cô, xé rách bộ quần đi học của cô.

"Aaa!!! Quần đi học của em mà!! huhu rách rồi sao em đu học được!"

"Kệ! Mai anh mua mới!"

Anh kéo quần lót màu hường baby dễ thương của cô ra, đưa mặt sát vào phần thịt nhô đầy lông mu kia mà thưởng thức hít hà mùi hương đó. Mùi của cô khiến anh tăng thêm tính dã thú bên trong người anh, khiến cho đại nhục bông hung thần bên trong quần muốn thoát ra bên ngoài.

"Um...đ...đừng...ân...áa"

Anh lướt nhẹ khe huyết giữa hai đùi cô, làm chúng ướt sũng ra, bất ngờ anh cho ngón tay cắm vào bên trong ướt át có phần chật hẹp kia. Làm cho huyết đạo bên trong ướt đẫm nỗi dễ rút ra đưa vào, tiếp tục anh tăng thêm 1 đến 2 ngón vào trong tiểu huyết đạo khiến cô rên lên vì sướng

"Ân...umm...em...em muốn"

Cô chịu thua anh, anh cứ làm như vậy là muốn cô vào bầy, câu dẫn cô, để cô thừa nhận mà nói ra

"Muốn gì nào? Bảo bối!" anh giả bộ làm ngờ, nói rồi rút tay ra đưa lưỡi mình liếm sâu vào bên trong tiểu huyết đạo ướt át kia làm cho chất dịch lỏng trắng ra vào lưỡi anh.

"Ân...aa...em...em muốn thứ...của anh vào trong em!"" cô ngượng ngừng đỏ mặt nhắm mắt nói ra

"Em muốn sao?" Anh nhếch mép cười nói "Được anh đây chiều bảo bối Mẫn!"

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Em Dâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

"Em muốn sao. Được anh chiều em!"

Sau khi anh nói xong liền đứng dậy cởi quần áo đang vắn vướng trên người anh và cả cô ra. Tiếp đến là cởi luôn cái quần nhỏ đang chứa đựng đại nhục bông nóng hổi của anh. Cô nhìn vào phía dưới mà sợ hãi tột độ, đại nhục bông căng trương to ra, dựng thẳng lên trên nhìn mặt phát sợ.

"Em thích không nào? Nó đang muốn được vào trong em đó" anh vuốt đùi mịn màng, trắng nõn của cô. Chậm chậm đưa thứ nóng hổi kia đi vào giữa cách bướm hồng hào mà ma sát lên xuống, làm cô khó chịu mà uốn éo người ra.

"Um...tha em...đi...mà" cô cong người giọng đầy quyến rũ phát lên làm anh càng mê mẩn hơn.

Thiên Ngao cười gian xảo, nhìn phía dưới của Du Mẫn dịch nước bên trong chày đầy trên đại nhục bông của anh. Nhìn cô bây giờ như đang mê hoặc người khác làm anh càng muốn ăn thịt cô nhiều hơn. Thiên Ngao nhìn hành động khó chịu của Du Mẫn thì bắt đầu lên nhịp, anh ngồi lên bụng cô đưa thứ nóng hổi kia vào giữa đôi gò bông hồng hào căng tròn, ép sát nó vào đại nhục bông, chà sát lên xuống.

"Ân...aaa...sướng...!!!"

Nhìn khuôn mặt đầy dâm dăng của cô, anh thỏa thích trêu đùa bầu ngực của cô, đại nhục bông của anh kích thích khiến cho dòng tinh dịch bắn vào hai bên ngực và mặt cô.

"Sữa chua của anh! Em phải liếm hết!" Thiên Ngao ra lệnh cho cô phải liếm hết phần tinh trắng trên mặt cô. Còn anh tiếp tục làm công việc riêng của mình, Thiên Ngao trườn xuống phần thịt nhô của cô, chà sát bàn tay anh lên xuống. Nhìn phía cánh bướm đã ướt át thì bắt đầu đưa đại nhục bông đã đầy gân xanh vào bên trong tiểu huyết.

"Aaaa...ân...đau...to...quá!!!" Cô rên to lên vì đau, đại nhục bông vẫn nằm trong cô nhưng chỉ có nửa phần, bên trong tiểu huyết chật hẹp nên việc cho thứ căng trườn kia vào cũng rất khó, chứ cô đau anh cũng đau chứ!

"Ngoan! Tiểu dâm dăng em cứ thả lỏng đi! Em không thả lỏng sẽ đau cả anh và em đó!" Anh vuốt nhẹ khuôn mặt đỏ ửng của cô, phía dưới vẫn tiếp tục nhét từ từ vô, nghe anh nói vậy cô cũng thả lỏng ra. Thứ kia to kia cũng vì thế mà nhét được vào tiểu huyết cô.

"Umm...aaa...ân...!"

Anh vui mừng bắt đầu luận động thân dưới mạnh, khiến cô rên lên vì đau, nhưng một hồi thì cô lại thấy rất sướng. Thiên Ngao ngược lên, hôn lên đôi môi

đỏ mọng kia, đưa lưỡi tiến vào khoang miệng cô mút hết chất ngọt trong miệng, tay trái thì bóp nắn đôi gò bồng to tròn của Du Mẫn.

Cả hai người họ làm được nửa tiếng thì mệt đừ ra, Thiên Ngao nằm xuống ôm lấy cô mà ngủ, Du Mẫn cũng vì mệt mà thiếp đi lúc nào không nào hay.

[.....]

Sáng hôm sau, Thiên Ngao và Du Mẫn tỉnh giấc, anh tỉnh trước nên thứ anh nhìn đầu tiên là Du Mẫn đang ngủ ngon lành trong vòng tay anh. Du Mẫn tỉnh giấc cũng bất gặp ánh mắt đầy biến thái của anh —"

Cả hai nhìn nhau một hồi lâu thì anh bước chân xuống giường làm vsen nhưng anh cũng chả nhìn cô mà nói

"Em làm vsen đi rồi anh chở em đi học!" Anh nói xong liền bước chân xuống nhà, để mình cô ở lại

Cô vẫn biết anh còn rất giận cô vì dám bỏ đi chơi không báo anh 1 tiếng, chắc anh cũng biết việc Du Mẫn cô đi chơi với người con trai khác nên vẫn giận cô đây! Haizzz

[.....]

Du Mẫn xuống nhà với bộ đồng phục mới để đi học, Thiên Ngao và Du Mẫn ngồi ăn sáng mà cả hai im lặng đến đáng sợ thì phía ngoài cổng nhà anh có tiếng ai đó phát ra.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Em Dâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Cả căn phòng ăn đang im lặng thì có tiếng ai đó phát ra từ ngoài cổng

"Du Mẫn ơi? Cậu có trong đó không?"

Nghe được giọng nói này thì cô cũng hiểu đó là ai

"Ai ngoài vậy? Em ra xem đi!" Anh lạnh lùng nói

"Vâng ạ" cô nói rồi đứng dậy bước ra phía ngoài cổng, Mạc Phi nhìn thấy cô vẫy tay chào nói

"Cậu chưa đi học sao?" Hấn nhìn cô cười nói, còn cô chỉ cười không nói gì cả, còn phía trong nhà Thiên Ngao cũng theo cô bước ra ngoài với khuôn mặt lạnh nhìn hấn

"Cậu là ai? Tới đây làm gì!?"

Hấn Mạc Phi nhìn thấy anh đứng bên cạnh cô, nghĩ thầm chắc đây là anh họ Du Mẫn thường hay nhắc tới đây

"À em chào anh! Em tên là Hấn Mạc Phi là bạn của Du Mẫn. Em định tới đây để cùng bạn ấy đi học!" Hấn lễ phép trả lời

"Ồ là vậy à! Nhưng Du Mẫn lát đi chung xe với tôi rồi nên cậu đi trước đi!" Anh lạnh lùng đáp. Từ đầu anh nhìn thấy hấn đã không có chút cảm tính gì cả, hấn nhìn cô với ánh mắt đưa tình thì chắc cũng thích Du Mẫn đây.

"Vậy sao?" Hấn giả cười rồi quay sang nhìn Du Mẫn đang im lặng này giờ nói _"Nếu cậu có anh cậu chở rồi vậy mình đi trước nhé! Lát gặp cậu ở trường sau. Hôm qua đi vui lắm!" Mạc Phi cười cô một cái rồi dắt xe chạy đi xa

Cô cười ngượng rồi quay sang nhìn anh, thì thấy khuôn mặt đầy giận dữ của anh hiện lên. Suy nghĩ của anh bây giờ là Du Mẫn dám đi với người con trai khác còn đi chơi vui lắm sao vui hơn anh luôn sao. Được hay lắm! Tôi sẽ cho em biết tay!

Anh tức giận nhìn cô với ánh mắt rực lửa, nắm lấy cổ tay cô rồi dắt vô nhà một cách mạnh bạo, khiến cho cổ tay cô đau mà la lên "Aa...đau em"

Sự tức giận của anh đã bao trùm lấy anh mới sáng sớm đã nghe câu nói này thì không khỏi mà giận được. Thiên Ngao giận dữ nắm tay cô dắt vào trong nhà, xô cô xuống ghế sofa, đè cô mà chiếm lấy đôi môi, hôn ngấu ngiến đầy mạnh bạo, khiến cho đôi môi đỏ hồng bị sưng tấy lên.

"Úm!!! Đau!!! Thả...em"

Anh không nghe cô nói gì vẫn tiếp tục hành hạ thân thể cô làm cho cô khóc vì đau đớn. Thiên Ngao cũng chả nhìn thấy khuôn mặt đầy nước mắt của Du Mẫn mà vẫn mò mẫn phía dưới cô. Có lẽ giờ đây sự xâm chiếm và sự tức giận của anh đã lấn chiếm lấy anh, khiến anh trở thành một con người khác,

một con người mà cô không còn nhận ra đó có phải là anh Thiên Ngạo mà cô yêu không nữa.

Cô đau lắm! Đau vì anh hành hạ thân thể cô. Đau vì anh ghen tuông một cách vô lí. Đau vì không nghe cô nói, không nghe cô giải thích. Cô đau vì giờ anh thay đổi.

"Úm...hức....hix...umaan"

Thiên Ngạo đang đùa giỡn với bộ ngực đầy đặn của cô thì nghe tiếng khóc nức nở mới ngược lên nhìn thì thấy khuôn mặt xinh đẹp luôn hay cười với anh mà giờ đây chính anh lại làm cho cô khóc. Anh bâng hoàng chồm tới hôn nhẹ môi cô mà ăn ử

"Ngoan!! Anh xin lỗi! Anh xin lỗi đã làm em đau" anh lau đi nước mắt đang lăn dài trên của Du Mẫn, rồi mới kéo cô dậy chỉnh tề lại quần áo cho cô và anh

Anh thật sự đã sai rồi! Anh vì con ghen mà khiến cô đau khiến cô phải khóc! Tổng Thiên Ngạo ơi! Mày sai quá rồi!

"Anh xin lỗi! Em đừng khóc mà! Anh sai rồi! Anh xin lỗi em nha" anh vẫn lau đi nước mắt của cô thì bị cô gạt tay đi

Cô nói trong nước mắt "Anh tránh xa em ra! Em ghét anh! Anh bây giờ khác rồi. Anh không còn là Tổng Thiên Ngạo mà em yêu thương nữa!" Cô hét lên rồi chạy ra ngoài thật nhanh

Anh nghe cô nói vậy thì mới thật sự sai, vì quá nóng vội mà giờ thành ra như vậy. Chỉ vì cô đi chơi với con trai khác mà anh lại ghen đến như vậy, làm cho cô ghét rồi giận anh. Anh gục đầu xuống, với khuôn mặt đầy buồn bã và hối hận. Có lẽ bây giờ cô thật sự ghét anh thật rồi!

[...]

Suy nghĩ hồi lâu thì tiếng chuông điện thoại trong túi anh reng lên

"Alo!" Anh nói ngắn gọn nhưng vẫn biết là anh đang còn buồn

"Alo! có phải là anh Thiên Ngạo không? Là em nè!" Đầu dây bên kia là giọng nói của 1 nữ nhân rất trẻ trung, đang cười nói vui vẻ

"Em??Em nào!? Là ai?" Anh lạnh lùng nói

"Anh không nhớ gì cả sao? 5 năm không gặp, giờ em về mà anh chẳng nhớ em gì cả!" Nữ nhân bên kia giọng uốn ẹo, trách yêu nói

"Ai? nhanh? Không là tôi tắt!"

"Anh vẫn như vậy" Nữ nhân bên đầu dây cười hiền nói "Là em đây, Trương Lệ Quyên đây!"

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Em Dâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

"Là em đây? Trương Lệ Quyên!"

Trương Lệ Quyên? Anh biết cô gái Lệ Quyên này, lúc thời đại học anh từng 1 lần thích đơn phương cô ta nhưng không ngờ anh biết được cô ta quá thâm độc nên cũng chẳng thích làm gì. Nhưng cô Trương Lệ Quyên này có cái tính rất là độc đáo là những ai có được thứ gì đó thì cô ta nhất định sẽ lấy bằng mọi giá để thuộc về mình. Trương Lệ Quyên cũng rất hâm mộ và yêu anh nên cô ta cũng hay tìm cách để gần gũi anh và đánh lừa nào dám lên phén với anh. Và bây giờ cô ta đã chờ về nước chắc cũng chỉ vì 1 lí do là đi kiếm anh để bắt cưới cô.

[.....]

Qua tới Lệ Du Mẫn cô vừa chạy vừa khóc nghĩ tới những việc anh cô mới làm vừa này thì cô lại đau đốn nước mắt chạy xuống má cô. Chạy được nửa đường cô nghe giọng ai đó phát ra từ đằng sau cô

"Du Mẫn! Là cậu hả?"

À thì ra người đứng sau cô là Hàn Mạc Phi hẳn từ này giờ chưa đến trường mà đang dõi theo cô.

"Hàn Mạc Phi?" Cô thốt lên và lau vội đi nước mắt của mình

"Cậu sao vậy Du Mẫn?" Hắn lo lắng đi tới bên cô nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Du Mẫn cất tiếng lo lắng nói

"Tôi không sao! Tại mới có con gì bay vô mắt tôi nên mới vậy!" Cô cười ngượng nói

"Vậy sao!?" Hấn nheo nheo mắt rồi cũng không nói gì thêm

Cả hai im lặng rồi bước đi tới Trường, vô trong lớp học cô không hề có tâm trạng gì để học cả, nhớ tới chuyện sáng cô lại cảm thấy buồn, anh không tin cô sao?

Bên cạnh cô ngồi là đứa bạn cùng bàn cô, thấy Du Mẫn không tập trung liền quay sang hỏi

"Câu sao thế Du Mẫn?"

"À mình không sao!" Cô cười cười nói rồi bất chợt nhớ tới gì đó quay lại hỏi "Thiên Nhi, tối nay mình qua nhà cậu ngủ nha được không?"

Thiên Nhi ngạc nhiên nhìn cô. Du Mẫn rất thích ngủ chung với anh họ cô sao, sao lại đòi qua ngủ nhà Thiên Nhi làm gì?

"Sao cậu không ngủ với anh cậu? Du Mẫn cậu có chuyện gì với anh họ Thiên Ngao đúng không?"

Cô giả bộ lắc đầu nói "không phải! Chỉ là tớ muốn ngủ chung với cậu một lần thôi!"

Nghe cô nói vậy, Thiên Nhi cũng gật đầu nghe theo

Thật ra, cô không muốn gặp anh trong tình cảnh này, nếu như gặp anh bây giờ, có lẽ cô sẽ nhớ lại chuyện sáng mà không kiềm nổi cảm xúc, khóc trước mặt anh. Giờ tâm trạng cô đang rất buồn!

[....]

"Thiên Ngao anh rảnh không? Chờ em về được không?"

"Không rảnh!" Anh phán một câu lạnh lùng nhưng cô ta biết tính cách anh là như vậy nên cũng chỉ cười nói

"Vây thôi! Anh chờ em về!" Lệ Quyên hôn chụt lên điện thoại rồi tắt máy

Thiên Ngao cũng chả nói gì, anh để điện thoại sang bên rồi nhắm đôi mắt lại, suy nghĩ điều gì đó. Gần 1 tiếng sau, tiếng chuông ngoài cửa vang lên, anh mở mắt nhìn bên ngoài rồi bước tới cánh cổng mở ra

"Chào Anh Thiên Ngao! Em về rồi đây!" Cô ta chạy đến định ôm anh nhưng anh kịp né nên Lệ Quyên không ôm anh được

"Đừng đụng tôi!" Anh lạnh lùng nói rồi quay lại bước thẳng vào nhà

"Thiên Ngao đợi em!" Lệ Quyên cười rồi xách vali vô nhà. Thật ra thì nhà cô đang ở là của Thiên Ngao, do anh là chủ tịch nên nhà rộng mới đưa gia đình cô sang đây ở và sống chung 1 nhà với anh

Gần chiều tối thì Lệ Du Mẫn về tới nhà, bước vào trong thấy cô gái nào đó đang ngồi trên ghế sofa còn anh đang lấy báo mà đọc. Nghe tiếng bước chân, anh ngược lên thấy cô thì hưng phấn vui vẻ đi lại bên cô. Lệ Quyên thấy anh vui mừng như vậy chắc có lẽ cô này chính là Lệ Du Mẫn, em họ Thiên Ngao. Cô ta cũng đứng dậy chào cô

"Chào em! Chị là Trương Lệ Quyên! Bạn gái của anh trai em" cô ta cười với Du Mẫn, quay sang nhìn anh, thấy bộ mặt anh vô cùng lạnh lùng, toát sát khí khắp người

"Lệ Quyên? Bạn gái sao?" Cô cười nhạt quay sang nhìn anh lắc đầu như đang nói không phải. Du Mẫn cũng chẳng nói gì chỉ "chào" một tiếng rồi chạy lên lầu thật nhanh. Nhìn thấy Du Mẫn như vậy, anh bất giác nắm cổ tay Lệ Quyên cất giọng hét lên

"TẠI SAO CÔ LẠI NÓI VẬY HẢ? TRƯƠNG LỆ QUYÊN"

Nhìn khuôn mặt anh đang tức giận vô cùng, cô ta chỉ biết kêu đau rồi nói

"E...em nói đúng mà...sao anh phảo tức giận chứ!"

Anh nhìn cô ta bức lực, thả lỏng tay xuống nhìn cô với ánh mắt giận dữ rồi bước lên lầu tìm Du Mẫn. Phía dưới cô ta cười lớn, nước mắt Lệ Quyên cũng từ đó mà lăn xuống hai bên má.

Thiên Ngao chạy lên phòng gõ cửa phòng cô nhưng không nghe tiếng động gì

"Du Mẫn! Anh biết em đang ở trong! Em hãy mở cửa ra nghe anh giải thích được không?"

"Anh ra đi! Tôi không muốn thấy anh! Anh nên tình tứ với cô bạn gái Lê Quyên của anh đi!" Cô hét lên nước mắt 1 lần nữa tuôn ra

"Em nghe anh giả thích đi mà Du Mẫn!?" Anh nói to như vậy nhưng bên trong giờ không nghe tiếng cô nữa chỉ thoáng nghe tiếng nấc nghẹn bên trong

Anh nhân cơ hội đó lấy chìa khoá trong túi mở cửa phòng cô ra, anh biết dù cô có khoá cửa hay không thì trong tay anh có chìa khoá các phòng nên rất dễ dàng mà vô. Bên trong thấy cô đang đắp mền che khắp người, thì tiến lại bên cô, anh cũng không quên chốt cửa lại.

Thiên Ngao từ từ ngồi lên giường kéo chăn mền cô ra thì bị cô giật lại, anh lại lần nữa kéo chăn thật mạnh ra, cô quay sang hét lên trước mặt anh

"Anh có tai không vậy! Tôi kêu anh ra ngoài anh không nghe hả?"

"Em dám hung dữ với anh còn hơn với anh nữa hả?" Anh chọt má phũ phàng cô nói

"Tránh ra! Thì sao à.....umm"

Chưa kịp nói hết câu cô đã bị anh trừng phạt bằng một nụ hôn đầy cuồng nhiệt, cô đập người anh nhưng lại bị anh ôm chặt vào người, nhân cơ hội đó anh thè lưỡi ra tiến vào bên trong khoang miệng cô, liếm mút lưỡi hết mất ngọt rồi thả ra, thấy khuôn mặt đỏ bừng đang giận dữ kia rồi nói

"Sao! Còn dám trả treo với anh không? Em mà còn là anh sẽ không nương tay mà trừng phạt em đó!"

Không hiểu câu anh nói gì vẫn tiếp tục cãi "Thì sao! Anh dám làm gì em là em...em" cô cứng họng khi bàn tay anh đang vuốt ve trên người cô rồi xé toát áo trắng của Du Mẫn, lộ ra nửa thân trắng nõn nà, mền mại vô cùng với bầu ngực to tròn đầy đặn của cô đang được che phủ bởi áo bra (áo lót) màu hồng của cô.

"Sao nè? Em dám cãi anh! Được anh sẽ cho em thấy dám trả treo với Tổng Thiên Ngao anh sẽ có sự trừng phạt ra sao!"

Anh nhếch môi cười rồi bắt đầu "trừng phạt" cô

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Em Dâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Chú ý: cân nhắc trước khi đọc

Anh bắt đầu "trừng phạt" Lê Du Mẫn cô. Anh nhếch môi cười rồi cúi xuống hôn lên môi đỏ hồng cô một lần nữa. Thè lưỡi đưa vào khoang miệng cô mút hết mất ngọt của Du Mẫn, tiếp đó đôi bàn tay to của anh kéo áo bra của cô lên cao rồi cúi xuống nhìn chăm chăm vào bộ ngực căng tròn kia, khiến cô tức giận chuyển sang thành đỏ mặt. Anh nhìn cô cười cười đưa miệng mình ngậm lấy nhũ hoa cô, liếm láp bên trong khiến cho nhũ hoa căng lên, Du Mẫn chỉ "um..." một tiếng đã làm cho dục vọng anh càng trở nên mãnh liệt hơn, Thiên Ngao bóp nắn bầu ngực bên trái còn tay kia anh lần mò xuống nơi bí hiểm của người con gái ấy, vuốt ve đùi trắng của cô rồi tiến tới quần lót mà ần nhẹ nó làm cho dịch lỏng trắng chảy ra, Thiên Ngao cười ngược lên nhìn cô

"Anh mới làm tý mà em đã ra rồi sao? Tiểu dâm đảng của tôi"

Du Mẫn không nói gì vì quá kích thích khiến cho cô không nói nên lời chỉ biết rên trong khoái cảm đó. Anh lại cười nhưng nụ cười lại chứa đầy sự biến thái cả dục vọng trong đó.

Thiên Ngao chơi đùa với bộ ngực đến đỏ lên thì đưa tay còn lại cứ ần ần vào chỗ nhạy cảm đó làm chất lỏng trắng ra liên tục vào ngón tay anh

"Em quá nhạy cảm Tiểu dâm đảng à!"

"Um...tha...tha....em...khó...chịu!"

Anh không chú ý tới lời nói của cô vẫn tiếp tục phá phía dưới khiến nó ra hết, ướt cả quần lót cô. Rồi anh ngồi dậy kéo quần lót ướt đầm kia ra, hiện khu vườn vàng bí mật đầy đam mê cô bao xung quanh cánh bướm cô. Du Mẫn ngại ngùng chế đi nơi tư mật ấy nhưng lại bị anh chặn lại

"Sao vậy? Anh đang phạt em mà nên em hãy ngoan ngoãn mà cho anh phạt đi!"

Anh nói xong liền cúi xuống nhìn kỹ vào nơi tư mật ấy một lần nữa rồi đưa lưỡi liếm vào khe huyết hồng hào của cô khiến cho nơi ấy của Du Mẫn chảy nước mật trắng trên lưỡi anh xuống ga giường. Làm cho cô vừa tê dại vừa tăng lên khoái cảm trong người nên bất giác hai tay cô ần ần anh sát vô khe huyết ấy để lưỡi Thiên Ngao đưa sâu vào trong hơn. Anh thấy hành động cô như vậy chỉ biết cười, rút lưỡi ra liếm hết xung quanh miệng mình, làm cô giật mình mất đi hứng thú vừa rồi nhìn anh đang đứng dậy kéo dây lịch ra khỏi người anh, tuột quần dài đen ra lộ quần trong và cả thứ to tướng kia đang nhô ra.

"Nhìn xem! Nó quá đặc sắc đúng không? Em muốn nếm thử không?"

Không đợi cô trả lời, anh cởi quần trong ra đưa đại nhục bông đút vào miệng cô 1 cách mạnh bạo coi như đang trừng phạt cô, đại nhục bông căng trườn ra nhét vô miệng cô, xém cô ọc ra ngoài. Anh tiếp tục nhúng vào trong miệng cô khiến cô cựa quậy mà rên trong vô vọng

"Um...thả...."

"Ngoan mút đi rồi anh tha cho" anh vuốt ve mái tóc cô, rồi cúi người ngậm vành tai cô khiến nó đỏ ửng

Nghe anh nói vậy thì cô mới chịu ngoan ngoãn mà nghe theo anh. Du Mẫn bắt đầu mút đại nhục bông trong miệng mình khiến anh sung sướng mà gào lên

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Em Dâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Anh gào lên trong sung sướng khi được cô tận tình chăm sóc đại nhục bông của mình

"Đừng rồi!! Um....aa!!!"

Còn cô vẫn tiếp tục mút nó khiến anh đạt đến đỉnh điểm mà phun trào trong miệng cô

"Nuốt vào!" Thấy anh rút ra khỏi miệng cô thấy Du Mẫn có hiện tượng muốn nhả ra thì anh bịt miệng kêu nuốt vô lại

"Um...umm!!" Du Mẫn đành nuốt tất cả vào trong miệng mình, anh thấy vậy thoả mãn mới lấy tay ra. Tiếp tục anh đưa thứ nóng hổi đó gần sát vào giữa đùi cô, chà sát lên xuống, làm Du Mẫn hốt hoảng lên tiếng chặn lại

"A...anh làm gì vậy? Anh nói là không làm em nữa mà!"

"Ừa anh nói là anh không làm trong miệng em nữa chứ anh đâu kêu không làm cái khác đâu!" Anh cười tà nói rồi nhét trực tiếp thứ nóng hổi đó vào trong khe huyết kia

"Aaa....ân...á....đau....!" Cô chưa kịp phản kháng thì đại nhục bông đã nằm bên trong cô, anh vừa nhấp nháy vừa đưa tay mình lên trên xoa bóp bộ ngực đang căng hồng kia. Một bên anh xoa nắn còn bên kia anh cắn mút không tha, khiến cô đạt đến cao trào mà rên lên hơn. Dục vọng che mờ đi lí trí Du Mẫn khiến cô càng muốn thêm nữa

"Aaaa....á...nhanh....aaa... nhanh...anh...oi!!" Cô mở miệng quỵn rũ anh làm Tổng Thiên Ngạo kích thích mà nhúng thật mạnh, khiến cho hai bên nước đục đã chảy khắp ga giường lẫn bên trong anh và cô

"Em dâm quá! Tiểu dâm đẳng à!" Anh chồm tới hôn lên miệng cô nhưng thân dưới vẫn loạn động mạnh

"Umm....á....nhẹ....chậm...anh..." Cô bất giác ôm lấy cổ anh, phía dưới cặp mông rung chuyển thật mạnh theo đại nhục bông đang vùi sâu trong Cô. Cả hai đạt tới đỉnh cao trào phun một tràn khắp nơi trên trong cơ thể của nhau, hai người họ mệt đừ nằm bệt xuống giường, thở không ra hơi. Sự trừng phạt này của anh cũng coi như giúp cô rút ra được một phần cho việc dâm tra treo với anh

Nhưng anh Tổng Thiên Ngạo đây không dễ tha cho cô như vậy, anh tiếp tục bắt cô "trừng phạt" đỡ cô dậy đưa sát lại gần cạnh giường Du Mẫn hai tay chống vào thành giường, đẩy mông cô lên cao và tiếp tục đưa đại nhục bông đã căng cứng kia vào trong cô một lần nữa. Cả hai làm đến khi không còn sức nữa thì Thiên mới chịu tha cho cô. Tha thì tha nhưng đại nhục bông đã ướt át kia vẫn nằm trong người cô mà phun chất dịch vào bên trong, khiến cô đã mệt vừa đau mà còn giật mình khi bị anh chơi như vậy.

Và có lẽ ngay ngày mai, Lệ Du Mẫn cô chính thức nằm liệt trên giường vì bị anh "trừng phạt" một cách "dã man" như vậy!!!!!!:))

[.....]

Quay trở lại với sự hiện diện của Trương Lệ Quyên, trong lúc Du Mẫn và Tổng Thiên Ngạo đang ân ái với nhau thì sự xuất hiện của cô ta đã chứng kiến hết tất cả. Tuy anh phá chốt cửa nhưng cô ta vẫn có thể phá cửa bằng một cách gì đó và Lệ Quyên mở được cửa ra và chứng kiến tận mắt cảnh trước mặt Lệ Du Mẫn và Tổng Thiên Ngạo đang đang....ân ái thân mật với nhau như họ không phải là anh em vậy! Thật ra khi gặp Du Mẫn cô ta đã không tin rằng hai người họ sống chung như vậy sẽ không có tình cảm với nhau nhưng điều Trương Lệ Quyên nghĩ vô cùng là đúng. Họ không như một anh em bình thường mà còn điều gì đó đang dẫu điểm nhau. Và bây giờ cô ta đã thấy hết tất cả, tuy Lệ Quyên cô ta không thích bắt gian nhưng Trương Lệ Quyên đây đã muốn thử gì nhất định phải có cho bằng được, sẽ bằng mọi giá bằng mọi thủ đoạn để chiếm đoạt Anh Thiên Ngạo ra khỏi tay Lệ Du Mẫn

Cô ta cười với nụ cười chứa đầy âm mưu trong đó nhìn vào hai người họ mà nói thầm trong miệng

"Lệ Du Mẫn cô hãy chờ xem! Trương Lệ Quyên tôi đây sẽ chính thức dành lại Anh Thiên Ngao của cô để thuộc về tôi"

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Em Dâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Sau khi Lệ Quyên bước ra khỏi, bên trong Thiên Ngao và Du Mẫn ân ái đã xong mới bước xuống lầu thì thấy cô ta đang ngồi xem tivi. Anh bước lại nói

"Cô định ở đây à? Không đi tìm chỗ ở đi!"

Cô ta không nhìn anh vẫn dán mắt vào tivi nói "Thôi em muốn sống ở đây cơ! Mấy tháng sau gia đình em về nước rồi em qua đó ở" Lệ Quyên ngược lên nhìn anh với cô cười nói

"Ừ!!" Anh lạnh giọng nói rồi quay sang cô cười nói "Chúng ta đi ăn sáng đi!"

Du Mẫn nhìn anh rồi nói "Vâng! vậy còn chị Quyên thì sao!" Anh không nhìn mà nói với cô "Cô ta có tiền để tự ăn, mình đi ăn trước đi. Anh đói bụng rồi!"

"Vâng" Cả hai không lời chào với cô ta mà bước thẳng ra ngoài. Trương Lệ Quyên nhìn cả hai người họ đang dần đi xa mà không khỏi phẫn nộ. Anh dám lơ cô ta, lạnh nhạt với cô ta. Vậy Trương Lệ Quyên! Tôi đây sẽ phá vỡ hạnh phúc của hai người. Lệ Quyên suy nghĩ xong, tắt tivi thì bên cạnh Lệ Quyên có tiếng chuông điện thoại vang lên, cô ta mở lên cười tươi, cất tiếng vui vẻ nói với đầu dây bên kia

"Alo! Chủ tịch Lâm đấy hả, gọi Tiểu Trương có chuyện gì không?"

"....."

"Được chứ! Vậy chúng ta tới chỗ hẹn cũ nha!"

Cô ta cười với đầu dây bên kia xong, tắt máy đứng dậy chuẩn bị thay đổi rồi bước ra ngoài đón tất xi đến chỗ đó. Trương Lệ Quyên quen rất nhiều đàn ông có thể lực hơn cả anh. Chỉ cần Thiên Ngao không cần cô ta thì Lệ Quyên tới đây vẫn còn nhiều người đàn ông bên cạnh. Lo mà sợ gi!!!

Mất nửa tiếng sau đến đúng chỗ hẹn thì từ xa có một anh chàng trông cũng rất bảnh, đẹp trai đang bước tới bên Lệ Quyên cười chào nói

"Xin chào! Tiểu thư xinh đẹp, chúng ta hãy tới chỗ hẹn cũ nào!" Anh ta cười gian xảo rồi vòng tay qua eo cô ta bước đi tới khách sạn Lorenzo

Lệ Quyên cũng cười quyến rũ rồi sai bước đi theo hắn ta. Tới phòng 902, anh ta đã ngông cuồng chiếm lấy môi của Lệ Quyên, liếm xung quanh môi rồi tiến vào bên trong khoang miệng mút hết mật ngọt của cô ta. Còn Lệ Quyên cũng nghe theo anh ta mà vòng tay qua cổ hắn mà chìm sâu vào nụ hôn bùng cháy này. Tiếp đến, anh ta lần mò tay xuống vuốt ve cặp ngực căng tròn kia, luồn tay vào trong xoa bóp một bên bộ ngực khiến cô ta ớn ớn mà rên lên "um...". Mân mê thoải mái phía trên xong hắn coi bỏ hết bộ đồ trên người của anh ta và Lệ Quyên ra, cuối xuống mút bên ngực kia tay còn lại vuốt ve xoa nắn bầu ngực, làm cho phía dưới đã chảy xuống chất dịch lỏng ướt cả phía dưới quần lót

"Um...Mạc Gia...cho...em...muốn...!!!" Cô ta bắt đầu dựa sát vào anh ta nói giọng mê hoặc người

Người được gọi là Mạc Gia cười rồi cuối xuống cỡi quần lót đã ướt kia, đưa một chân Lệ Quyên lên cao nhìn vào khe huyết hồng hào kia mà không khỏi kích thích, Mạc Gia tiến tới mút khe huyết ướt đầy mê hoặc kia, đưa lưỡi tiến vào khuấy động bên trong làm cô ta không ngừng đạt đến cao trào mà rên rĩ lớn hơn

"Aaa...sướng....tiếp....tiếp....anh"

Mạc Gia ngược lên tiếp tục ngâm đôi gò bồng, tay mân mê phía dưới khe huyết chọt vào một cách bất ngờ, làm khe huyết đã ướt giờ còn chảy nhiều hơn nữa

"Tiểu dâm đàng!! Sướng đến vậy rồi sao!" Mạc Gia đưa tay rút khỏi trong khe huyết ra, đưa lên miệng mút hết mật ngọt trong tay

"Um...Mạc Gia...cho...em...thứ...đó....muốn!!!" Lệ Quyên bây giờ đã chìm vào dục vọng không ngừng thỏa mãn chính mình, tiếng rên kích động hắn ta làm hắn không chịu được mà cỡi bỏ nguyên bộ quần dưới hung hăng đưa đại nhục bổng tiến vào tiểu huyết mẫn cảm trong cô ta

Lệ Quyên sung sướng rên lên đạt đến đỉnh cao trào. Cả hai cứ thế triền miên với nhau, da thịt không ngừng cọ sát qua lại làm âm thanh đứt quãng, mê mẩn phát lên. Cả căn phòng bây giờ, như một đêm kích tình, hai con người triền miên dây dưa không tách ra nhau phát ra tiếng rên lớn nghe đến đỏ mặt cho người đi ngang qua đó

[.....]

Còn cô và anh thì vẫn đang cười vui vẻ ăn sáng với nhau vì hôm nay chủ nhật nên cả hai đã cùng nhau đi biển chơi

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Em Dâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Hôm nàu là chủ nhật nên Du Mẫn được Thiên Ngao chở đi biển chơi để thư giãn cho những ngày mệt mỏi.

"Du Mẫn à!" Anh ôn nhu, ôm cô vào lòng thủ thủ cất tiếng nói

Cô đang ngồi lấp cát thành lâu đài trước biển xanh thì bị anh ôm bất ngờ, ngược nhìn anh hỏi

"Sao vậy anh?"

Nghe thấy cô trả lời, thì Thiên Ngao tiếp tục hỏi

"Anh hỏi em này! Nếu như có một người thích thăm em bao lâu nay muốn có cơ hội tỏ tình với em thì em có chấp nhận không?"

Cô bất ngờ bị anh hỏi như vậy nhưng cũng nhỏ nhẹ giải đáp

"Vâng! Nếu như người ấy là người em thích thì em sẽ đồng ý còn nếu như chỉ xem người đó không phải là yêu thì có lẽ em sẽ suy nghĩ lại!" Du Mẫn nói xong ngược nhìn bầu trời xanh trước mặt

"Vậy sao!" Anh kéo Du Mẫn quay lại, để cho cô nhìn chăm vào mình "Vậy anh tỏ tình với em? Em chịu không?!"

[.....]

Tại khách sạn Lorenzo, và tại căn phòng 902 vẫn phát ra tiếng rên rĩ mê hoặc người, vẫn là tiếng va chạm da thịt với nhau không ngừng nghỉ, tiếng rên kiều mĩ của người phụ nữ trẻ đồng thời là tiếng gầm gừ của người đàn ông ấy. Họ đang ân ái như không biết mệt là gì?

"Um...sướng...nhanh....nhanh....!"

"Được! Anh chiều bảo bô!" Hấn ta nói xong, liền dùng sức đẩy thật mạnh vào bên trong cô ta, khiến cả hai vừa đau vừa thoái mái tột cùng "Um..sướng không... tiểu dâm đang!

Lệ Quyên thở mệt nhọc, giọng đứt quãng nói "Um..! Sướng sướng ạ! Lâm Tổng thật sướng!"

Hấn nhìn cô ta cười rồi nằm xuống ôm cô ta vào lòng, Mạc Gia nhìn Lệ Quyên cười rồi nói

"Sao em lại về đây! Bên kia không tốt sao?"

"Tốt chứ! Tại tôi có việc bận trên đây nên về sớm!"

"Thật sao? Hay về đi tìm thằng khác hoặc Chủ tịch Tổng nào?"

Cô ta bị nói trúng tim đen lấp bắp nói "L...làm...gì có!"

"Em dám nói sạo thì đừng hòng em ra khỏi giường. Tôi chơi chết em!"

Hấn nói xong tiếp tục lật cô ta lại và bắt đầu một hiệp trận mới

[.....]

Quay trở lại với cuộc tỏ tình của Thiên Ngao và Du Mẫn. Cô bất ngờ khi nghe anh nói như vậy thì lúng túng không biết trả lời sao. Thấy cô im lặng trừng trừng như vậy anh mới nói tiếp

"Du Mẫn! Từ khi em và anh sống chung với nhau lâu như vậy! Anh mới biết rằng, anh đã có tình cảm với em rồi! Lệ Du Mẫn à, Anh yêu Em!"

Khi nghe anh nói vậy, cô vô cùng cảm động, dù biết rất lâu sống chung với Thiên Ngao cô dường như đã có tình cảm với anh nhưng lại không dám nói ra. Sợ có điều gì đó xảy ra!!!!

Thấy anh đang nhìn mình không chớp mắt, như mong đợi câu trả lời từ cô. Du Mẫn mới mở miệng ra nói câu trả lời của mình

"Em.... "

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Em Dâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

"Em.....Em xin lỗi! Em không thể chấp nhận được"

Cô nói xong liền đứng dậy, chạy đi trước sự hững hờ của anh. Khi nghe cô nói vậy anh đau lòng vô cùng, tưởng chừng cô sẽ chấp nhận nhưng đó hoàn toàn là suy nghĩ của anh mà. Chiếc nhẫn trong túi anh lấy ra rơi xuống đất, nằm im tại chỗ. Thiên Ngao thần thờ bao lâu nay anh tốt với cô như vậy, mà cô vẫn chưa biết tình cảm của anh sao?

Du Mẫn vừa chạy vừa khóc, cô đau lắm khi cô nói ra như vậy cũng đau chứ nhưng hiện giờ anh nói tình cảm ra như vậy cô không thể chấp nhận cú sốc này được. Cô cần thời gian suy nghĩ trong việc này.

Thế là một buổi trong phòng không ai mở lời nói với ai, đến về cũng không ai nói lời nào. Khuôn mặt Thiên Ngao hết sức lạnh lùng, anh biết cô cần thời gian suy nghĩ nên anh sẽ không đụng chạm hay tiếp xúc với cô trong thời gian này. Nhìn thấy Thiên Ngao lạnh nhạt với mình, cô cũng đau lòng lắm nhưng đây là điều cô cũng muốn, muốn cho cả hai có thời gian suy nghĩ, không ai ép buộc ai.

[.....]

Được 1 tháng sau, cũng chính là ngày sinh nhật tròn 18 tuổi của cô, nhưng không ai dự sinh nhật cô cả vì Du Mẫn không mời, kể cả ba mẹ cô cũng vậy. Họ đều đi công tác ở ngoài nước nên không có thời gian rảnh rỗi về dự sinh nhật cô. Chỉ còn ba người trong nhà là cô, anh và chị Lệ Quyên nhưng cô ta thì không biết sinh nhật Du Mẫn nên cứ năn nọt rủ Thiên Ngao đi chơi một đêm.

"Thiên Ngao! Hôm nay chúng ta đi chơi không?" Á uồn ọo đụng chạm vào tay anh

"Không rảnh!" Anh lạnh giọng nói

Anh biết hôm nay là sinh nhật cô nên cần phải chuẩn bị bất ngờ cho cô, dù Du Mẫn chưa chấp nhận tình cảm của mình nên bức mình với ả ta cứ quẩn lầy anh

"Tôi nói không đi là không, tôi không muốn lặp lại!" Thiên Ngao tức giận hét lên

Trương Lệ Quyên sợ hãi, đành im lặng thấy cô ta đôi mắt đỏ lên thì lên tiếng can ngăn

"Anh đi chơi với chị ấy đi, chị Quyên cũng hết lòng rủ anh đi mà!"

Anh chừng chừng một hồi rồi cũng gật đầu nghe theo cô. Anh suy nghĩ cứ đi chơi với cô ta chút rồi về tổ chức sinh nhật cho cô cũng được. Thiên Ngao ừ ờ rồi lấy xe chở cô ta đi chơi nhưng đi chơi lần này của anh cũng chính là âm mưu sắp đặt của Lệ Quyên đã bày sẵn

"Anh cho em đi nơi này được không?"

"Đi đâu?" Anh lạnh nhạt nói

"Cứ theo em nói là anh sẽ biết!"

Thiên Ngao không nói gì, theo chỉ hướng của cô ta chạy theo. Đến nơi thì trước mặt anh là khung cảnh lãng mạn, bàn tiệc đều có sẵn. Cả hai bước tới, cô ta cầm 2 ly rượu đỏ vang lên đưa cho anh

"Mời anh" Lệ Quyên cười nói

Anh nhìn ly trong tay cô ta 1 hồi cũng cầm lên uống hết

Ả ta không nói gì chỉ cười rồi uống ly còn lại của mình

[.....]

Đã 9h rồi mà cô chả thấy anh và chị Quyên về thì bắt đầu lo lắng. Đang ngồi đợi hai người kia về thì tiếng chuông điện thoại vang lên, là Hàn Mạc Phi, cô không nghĩ ngợi dất máy lên nói

"Alo! Mạc Phi hả! Gọi tôi có gì không?"

"Không gì chỉ gọi để chúc mừng sinh nhật cho cô thôi"

"Vậy sao? Sao biết sinh nhật tôi vậy?"

Hắn cười rồi nói "thì Facebook của tôi nó hiện lên ngày sinh của cô nên biết!"

Cô chỉ cười "um!"

Gọi điện cho Mạc Phi nhưng mắt cô vẫn nhìn chăm chăm vào đồng hồ, đã 10h rồi sao, sao cả hai lại chưa về, không biết có xảy ra chuyện gì không nữa?

[.....]

Tại căn phòng nhỏ bên trong rừng, cô ta đang diu Thiên Ngạo say ngất đặt lên giường, Lệ Quyên nhìn anh đang say nhưng tiếng gọi tên trong con say của anh lại không nhắc đến tên cô ta mà lại là Lệ Du Mẫn

Lệ Quyên tức giận nhưng sau đó lại nở nụ cười gian ác chưa từng có

"Tổng Thiên Ngạo! Đêm nay anh sẽ thuộc về em!"

_____ Hết #15 _____

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Em Dâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Dứt lời, Lệ Quyên định cúi xuống hôn lên môi Thiên Ngạo thì bị anh chặn lại, anh mờ đôi mắt to, tức giận nhìn cô, rồi xô ả té xuống đất. Anh say nhưng vẫn tự chủ bản thân mình, anh trừng mắt nhìn cô ta

"Cô là đồ ác độc, dám nhân cơ hội tôi say định làm với tôi à! Cô không đủ bản lĩnh đâu!"

"Thiên Ngạo à! Em yêu anh là thật mà sao anh lại không yêu em" cô ta đi lại ôm anh, đôi mắt đỏ hoe như sắp khóc

"Dơ bẩn! Tránh xa tôi ra! Tôi nói cho cô biết người tôi yêu suốt cuộc đời này chỉ có Du Mẫn thôi. Cô nên bỏ cuộc đi" Thiên Ngạo xô ả té ngã rồi bước chân đi ra khỏi căn nhà

Ả khóc, ả cười, ả điên thật rồi!! Trương Lệ Quyên đây trước giờ chưa thua kém một ai vậy mà bây giờ cô ta lại thua dưới chân con Du Mẫn kia không hơn không kém gì mình. Lệ Quyên ngồi phịch xuống nền đất lạnh, cô ta đau khổ tưởng chừng mình sẽ thuộc về Thiên Ngạo nhưng đó chỉ là kịch bản giả mà cô ta mong muốn, rồi cũng thất bại.

Ả không nói gì, chỉ biết khóc rồi cười nhưng bất chợt âm mưu đen tối khác lại hiện lên trong đầu cô ta. Lệ Quyên cười khoái chí rồi lấy điện thoại ra gọi cho ai đó

"Alo! Tụi bây hãy theo kế hoạch đã sắp xếp mà thực hiện đi!"

"....."

"Um các người làm đi, tiền không thành vấn đề!"

Cô ta gọi xong liền tắt máy. Nụ cười trên môi ả trở nên ma mị, ác quỷ hơn

"Trương Lệ Quyên không có được Thiên Ngạo thì Lệ Du Mẫn cô cũng đừng hòng mà có được"

Ả cười lớn rồi bước chân ra ngoài

[.....]

"Reng....reng" tiếng chuông điện thoại Du Mẫn vang lên. A là số của anh Thiên Ngao đây mà, cô nhanh chóng lấy điện thoại bật lên

"Alo! Anh hả!?"

"Alo! Có phải là người nhà chủ nhân của chiếc điện thoại này không?" Đầu dây bên kia là một giọng nói lạ. Lẽ nào.....

"Phải! Cho hỏi anh là ai vậy?" Cô bình tĩnh trả lời

"Tôi là Hứa Kì là người đã đưa chồng cô đến bệnh viện XXXX, anh ta bị tai nạn xe"

"bịch" chiếc điện thoại trên tay cô rơi xuống, Du Mẫn thần thờ, Anh Thiên Ngao bị tai nạn? Sao có thể? Anh ấy luôn là người chạy cẩn thận mà sao bị tai nạn được! Không thể nào!!

"Alo!! Alo! Cô gì đó ơ? Đầu dây bên kia lại tiếp tục nói. Nói mãi mà cô không hề nghe nên anh ta đành tắt máy chờ cô đến

Du Mẫn nghe được tin như sét đánh ngang tai, không thể được, anh ấy nhất quyết không thể có chuyện gì được. Nếu như anh bị gì cô..cô sẽ sống sao đây! Du Mẫn bắt đầu khóc, chân tay bủn rủn, rối loạn không biết làm gì. Nhanh chóng chụp lấy điện thoại gọi điện cho Hàn Mạc Phi để chờ cô đến bệnh viện vừa nãy anh ta mới nói

Vì chỉ có Hàn Mạc Phi có xe nên đành gọi hân tới. Nghe tin đó với giọng run rẩy của cô biết có chuyện, Mạc Phi nhanh chóng lấy xe qua chỗ cô.

Mạc Phi tới liền thấy cô đứng đó chờ sẵn. Cả hai cũng nhanh chóng lái xe đến bệnh viện XXXX

[.....]

Du Mẫn bước nhanh vào bệnh viện, không ngó ngàng xung quanh, đi thẳng tới chỗ phòng mổ thuật, có người đứng đó chờ sẵn

"Xin chào! Có phải anh là người cứu anh...à không chồng tôi không?"

"Phải là tôi!"

Nghe được câu "chồng tôi" từ miệng cô thì ngạc nhiên, suy nghĩ mãi tại sao Du Mẫn lại nói anh họ cô là chồng chứ?? Không lẽ hai người đang....

Suy nghĩ được nửa chừng thì khuôn mặt Hàn Mạc Phi hiện lên nét buồn bã, vậy là hân không còn cơ hội rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Em Dâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Khoảng nửa tiếng sau, ca phẫu thuật cũng xong, các bác sĩ bước ra ngoài, nhìn họ ai ai cũng đều đỏ mồ hôi có lẽ ca phẫu thuật này rất khó khăn

"Xin hỏi ai là gia đình của anh Tổng Thiên Ngao?"

"Là tôi"

"Cho hỏi cô là?"

"T...tôi là v...vợ của anh ấy" Du Mẫn bình tĩnh trả lời

"À thưa Tổng phu nhân. Anh ta đã qua cơn nguy kịch nhưng phần đầu của anh ta va chạm mạnh, mất máu quá nhiều cần thêm máu cho anh Tổng. Nhưng nhóm máu của anh Tổng là nhóm máu A, mà bệnh viện chúng tôi lại hết loại đó cho nên..." Bác sĩ nói giữa chừng thì ngưng lại

"Cho nên sao? Xin bác sĩ cứ nói"

"Tôi muốn hỏi các vị đây ai có nhóm máu đó không? Bởi vì nếu để lâu quá nguy cơ mất mạng là rất cao!" Bác sĩ lo lắng nhìn Du Mẫn nói

Nghe được vậy, cô hốt hoảng nhưng cô không hề biết mình có nhóm máu gì cả thế sao truyền cho anh được, ba mẹ cô còn không nói cho mình là đằng khác. Đang thần thờ lo lắng cho anh thì giọng nói đằng sau lưng cô phát lên

"Tôi được không? Tôi là người có nhóm máu A"

Du Mẫn quay lại, là Hàn Mạc Phi ư? Hắn ta muốn cứu anh ấy sao?

"Vậy mời anh đi theo chúng tôi để xét nghiệm máu"

"Ừm" hắn quay sang Du Mẫn cười ôn nhu nói "anh cậu nhất định sẽ không sao đâu" hắn nói xong quay lại đi theo cô y tá để xét nghiệm máu

Cô ngạc nhiên, sao hắn lại tốt với cô như vậy? Cô chưa lần nào giúp đỡ hắn dù 1 lần! Vậy mà bây giờ hắn xả thân mình để truyền máu cho anh cô! Cả đời này Du Mẫn cô sẽ không bao giờ quên ân nghĩa này của hắn.

[....]

Thời gian thấm thoát trôi đi, cũng đã 1 tuần trôi qua, vụ tai nạn xe của Thiên Ngao, cảnh sát cũng tìm ra hung thủ nhưng chỉ là bọn tay sai chứ chưa bắt được hung thủ chủ mưu là ai? Có lẽ là ai được đây? (Mn biết ai không?)

Vết thương trên người anh cũng đã lành, nhưng vết sẹo trên đầu Thiên Ngao thì vẫn còn, do ca phẫu thuật khó khăn, nguy hiểm vừa rồi. Thế nhưng anh vẫn phải nằm viện để xem xét tình hình ra sao rồi mới cho anh về

"Anh tỉnh rồi sao?" Cô mở cửa phòng bước vào nhìn anh cười hiền nói

"Uk em lại đây nào" anh nhích sang một bên để nhường cô ngồi

"Sao anh" Du Mẫn vừa bước tới, đã bị anh vùi đầu lại hôn lên đôi môi cô, cả hai quần lấy nhau không tách rời, hết hơi anh mới buông Du Mẫn ra

"Sao nào? Anh nằm viện vậy em có nhớ anh không? Anh cũng tưởng bị tai nạn như vậy sợ rằng sẽ không tỉnh nữa! Sợ rằng không thể gặp em nữa!" Thiên Ngao ôm chặt lấy cô mà siết chặt, sợ cô sẽ rời xa anh

"Không sao đâu Anh à! Anh đã bình an vô sự hay sao! Lúc anh bị tai nạn em cũng rất sợ anh có mệnh hệ gì, chắc lúc đó em cũng không thể sống được" Du Mẫn nói ra nước mắt lại rơi, cô cũng sợ lắm chứ, sợ vì chưa thổ lộ tình cảm với anh mà anh đã ra đi, sợ rằng anh sẽ xa cô mãi, không bên cạnh cô. Cô rất sợ! Cô sống không thể thiếu anh được!

"Du Mẫn à! Em có bằng lòng làm người yêu làm người vợ hợp pháp của Tổng Thiên Ngao này không?" Anh nâng cằm cô lên nhìn vào sâu thẳm mắt cô trả lời

Cô cũng ngược nhìn anh, đôi mắt vẫn rơi lệ, bây giờ cô không thể kìm nổi cảm xúc bây giờ là như thế nào? Du Mẫn cô cần anh, cả anh cũng rất cần cô. Và cô cũng không thể ghìm lấy tình yêu vào bên trong được, nó cần được giải thoát.

Du Mẫn cô đã tròn 18 tuổi, không còn lo sợ gì cả. Cô sẽ chấp nhận, chấp nhận tất cả, chấp nhận chỉ muốn được ở bên anh, sống với anh trong quãng thời gian còn lại, không tách nữa rồi.

"E...em đồng ý" nước mắt lại một lần nữa rơi trên khuôn mặt cô, thấm vào áo anh nhưng nước mắt này chứa đầy sự hạnh phúc trong đó

Thiên Ngao không khỏi vui mừng, nâng cằm cô lên hôn vào môi cô một lần nữa, nụ hôn lấp đầy sự hạnh phúc, ầm ập len lỏi bên trong

Đang hôn nhau say đắm cuồng nhiệt thì tiếng ho của ai đó phát lên phá vỡ bầu không khí lãng mạn ngọt ngào của họ

"Khụ khụ..."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Em Dâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Tiếng ho phát ra từ người mở cánh cửa, đó chính là Hữu Kỳ, còn người bước sau anh ta là Mạc Phi. Cả hai bước vào một cách bất ngờ làm Du Mẫn đỏ bừng mặt còn Thiên Ngao thì tức điên lên vì dám phá chuyện hệ trọng của mình.

Du Mẫn nhìn hai anh chàng kia cười rồi quay sang nói với anh

"Anh ơi! Đây là anh Hữu Kỳ, người đã cứu anh đưa anh đến bệnh viện á" cô chỉ qua anh chàng cao to, đẹp trai tên là Dương Hữu Kỳ. Tiếp đến chỉ Mạc Phi "còn Mạc Phi cậu ấy đã xả thân lấy máu để truyền qua cho anh đó nên anh mới bình phục như ngày hôm nay nè!" Du Mẫn nhìn anh cười nói

Nghe cô nói vậy, anh nhìn qua hai người kia rồi cười nhẹ nói

"Cảm ơn hai người đã cứu tôi. Cho hỏi cậu Hữu Kỳ kia là??"

Thấy anh hỏi thì Hữu kì mới trả lời "Tôi tên Dương Hữu Kì, là người đã cứu cậu trong vụ tai nạn vừa rồi" anh ta lễ phép trả lời

"Vậy tôi thật sự cảm ơn! Anh cần bao nhiêu tiền tôi cho, coi như là anh đã giúp tôi!"

Hữu Kì lắc đầu nói "Tôi không cần tiền đâu, tôi đang định kiếm việc làm để tự chính tay tôi làm ra bằng mồ hôi công sức"

Anh chừng chần một hồi rồi nói "Vậy đi! Chỗ làm tôi đang thiếu bảo vệ trông xe, anh cần không tôi sẽ tuyển anh vô làm đó. Tiền lương cũng không tồi đâu"

Anh ta vui mừng nói "Vâng được ạ! Cảm ơn anh nhiều lắm!"

"Uk không có gì! Anh đã giúp tôi thì giờ tôi giúp anh lại"

Anh ta mừng rỡ, rồi đi lại đem ít hoa quả cho anh, rồi đi ra ngoài. Chỉ còn lại Hàn Mạc Phi

"Còn cậu muốn gì?" Anh bây giờ mới chú ý tới Mạc Phi

"Tôi không cần gì đâu! Chỉ vô xem hai người ra sao thôi! Anh không sao thì được rồi! Tôi ra ngoài đây! Bye cậu Du Mẫn" hần nhìn Du Mẫn bằng ánh mắt nuối tiếc (tội Hàn Mạc Phi quá T^T) rồi bước ra ngoài

Thấy hần ta bước ra, Du Mẫn cũng cảm thấy đau lòng, hần giúp anh cô mà cô thì không biết nên giúp gì cho hần cả. Có gì sẽ kêu anh giúp hần kím bạn đời cho Mạc Phi cũng được, coi như giúp cậu ấy rồi

1 tuần sau, Thiên Ngao cũng trở về biệt thự, sống cuộc sống bình thường như ngày nào nhưng không hiểu sao anh lại thấy trong người khó chịu như vậy, cứ mỗi lần gần cô, anh lại không kiềm chế được. Chắc mấy ngày nay anh ăn chay quá nhiều nên giờ rất muốn ăn mặn, anh sẽ tìm cách để nếm "thịt" cô.

"Du Mẫn ơi a ~" anh nhỏ nhẹ nói

"Em đây!" Cô vừa mới tắm xong nên toàn thân vẫn ướt đầm, tóc xoã ngang vai trông cô thật quyến rũ lắm sao. Du Mẫn không mặc đồ chỉ cuốn khăn quanh người bước ra ngoài

Thiên Ngao thấy được cảnh này, bất giác mũi anh chảy nước màu đỏ xuống, phần dưới thì đã cương cứng nhô lên, rất khó chịu là đằng

"Thiên Ngao anh sao vậy?" Cô đi lại cuối xuống nhìn anh, thấy anh bị chảy máu mũi lo lắng hỏi

Anh nhìn xuống phần ngực của cô hiện lên trước mắt anh, nó đang câu dẫn anh. Thiên Ngao không kìm lòng được, đè cô nằm xuống dưới thân mình. Du Mẫn chưa kịp hiểu gì thì bị anh hôn ngấu ngiến trên môi

"Um..."

Anh không nghe tiếng cô a ừ rên lên, lưỡi anh thò ra, liếm xung quanh răng cô, rồi môi cô, thè lưỡi vào trong khoang miệng cô mút hết mật ngọt bên trong khoang khiến Du Mẫn rên lên trong khoái cảm

"Um...ân..." Nụ hôn nồng nàn câu dẫn cô, khiến cô bất giác đưa tay lên ôm cổ anh cho nụ hôn cả hai kéo dài và sâu hơn

Hết hơi họ mới chịu buông nhau ra, Thiên Ngao nhìn cô đang đỏ bừng mặt nói

"Du Mẫn em muốn không? Anh sẽ cho em" anh cười nham hiểm, đưa bàn tay to xoa bóp bộ ngực căng tròn kia, rồi kéo khăn tắm cô ra, bộ ngực cỡ to đã hiện lên trước mắt anh. Thiên Ngao liền cúi xuống mút 1 bên ngực cô làm cho Du Mẫn tăng thêm khoái cảm trong người. Hạ thân dưới đã chảy nước chất dịch, cô thấy khó chịu, rất muốn nó, rất muốn thứ gì đó lấp đầy bên trong. Cô muốn thêm nữa, nhiều hơn nữa!

"Um..anh Thiên Ngao cho...em...um...muốn..." Du Mẫn rên lên, cô đã bị dục vọng che mờ lí trí, bây giờ cô rất muốn anh, muốn làm cô thật sung sướng

"Tiểu yêu em muốn gì nào? Nói rõ cho anh nghe lại đi" Thiên Ngao giả vờ không nghe, anh nói vậy chỉ muốn nghe cô nói lần nữa, tay kia anh bắt đầu lần xuống vuốt ve cặp đùi trắng nõn của cô

Bị anh dày vò bộ ngực với thân dưới thì không kìm lòng rên to lên rồi nói từng câu đứt quãng:

"Um...T...Thiên Ngao...xin anh...hãy cho...em...um...em muốn"

Nghe được cô kêu gọi nói vậy thì bắt đầu cời quần dưới đã nhô lên vật cương cứng khó chịu muốn được giải thoát ra ngoài

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Em Dâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Anh nói xong liền cúi quần để sớm được giải thoát con hung thần đã ngóc đầu dậy từ lâu. Rồi Thiên Ngao ngồi xuống khẽ giữa hai chân cô, tách hai chân Du Mẫn ra nhét thật mạnh vào nơi hoa huyết ướt át ẩm áo kia, khiến Du Mẫn rên lên trong sung sướng

"Úm..!"

"Thích không? Bảo bối dân đảng!" Anh cúi xuống hôn lên khuôn mặt đã đỏ mề hôi nói, phía dưới vẫn ra vào liên hồi, làm đầu óc cô lơ đãng choáng không nhớ được gì xung quanh

"Úm... sướng...nhanh...nữa...um nhanh" Du Mẫn nói trong sự khoái cảm tột độ trong người, cô còn muốn nhiều hơn nữa

"Được! Nếu như em nói em yêu anh, anh sẽ giúp em sung sướng hơn" anh cười tà rồi đẩy thật nhẹ, khiến cô mất đi hưởng thụ mà cảm giác thấy khó chịu trong người, đại nhục bỗng nóng hổi kia cũng chạm gần sâu tới tử cung của cô, khiến Du Mẫn ưỡn người lên. Cô bất giác rên lớn rồi nói những lời anh vừa mới nói, để có thể giúp cô sung sướng

"Úm...ân...aaa...e...em yêu...anh"

Nghe được câu này, anh luận động thân dưới thật mạnh, thật nhanh làm cho bộ ngực cứ tung lên, khiến cô đạt khoái cảm tột độ mà rên càng lớn hơn. Anh bất giác cúi người ngậm lấy bộ ngực đang tung lên trước mặt anh mà cắn mút không tha

"Úm...aaa...ân..."

Cả hai trộn thân thể sát vào nhau, tạo thành giai điệu ma mị khiến người ngoài nghe cũng phải đỏ mặt. Được một tiếng sau, thứ nóng bỏng kia đã xuất ra vào bên trong cô, làm cả hai rên lên cùng lúc, đạt đến điểm đỉnh của dục vọng.

Du Mẫn và Thiên Ngao mệt nhừ nằm ngả xuống, anh ôm cô vào lòng mình, còn cô vì mệt mỏi mà thiếp đi lúc nào không hay. Thiên Ngao thom lên má cô rồi hôn vào môi cô, khẽ nói thấm vào tai cô

"Anh yêu em, Du Mẫn"

Tại ngôi nhà hoang, sơ sài, tàn nát cũ kĩ

"Alo? Mạc Gia hả? Em cần anh cho thêm 3 4 thằng vệ sĩ nữa, tới ngôi nhà hoàng XXXX"

"Chi vậy em?" Đầu dây bên kia trả lời lại

"Anh đừng quan tâm tới! Chỉ cần anh đưa theo yêu cầu của em là được rồi!" Lệ Quyên cười xấu xa nói

"Ừ! Để anh sai thuộc hạ anh đến chỗ em!"

"Uk! Bye anh" Đầu dây bên kia chưa kịp nói gì thì cô ta đã tắt máy

[....]

Bên chỗ Lâm Mạc Gia cũng chả hiểu Lệ Quyên muốn 3 4 thằng vệ sĩ tới đó để làm gì. Nhưng dù đã từng qua lại và làm tình với cô ta nhiều lần nên tính cách của cô ta hắn biết, Mạc Gia còn biết rõ Trương Lệ Quyên cô ta cũng chả là người tâm thường gì, cũng rất khó đối phó, cô ta đâu dễ thua như vậy được nên chắc chắn suy luận của Mạc Gia chính là Cô ta đang kìm cách đối phó với chủ tịch Tổng đây mà. Vậy Lâm Mạc Gia tôi sẽ ngồi xem cuộc chiến của hai người, xem ai mới là người thắng cuộc trong trò chơi này.

[...]

Trương Lệ Quyên khi nghe xong điện thoại thì cười phá lên.

"Trương Lệ Quyên tôi đây không có được thứ gì thì người khác cũng đừng hòng có" cô ta cười xấu xa nói

"Reng...." Điện thoại cô ta nổ chuông! Là mẹ cô ta?

"Alo mẹ?" Lệ Quyên giả giọng nói nhẹ nhàng

"Alo Lệ Quyên hả con? Con đang sống ở đâu? Nơi đó có ổn không?"

"Con ở đâu mẹ đừng quan tâm! À mẹ với mọi người cứ sống ở đó đi, đừng về đây. Mai một con sẽ về sau"

"Sao vậy còn? Có chuyện gì sao?" Mẹ cô ta ngạc nhiên nói. Sao lúc trước cô ta còn nói sẽ đưa gia đình tới đây mà sao giờ lại...

"Mẹ đừng nhiều chuyện quá! Mai một lần con sẽ nói! Bây giờ con bận rồi, con tắt máy đây. Bye mẹ" Lệ Quyên lại tắt máy nhanh không cho mẹ cô ta kịp nói lời nào

Bên gia đình Lệ Quyên, mẹ cô ta nghe máy xong thì chỉ biết lắc đầu, cô ta đã như vậy đâu ai mà ngăn được.

Trương Lệ Quyên ngồi vào ghế sofa cũ kĩ, cô ta cười rồi nói với 1 thằng đàn em tay sai của cô ta

"Người hãy đi xem tình hình vụ tai nạn lúc trước cho ta xem, nếu có manh mối gì có liên quan tới ta thì hãy xóa dấu liền. Nghe chưa? Và xem xem chủ tịch Tổng đã chết chưa hay còn sống"

"Rõ" nói xong tay sai cô ta bước ra ngoài.

Trương Lệ Quyên cô ta cười với nụ cười đầy tà khí. Vậy là vụ tai nạn của anh chính là do Lệ Quyên cô ta đã sang đàn em đánh ngất anh rồi quăng vào xe, đập phanh với tốc độ cao nhanh để anh bị tai nạn xe mà chết. Còn xóa đi mọi thông tin trong vụ tai nạn đó nên bây giờ bọn cảnh sát vẫn chưa tìm được người chủ mưu trong vụ này.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Em Dâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Sau khi qua một đêm kích tình thì sáng hôm sau Du Mẫn là người dậy trước nên xuống lầu chuẩn bị đồ ăn sáng cho anh. Thì tiếng chuông điện thoại của cô reo lên

"Alo! Thiên Nhi hả?"

"Alo Du Mẫn sao mấy ngày nay bà không đi học vậy?" Đầu dây bên kia là Thiên Nhi bạn học của cô

"À tại gia đình tôi có chuyện nên xin nghỉ 1 thời gian dài, tháng sau tôi sẽ đi học lại. Có gì cậu nói dùm cô nha" Du Mẫn mỉm cười nói.

Du Mẫn đang nói chuyện thì từ trên lầu Thiên Ngao bước xuống, đi thẳng tới nhà bếp đứng bên cạnh cô.

"Uk bà nhớ giữ sức khỏe đó" Thiên Nhi cũng cười nói với cô. Du Mẫn là một người bạn tốt của Thiên Nhi nên Nhi cũng rất coi trọng và xem cô như một người bạn thân, cùng vai sát cánh với Nhi. Dù học chung có 2 năm nhưng tình cảm bạn bè của hai người vẫn không bao giờ phai màu được

"Ok bà! Vậy tôi tắt máy nha có gì gọi sau!" Du Mẫn vừa nói vừa liếc nhìn trừng mắt với anh. Vì sao? Vì đang gọi điện cho Thiên Nhi mà bàn tay anh cứ sờ mó trên bộ ngực cô, còn dấn luôn tay vào trong mà xoa bóp nó làm Du Mẫn khó tập trung nói chuyện được

Sau khi tắt máy xong thì bàn tay kia lại bóp mạnh bộ ngực Du Mẫn khiến cô rên la vì đau đớn, quay lưng lại phía sau, trừng mắt với anh nói

"Anh đang làm gì vậy? Anh biết em đang nói chuyện với Thiên Nhi không! Mà anh còn sờ mó em, bạn em mà biết thì em chui rút vào đâu đây!" Du Mẫn hét to trước mặt Thiên Ngao

"Chui rút vô người anh nè" Anh cười gian xảo nói với cô, rồi kéo tay cô lại ôm vào lòng, thủ thủ nói vào tai "Du Mẫn, anh yêu em!"

Cô đang cựa quậy trong lòng anh thì bất giác nghe được câu này thì Du Mẫn không còn cựa quậy nữa, khuôn mặt cô đỏ lên hân, quay lại phía Thiên Ngao chui rút vô lòng anh như một con mèo ngoan. Nói thầm trong miệng cũng đủ mình anh nghe

"Em cũng vậy! Em yêu anh Thiên Ngao"

Nghe được câu này thốt ra từ miệng cô thì anh ngạc nhiên, kéo Du Mẫn ra nhìn vào cô say đắm, hạnh phúc chứa đầy trong anh, bất giác anh hôn lên môi cô, nụ hôn chứa chan hạnh phúc, ấm áp mà nồng nàn bùng cháy vô cùng

Tình yêu của hai người quả là thiêng liêng, được trời ban tặng nhưng phía sau tình yêu bùng cháy đó là một sự cản trở vô cùng lớn với hai người. Âm mưu thâm độc, cản trở khó khăn từ gia đình, ba mẹ chính là sự khó khăn, một con đường đầy chông gai đang thách thức bản thân họ

"Quả là đẹp! Hai người xứng đôi lắm" Từ phía ngoài nhà bếp có tiếng nói vang lên, kèm theo tiếng vỗ tay của ai đó

"Trương Lệ Quyên?" Nghe được giọng nói cả hai thả nhau ra nhìn về hướng phát ra giọng nói đó

"Đúng là tôi đây? Hai ngày không gặp mà giờ tình cảm của hai người tiến triển tốt ha!" À ta tiến lại gần bọn họ cười giả tạo nói

"Cô tới đây làm gì? Chỗ này không thích hợp với cô đâu" Thiên Ngao lạnh lùng nhìn cô ta nói, tay của anh vòng tay qua eo cô ôm sát người "Mình đi thôi em"

"Đi đâu nào?" Cô ta chặn tay lại không cho Du Mẫn và Thiên Ngao bước ra ngoài, đồng thời bọn vệ sĩ của cô ta cũng bước tới chỗ Lệ Quyên

"Cô muốn gì đây?" Anh nhíu mày, tức giận nhìn cô ta

"Muốn gì hả?" Lệ Quyên cười phá lên rồi chỉ tay ra lên cho bọn tay sai "bắt cô ta lại cho ta"

Bọn tay sai cô ta đi lại bắt cô nhưng bị anh chặn lại "Cô muốn gì? Tại sao lại bắt Du Mẫn?" Thiên Ngao tức giận hét lên, chặn lại

À chỉ cười, rồi quay lại đi ra ngoài

"Thiên Ngao...."

Cô hét lên, thì từ phía sau, 1 thẳng tay sai bay tới đánh vào cổ Thiên Ngao khiến anh ngã tại chỗ, thời cơ đến bọn tay sai kịp thời bắt Du Mẫn, cho thuốc mê vào làm cô ngất đi rồi bắt bỏ vào xe chạy nhanh ra khỏi biệt thự, để lại mình anh đang nằm ngất tại chỗ trong nhà bếp

"D...Du...Mẫn..."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Em Dâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

#Ghi chú: có phần hạnh hạ thân xác (nhẹ), ai thấy không thích hợp với phần hạnh hạ này hãy qua đọc truyện khác.

Sau khi bọn tay sai bắt Du Mẫn ra khỏi biệt thự thì nửa tiếng sau Hàn Mạc Phi và Dương Hữu Kỳ tới nhà anh. Vì lần trước do anh giúp Hữu Kỳ tìm được việc làm nên anh ta định kiếm anh cảm ơn, may có Mạc Phi chỉ giúp anh ta. Bên ngoài tiếng chuông vang lên nhưng người trong nhà vẫn không nghe, nhân mãi vẫn không thấy thì từ trong nhà Thiên Ngao bước tới tay thì xoa cổ

"Sao anh giờ mới mở cửa?" Mạc Phi nhìn anh nói, rồi nhìn đằng sau nhà, lạ thay Du Mẫn đâu?

"Du Mẫn bị bắt cóc rồi nhanh lên, kiếm Du Mẫn đi" bây giờ anh mới hốt hoảng hét lên nói. Khuôn mặt lạnh của anh bây giờ không còn mà giờ đây chỉ chứa đầy sự sợ hãi, lo lắng dành cho cô

,"Sao? Du Mẫn bị bắt cóc? Ai bắt cô ấy?" Mạc Phi nghe được cũng hốt hoảng hét lên

"Cậu không biết đâu? Bây giờ tôi phải đi tìm Du Mẫn, tôi không thể cho Trương Lệ Quyên hại Du Mẫn được! "Thiên Ngao như điên lên, cố chạy thật nhanh để đi tìm cô nhưng bây giờ đâu biết cô ta chờ cô đi đến đâu đâu!!!

Mạc Phi và Hữu Kỳ nhìn nhau rồi chạy tới phía Thiên Ngao giữ tay anh nói

"Anh bình tĩnh! Du Mẫn sẽ không sao đâu, anh hãy về nhà nghỉ cách xem sao" Hữu Kỳ định tay anh nói, thì bất giác Thiên Ngao nắm cổ áo anh ta hét lên

"Nghỉ gì mà nghỉ! Có biết bây giờ Du Mẫn của tôi đang gặp nguy hiểm không? Nếu cô ấy có chuyện gì thì sao? Tôi không thể đợi được nữa... Tôi phải đi kiếm Du Mẫn trở về!" Thiên Ngao điên dại chạy xung quanh kiếm cô nhưng vẫn là con số không

Anh thần thờ ngồi phịch xuống đất, Anh sao có thể đợi nghỉ cách chứ? Cô bây giờ có lẽ đang rất cần anh bên cạnh, nhưng giờ lại không thể!! Nếu cô ta mà đụng đến một sợi tóc của Du Mẫn anh thề Thiên Ngao đây sẽ lột sạch da của ả ra, khiến cô ta sống không bằng chết!

Sau khi định thần lại anh mới bình tĩnh đứng dậy, về mặt thảm khóc lúc này giờ đây trở nên lạnh lẽo vô cùng, sát khí từ người Thiên Ngao lan tỏa xung quanh, khiến người nhìn cũng không dám đến gần. Anh nghĩ rằng nếu cứ lo sợ Trương Lệ Quyên sẽ biết được nhược điểm của anh mà uy hiếp anh đây thì quá dễ rồi nên Thiên Ngao cần phải nghĩ cách trước rồi mới giải cứu cô sau

Anh bước lại bên chỗ hai người

"Đi thôi!"

Mạc Phi ngờ ra hỏi "đi đâu?"

"Đi tìm cách cứu Du Mẫn" Thiên Ngạo nói xong bước nhanh vô nhà, theo sau là Mạc Phi và Hữu Kì. Cả 3 người đàn ông đều cùng lo cho một cô gái và cùng cứu một cô gái. Nhưng liệu cả ba người đó có cứu được Du Mẫn trong tay Trương Lệ Quyên không?

"Du Mẫn!! Hãy đợi anh! Anh sẽ kiếm mọi cách cứu em thoát ra khỏi tay cô ta!"

_____+++++_____

Nhà riêng của ả ta

"Bốp"

"Cô tỉnh dậy chưa nào?" Ả ta tát vào một bên má Du Mẫn nắm tóc cô nói

Một bên má cô cảm thấy rát rát, phần tóc thì cảm thấy đau. Du Mẫn cảm giác như có gì đó không ổn liền hé đôi mắt ra, mù mờ nhìn xung quanh

"Đây là đâu? Thiên Ngạo?" Du Mẫn mơ màng nói

"Hahaha! Thiên Ngạo anh ta đâu có ở đây, cô kêu làm gì" Lệ Quyên cười điên nói trước mặt cô

"Lệ Quyên? Sao cô lại bắt tôi... Thả tôi ra mau!" Cô đẩy dựa nhưng phía sau tay chân cô bị cột sát vào ghế, không tài nào tháo ra được

"Bất cô? Tôi đâu rảnh... Chỉ là tôi cần vài điều muốn trao đổi với Thiên Ngạo của cô một chút thôi!!!" Ả ta nhìn cô say đắm rồi giật mạnh phần tóc trên khiến Cô hét lên vì đau

"Aaaa...!" Nghe tiếng cô la, Lệ Quyên càng hứng thú hơn mà giật càng mạnh hơn làm tóc Du Mẫn vừa gối vừa đau, làm cô hét lên lần nữa, nước mắt cũng bắt đầu rơi! Cô sợ lắm, đau lắm!!! Thiên Ngạo cứu em nhanh đi... Em sợ lắm!!!

Thấy Du Mẫn khóc, cô ta cười điên lên, hành hạ cô, quả là sung sướng làm sao!!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Em Dâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Sau khi hành hạ thân xác Du Mẫn, Lệ Quyên vô cùng thoả mái. Thân thể Cô giờ đây là những vết bầm tím do ả tạo mà ra

[....]

Tại căn biệt thự to lớn, ba người đàn ông nghiêm chỉnh tề, ngồi trên ghế sofa đang suy nghĩ về điều gì đó, căn phòng im lặng đến đáng sợ có thể nghe thấy tiếng hơi thở của đôi phu nhân thì bất ngờ

Thiên Ngạo lên tiếng phá vỡ sự im lặng

"Tôi nghĩ cô ta đang ở một nơi mà cô ta thường hay đến!"

"Nơi nào?" Mạc Phi và cả Hữu Kì nhìn sang anh hỏi

"Nhà của cô ta!"

[....]

Trong căn phòng đen tối âm u, một thiếu nữ đang bất tỉnh nhân sự, trên người đầy vết thương bầm tím. Vâng và người đang người ngất đó không ai khác chính là Lệ Du Mẫn

"Tạt nước cho cô ta tỉnh mau!"

Sau khi bọn thuộc hạ của Lệ Quyên tạt nước vào Du Mẫn thì cô nhả như một mồi hé đôi mắt mờ ra

Ả lại nắm tóc cô kéo sát gần mặt Lệ Quyên khiến cô đau mà la hét lên

"Aa..." Cô khẽ cắn răng chịu đựng sự con đau mà cô ta đã mang lại

"Sao? Đau hả! Vết thương trên người cô đau lắm phải không?"

Lệ Quyên cố tình nhấn mạnh chữ rồi dè mạnh vết thương của Du Mẫn, khiến cô muốn bật khóc ra ngoài

"Hahaha....đau hả! Khóc hả!" Á cười to rồi kêu hai thuộc hạ vào

"Hai người vào đây" Lệ Quyên chỉ tay vào hai người trước mặt rồi quay sang cô, nụ cười đầy thâm độc

"Tao sẽ còn làm cho mày khóc dài dài...Hahaha... Với lại...tao sẽ cho Thiên Ngao biết mày là người như thế nào" Cô ta cười lớn rồi nhìn hai bọn tay sai ra lệnh "Cho đây, ăn no vào, ta thưởng"

Khi được sự cho phép của nhân chủ thì hai bọn tay sai không khỏi vui mừng tiến lại gần cô, còn à thì vừa cười vừa sải chân bước ra ngoài

"Cô em xinh đẹp. Bọn anh đây mới gặp em là thèm lắm rồi!" Một thằng tay sai bước tới cô, đưa bàn tay dơ sờ soạn lên đùi cô

Du Mẫn sợ hãi định thực lùi về sau nhưng vì cô ngồi ghé dựa nên không lùi được

"C...các... người không... được đến đây" nước mắt giàn dụa trên gò má hồng hào cô, dẩy dựa thân thể để tránh bọn họ đụng cô

"Sao vậy? Anh sẽ nhẹ nhàng với cô em mà" hần ta nói xong thì xông đến như một con thú dữ, ghì chặt tay cô trên đầu, mặc kệ cho cô la hét cầu cứu

Thằng còn lại sờ soạn phía dưới bắp đùi cô, khiến cô sợ hãi rùng mình nổi hết cả da gà. Cô sợ lắm!

"Đừng...huhu...thả tôi ra..Thiên Ngao cứu em..em sợ lắm.." Cô vừa nói nước mắt lại thì nhau chảy xuống nhiều hơn, đôi mắt cô gần như muốn nhắm lại

Còn hai thằng thuộc hạ kia bật cười lớn rồi bắt đầu đưa bàn tay dơ bẩn sờ soạn, mò mẫn vào trong cơ thể cô. Giọt nước mắt lại chảy nhiều hơn, Du Mẫn cũng cố sức đẩy dụa, chống cự nhưng vẫn không được.

Cô sẽ bị hãm hiếp tại đây sao? Không, không thể được! Nhất định không thể! Thiên Ngao cứu em..em sợ lắm...huhu!

"Thiên...n...Thiên Ngao...cứu EMM..."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Em Dâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

"T...Thiên...Ngao cứu...em" tiếng la thanh thét, ẻ oái của cô càng khiến cho bọn chúng thêm thườn hơn

Bọn chúng không thương tiếc xé toạt bộ áo trên người cô, hiện ra thân hình hoàn mỹ, đặc sắc, bàn tay của chúng vuốt ve từ khuôn mặt của Du Mẫn vuốt xuống bà vai rồi từ từ đụng chạm đến phần ngực đã bị che bởi áo bra màu vàng của cô

Cô hoảng sợ, dẩy dựa thân người nhưng đều không được. Du Mẫn bắt đắ dĩ cắn răng chịu đựng, dồn hết sức hét thật to tên anh

"Tổng...Thiên...N...Ngao...hức... cứu...e..em.hức!"

"Bộp"

Hai thằng đang đùa giỡn với thân thể cô bị một bàn chân to đập từ phía sau khiến chúng ngã nhào ra phía trước

Du Mẫn sợ đến nổi nước mắt giàn giụa, toàn thân run rẩy, đôi mắt nhắm thật chặt không chú ý tới mọi thứ xung quanh, chỉ nghĩ rằng mình sẽ hãm hiếp trong đây! Sẽ nghĩ đến cái chết đầu tiên!

Thì từ phía sau lưng cô, một bàn tay to ôm chặt lấy cô, cái ôm vô cùng ấm áp, chan chứa sự yêu thương, không giống của bọn chúng vừa dơ bẩn vừa lạnh lẽo đầy đau đớn. Bất chợt, Du Mẫn nghĩ đến một người mà cô ngày nhớ đêm mong chờ đợi thì lập tức thốt lên tên người đó nhưng đôi mắt vẫn nhắm chặt lại vì sợ rằng cái ôm này sẽ biến mất và cuộc tái diễn kinh hoàng lúc này sẽ lặp lại

"T...Thiên...Ngao"

"Anh đây, em đừng sợ!" Giọng nói dịu dàng, ấm áp đến trái tim cô. Lập tức Du Mẫn mở đôi mắt nhìn ra phía sau. Là anh...!

"Tổng...Thiên Ngao...l...là...anh sao? Em không nằm...mơ chứ...!" Nước mắt cô lại một lần nữa chảy dài xuống hai bên gò má đang đỏ ửng kia, nhưng

giọt nước long lanh này là chứa đựng sự hạnh phúc, niềm vui oà cùng tiếng khóc trong đó

"Không phải mơ đâu! Là Anh đây, Tổng Thiên Ngao đây!" Anh nói rồi tháo dây sau lưng Du Mẫn rồi ôm chăm lấy cô, thấy cô như vậy anh rất đau lòng, mới bước vào thấy cảnh tượng bọn chúng sờ soạn trên người cô, bên cạnh là những mảnh vụn áo bị xé nát, cảnh tượng kinh hoàng này khiến anh muốn xông vào giết hết bọn chúng kể cả cô ta

"Hức...Thiên Ngao anh đến rồi... đây không phải là mơ!" Cô vui mừng oà khóc, ôm anh thật chặt

"Ngoan! Không sao, có anh đây rồi. Anh sẽ bảo vệ em" Thiên Ngao cúi xuống, đưa cằm cô lên hôn lên đôi môi ướt át đầy vị mặn hoà lẫn giọt nước mắt

Du Mẫn vui mừng vì đây không phải là mơ, cô cũng ôm lấy cổ anh hôn lên môi Thiên Ngao, chiếc lưỡi của cả hai quấn chặt lấy nhau, liếm láp môi cô, trao nhau sự yêu thương đã bị thiếu bỏ mấy ngày nay

"Thiên Ngao xử hai bọn họ sao đây?"

Hữu Kì đứng ngoài cửa mở miệng nói, Du Mẫn và Thiên Ngao mới buông nhau ra, điều hoà lại không khí, anh mới trực tiếp nó

"Thả bọn chúng ra!

Hữu Kì ngạc nhiên! Sao lại thả bọn chúng chứ? Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì thật là khó hiểu

Mạc Phi đi lại gần anh, đưa cho anh một cái áo choàng lụm được trên ghế gần đó nói

"Mặc vào cho cô ấy đi!"

Thiên Ngao nghe vậy đứng lên lấy áo choàng từ tay Mạc Phi, khoác lên người Du Mẫn để che đi những phần thiếu mảnh vải

"Cảm ơn"

Anh mở lời nói rồi bế cô đứng dậy ra ngoài, không quên quay sang nhìn hai thằng kia trừng mắt, cảnh báo nói

"Tao thả tụi mày ra không phải để tụi mày tiếp tục phá, mà là về nhà mà đi nói với cô ta là đừng có mà giờ trò bắt cóc Du Mẫn một lần nữa, bằng không thì liệu hồn với tao"

Thiên Ngao lạnh lùng, ánh mắt sắc bén nhìn bọn chúng như muốn ăn tươi nuốt sống, rồi cất bước đi ra ngoài

Mạc Phi và Hữu Kì mới hiểu được lí do của anh vì sao thả bọn chúng? Là chỉ muốn về cảnh báo cô ta.

Căn biệt thự hoang sơ trong rừng sâu,.....

"Sao? Thiên Ngao kìm được cô ta rồi sao?"

Lệ Quyên đập bàn hét lên, ả không ngờ rằng Thiên Ngao lại đến cứu cô ta kịp lúc như vậy

"Vâng, Hấn ta còn đánh chúng tôi rồi cảnh báo với cô chủ là đừng đụng đến Du Mẫn gì đó" tên thuộc hạ A bị đánh tơi tả, run rẩy nói

"Ta biết rồi, các người lui xuống hết đi" Lệ Quyên ra lệnh, rồi tự ki cười điên lên, thầm nghĩ cho kế hoạch sắp tới

"Dám cảnh báo tôi sao... Lệ Du Mẫn, Tổng Thiên Ngao... trò chơi đây... chỉ mới bắt đầu thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Em Dâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Sau khi đưa cô về biệt thự an toàn, mọi người gồm Thiên Ngao, Hàn Mạc Phi, Hữu Kì mới yên lòng vì cô vẫn bình an vô sự nhưng cơ thể cô bị nhiễm bẩn từ mấy thằng sờ khanh ác ôn kia thì lại không kiểm soát được. Nên anh kiểm cách đuổi hai người kia về để còn làm việc trọng đại

Đưa Du Mẫn lên phòng ngồi trên giường anh mới an tâm đi tắm. Tắm xong anh cuốn khăn trắng ngang hông mình rồi mới bước ra ngoài, hiện ra phần trên đầy cơ bắp săn chắc của anh với mái tóc ướt át lẫn nước chảy xuống thân anh, khiêu gợi lên sự quyến rũ từ anh, khiến cô mê mẩn ngắm nhìn mà

không chớp mắt

"Em nhìn đủ chưa?"

Anh khẽ cười cong cong lên tạo nên vẻ đẹp ở khuôn mặt đẹp trai của anh

"Ồ...à...c...chưa...nhắm nhắm...rồi ạ" Cô rối loạn, khuôn mặt đỏ ửng cúi xuống không dám nhìn anh

Anh cười phá lên vì sự đáng yêu của cô, sải chân dài bước đến bên Du Mẫn đề cô xuống giường, hơi thở nóng rực phả vào nàng khiến Du Mẫn đỏ mặt muốn né tránh ánh

"Du Mẫn anh rất nhớ em, khi em bị bắt anh rất lo lắng, lo sợ em có chuyện gì! Nếu như lúc đó anh không tới kịp thì thì..."

Thiên Ngao nói hết câu thì liền ngừng lại, anh không muốn tiếp tục nói thêm vì sợ rằng nó lại tái diễn. Lúc đó chắc cô cũng sẽ không thể sống nổi cả anh cũng vậy!

Du Mẫn thấy vậy liền chồm dậy hôn lên môi anh, rồi mỉm cười tươi nhìn anh nói

"Thiên Ngao, không phải bây giờ em đang ở bên anh sao, anh không được nói bậy đâu đó!"

Cô một lần nữa ôm cổ anh hôn lên môi anh, nụ hôn ướt át, hồng hào đầy vị ngọt tình yêu

Thiên Ngao nghe vậy cũng yên tâm phần nào, vì bây giờ anh không cần gì cả, thứ anh cần nhất đó chính là cô - Vị hôn thê sau này của anh - Lệ Du Mẫn

Cả hai lại tiếp tục quýt lấy nhau, truyền cho nhau hơi ấm, bàn tay không an phận của anh bắt đầu sờ soạn trên người Du Mẫn, mò mẫm tìm đến phần nhô nhô của cô, bóp lấy bộ ngực căng tròn kia. Kích thích đến phần đó khiến cô rên lên "Ừm..m"

Tiếp đến mò vào lớp áo trong bra của cô, xoa nắn nhũ hoa đã căng cứng do khoái cảm từ anh truyền đến cô. Thiên Ngao chồm lên ngậm lấy nhũ hoa hồng hào đã cương cứng, mút mạnh nó làm cô tăng từng đợt khoái cảm, hạ thân dưới cũng vì thế mà chảy chút ít mật dịch ra

"Ừm...aaa...nữa..."

Du Mẫn bất giác ôm đầu anh cho cái lưỡi kia càn quấy nhũ hoa cô. Từng đợt khoái cảm hưng phấn truyền đến cô, càng làm Du Mẫn rên lớn hơn

"Aaa..."

Sau đó anh đưa bàn tay trái lần xuống nơi cấm địa đã ướt át bên ngoài quần lót. Anh cười tà nhìn cô nói

"Tiểu dâm đảng, em sướng đến nỗi "ra" hết quần lót luôn sao?"

Nghe anh nói vậy, mặt Du Mẫn đỏ bừng nhưng vì sự càn quấy từ bàn tay anh đã khiến cô mất đi lí trí, dục vọng che mờ trong cô và hình ảnh kinh hoàng trong biệt thự kia đã làm cô càng muốn anh hơn, muốn anh xoa hết đi dấu vết của bọn chúng

"Ừm. Ngao...cho em...muốn"

Cô uốn éo thân thể, chạm vào người anh. Cả hai con người chìm vào lửa dục, thân người nóng lên không thể tả nổi, vì thế chính dục vọng mới thoả mãn được cả hai người họ

"Muốn gì nào?"

Anh kiềm chế bản thân để tự cô trao cho hắn. Chứ phía dưới đã ngóc đầu dậy từ lâu khiến anh khó chịu vô cùng nhưng phải nhịn, kiên trì vì tương lai sau này (@@")

"Ừm...muốn của anh...áaa"

Khuôn mặt cô chảy hết mồ hôi vì khó chịu lại vừa nóng trong người. Du Mẫn bất giác với lấy tay anh chạm đến phần thịt nhô đã ướt át, sung sướng mang đến cho cô lẫn cả anh

"Tiểu dâm đảng! Quà là tiểu dâm đảng. Được, anh chiều em"

Thiên Ngao khẽ cười tà rồi liền đứng dậy cởi quần ra để giải thoát đại nhục bỗng bên trong đã sớm căng cứng đầy gân xanh

Do không đề phòng và phần khe huyết vẫn chưa ướt cho lắm, anh liền tách chân cô ra để lên vai anh, đưa đại nhục bỗng to và dài xông pha chiến trường vào nơi tận sâu tử cung trong cô. Thiên Ngao sung sướng gầm lên còn Du Mẫn rên lớn hơn vì vừa đau vừa sướng, thân thể đầy đồ mồ hôi, thả lỏng cơ thể, Thiên Ngao nhận cơ hội luận động mạnh thân dưới

"Aaa...nhanh...nữa...Ngao...nhanh...á"

Nghe từ chính miệng cô xui khiến, hạ thân dưới càng tăng tốc mạnh mẽ hơn, ra ra vào vào tận sâu tử cung. Sự sung sướng, khoái cảm, hứng phấn mang đến cho cả hai một cảm giác lạ thường được gọi là tình yêu của đục vọng

"Ừm...Nói yêu anh.."

"Aa...um..m... Ngạo..E...em yêu...anh"

Sau lời nói cả hai cùng đạt đến cao trào, tuôn ra chất dịch màu trắng lỏng vào cơ thể cô và cả bên ngoài. Cả hai bọn họ mệt như nằm đè lên nhau nghỉ ngơi

Thiên Ngạo vì mệt nằm ngã xuống bên cạnh cô, Du Mẫn cũng đỡ người ngủ đi lúc nào không hay. Anh ôm cô vào lòng trong giấc ngủ tới bình yên, khẽ cắn tai cô một cái rồi thì thầm vào tai

"Vợ tương lai của anh. Chúc em ngủ ngon"

Anh hôn lên môi cô thật nhẹ nhàng và ôm cô ngủ tới sáng

_____++++_____

2 Ngày Trước.....

"Alo, mẹ!"

"Sao con?" Mẹ cô từ đầu dây bên kia bắt máy lên hỏi anh

"C..con...muốn cưới Du Mẫn!" Thiên Ngạo không chừa dài dòng, nói thẳng ra vấn đề cần giải quyết cho mẹ cô biết

"Sao...sao chứ...cưới Du Mẫn?" Mẹ cô ngạc nhiên khi nghe anh nói vậy, lên tiếng hỏi anh lần nữa "Con muốn kết hôn với Du Mẫn?"

"Vâng! Đúng ạ. Con mong mẹ đồng ý, nếu mẹ không đồng ý con cùng nhất quyết cưới Du Mẫn cho bằng được" anh mở miệng, giọng đầy kiên quyết, chắc chắn nói với mẹ cô từ bên điện thoại

"Con....

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Em Dâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

"Con....con muốn cưới Du Mẫn thật sao?" Mẹ cô hồi hộp hỏi anh lần nữa

"Vâng ạ. Nếu mẹ đồng ý, bằng không con.... " Thiên Ngạo chưa nói hết lời thì mẹ cô đã chen vào

"Được chứ con, con có thể đường đường chính chính cưới Du Mẫn, không cần bỏ trốn gì đâu!" Mẹ cô cười hiền nói

Anh ngạc nhiên đến nỗi muốn hét thật to với mọi người rằng anh được cưới Du Mẫn nhưng vì sĩ diện anh không cho phép mình nổi loạn như vậy

"Mẹ... Mẹ nói thật chứ... Mẹ không cần hay cảm gì sao?" Chân tay anh run run nói hỏi mẹ cô lần nữa

"Ừ... Mẹ nói thật... Tại ngày xưa gia đình con và gia đình ta đã hẹn ước với nhau khi tụi con đã trưởng thành thì khắc mẹ sẽ giao Du Mẫn cho con. Hai đứa có thể cưới và sống chung một nhà với nhau"

"Vâng... Vâng... Con cảm ơn... Tới khi đến ngày cưới mong ba mẹ sẽ đến"

"Ừ mẹ biết rồi"

Thế là cuộc nói chuyện của cả hai đã kết thúc trong sự vui mừng và hớn hở của anh Tổng Thiên Ngạo đây

_____Hiện tại_____

Nhưng suy nghĩ khó khăn nhất của anh bây giờ chính là làm cách nào để khiến Trương Lệ Quyên không bán mền đến đây rồi phá hủy hạnh phúc mà anh đang cố gắng rầy dựng. Cô ta chính là sự cản trở lớn nhất đối với anh và cả cô...

"Trương Lệ Quyên, rốt cuộc cô còn âm mưu gì nữa đây?"

"Ừm... Aaaa... Mạnh nữa anh ơi..." Tiếng nói vọng ra từ một căn phòng nhỏ, âm thanh ma mị, sức hút ân ái lan toả khắp căn phòng tại chính nơi ả và Mạc Gia đang làm tình với nhau

"Chơi chết em... Dám cả gan đi tìm tên Thiên Ngạo kia" Mạc Gia vừa nói vừa ra sức luận động dưới thân mạnh mẽ hơn

"Aaa... Tại... tại em có lí do nên mới tới tìm hân ta" ả ta ôm chặt cô hân, phía dưới ra ra vào vào liên tục làm cô ta vừa rên la sung sướng, cặp ngực cứ như thế lắc lư theo đoàn nhịp phía dưới nhấp nháy liên hồi

"Ừm... Lí do gì hử?... Tôi chơi chết em... Sáng mai khỏi lết ra đường đi tìm thằng khác" Hân ta nói xong cuối xuống ngậm lấy một bên nhũ hoa đang tung lên, liếm láp xung quanh khe cắn mạnh vào nó khiến nó căng cứng lên

"Aaaa....đau...um...nhanh nữa...." Ắ bấu chặt tấm lưng trần truồng của hân, vết cào lập tức hiện trên lưng

Nghe được ả mời gọi hân thì lập tức hân rút ra đâm thật mạnh vào nơi sâu nhất, cả hai sung sướng đạt đến cao trào hết lên rồi giải phóng tinh dịch và chất lỏng trắng của cả hai tuôn trào ra ngoài thấm vào ga giường

Một màn đêm ân ái lan toả khắp phòng, một mùi hương nặng nồng, thấm vào mũi cũng biết được bên phòng đó đang làm gì? Chỉ nghĩ thôi cũng đã đỏ hết cả mặt rồi!

Vào trời sáng ban mai, ánh nắng chiếu vào căn phòng nhỏ có một cặp đôi đang cuộn chặt nằm ôm ấp nhau. Trông họ thật hạnh phúc làm sao!

Thiên Ngạo là người dậy trước nên khi thức dậy người anh ngắm nhìn bên cạnh đầu tiên, chính là cô - Lệ Du Mẫn

Khi cô ngủ trông thật đẹp, làn da mịn màng trắng hồng, khuôn mặt non nớt, hồng hào. Cái miệng nhỏ thật xinh như đang mời gọi anh tới. Anh khẽ cười rồi cuối xuống hôn lên môi cô, thật nhẹ nhàng, nuông chiều, nụ hôn chứa chan yêu thương, thơm tho từ miệng cô muốn được hôn cô lâu hơn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Em Dâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Nụ hôn mon tron trên môi cô và anh ngọt ngào nồng thấm đến vô tận.

Du Mẫn đang ngủ mơ màng cảm giác thấy có thứ gì đó trên môi mình, a~ rất là ngọt, mịn màng, êm ái nữa nên cô bắt giác khẽ "um" một tiếng rồi vòng tay qua ôm cô anh để cho nụ hôn sâu hơn

Nghe được tiếng rên khẽ từ miệng cô, dục vọng trong người anh bắt đầu tăng cao, kiềm hãm ham muốn nhìn cô thì phía dưới anh bị những ngón chân nhỏ nhỏ ma sát lên phần nhô nhô đã sớm căng cứng

Thiên Ngạo nhìn cô lần nữa, Du Mẫn cô ngủ mà cũng biết quẹo rũ đến người nhìn. Anh khẽ nở nụ cười ma mị, bàn tay tham lam vuốt từ bờ ngực cô đến cặp đùi trắng nõn đã không một mảnh vải che thân nào chỉ có cuộn chặt đắp lên

"Em ngủ mà còn quẹo rũ cả anh sao Du Mẫn? Thế thì anh không khách sáo mà "ăn" em lần 2"

Anh cười tà mị rồi bắt đầu cuộc hành trình khám phá mọi góc ngách từ cơ thể cô. Du Mẫn ngủ say nên cũng chả biết chuyện sắp tới, đang ngủ thì từ đầu trên môi cô xuất hiện hiện tượng bị cắn xé rồi khoang miệng thì bị khuấy đảo đến ngẹt thở, cô liền mở mắt bắt gặp anh đang trước mặt cô với nụ hôn mạnh bạo bị dục vọng lấn chiếm. Cô bị hôn đến ngẹt thở, đưa tay đập ngực anh, Thiên Ngạo mới hả dạ mà thả bờ môi bị sưng tấy kia

Cô thở hổn hển nói dóc với anh

"E...em...đang ngủ sao...sao...anh hôn...e...em"

Anh nhìn cô đắm đuối rồi mới mở miệng nói

"Là em ngủ mà còn quẹo rũ đến anh nên anh hết cách đành cường bạo môi em để hả dạ"

Nghe anh nói vậy thì đỏ mặt chui rút vào ngực sấn chắc của anh, đánh anh vài cái trên lưng

"Đồ đáng ghét "

"Đáng ghét nhưng có người thương là được rồi" anh cười tà nhìn dưới cô rồi ngược mặt đi lại sát tai cô nói nhỏ "Chính em đã làm cho cậu bé của anh ngóc đầu dậy, chỉ bằng em chịu trách nhiệm đi"

Nghe anh nói đến "cậu bé" rồi "trách nhiệm" gì đó với khuôn mặt của anh hết sức là biến thái thì biết trong đầu anh ấy đang nghĩ một điều gì đó không trong sáng lắm, rất là đen tối à nha~. Nhìn hạ thân dưới anh không mặc gì nên thấy rất rõ thứ cậu bé của anh đang căng trườn rất là to, còn cứng nữa, cô sờ thôi cũng thấy sợ rồi vả lại cả hai không mặc gì cả chỉ quấn chăn lại khiến Tổng Thiên Ngao đây cũng không kiềm lòng được mới ăn cô như vậy

"A...anh nói gì cơ?" Cô vờ hỏi, bàn chân phía dưới giả vờ chọc chọc vào cậu bé của anh khiến anh run người lên, thứ kia cũng to ra gấp trăm lần

"Em đang cố tình...chọc anh đúng không?" Anh thờ dóc nói, bàn tay tham lam cũng không an phận bóp lấy bộ ngực to tròn của cô

"Ừm...đâu có đâu..." Cô cười thật tươi nhìn anh, phía dưới vẫn cố tình chọc vào nó

"Em đang thách thức sự kiên nhẫn của anh đấy" Thiên Ngao kim lòng nói với cô nhưng phía dưới vẫn cứ chọc đến cậu bé anh

"...." Cô chả nói gì chỉ cười cười

Thiên Ngao nhìn cô bằng ánh mắt lửa dục, kiên nhẫn đã quá giới hạn đối với anh, liền ngồi dậy tách chân cô ra hai bên, Du Mẫn sợ sệt nhìn anh

"A...anh...đang...làm gì vậy... Thiên Ngao"

"Làm những gì anh cần làm" anh nở nụ cười rạng rỡ rồi cầm lấy đại nhục bồng bồng đâm thật mạnh vào tiểu huyết của cô

"Áaaa...um" bị đâm không phòng bị, không ẩm ướt thật đau a~

Thiên Ngao nhét tận sâu đến tử cung nhưng thật mạnh vào bên trong, Du Mẫn không ngừng rên rỉ vừa đau lại vừa sướng

"Umm~.....aa~...nhANH nỮA....aaaa"

Nghe được cô mời gọi anh liền nhấp nháy liên hồi vài lần, phút chốc tinh dịch bắn khắp nơi bên trong tiểu huyết cô. Cô rên thật to khi đạt đến đỉnh điểm

Thấy cô đã dừng anh mới rút ra nhưng nãy giờ là cô chọc đến anh mới ra nông nổi này nên đâu để tha cho thỏ con này được. Nghĩ là làm anh ắm cô đi lại thành giường, hai tay chống đỡ trên thành giường, bắt đầu xâm nhập vào lãnh địa hoa huyết cô.

Khắp căn phòng nhỏ nhấm bị mùi hương dục vọng lan toả, tiếng rên rỉ vào buổi sáng nghe như bản tình ca phát không ngừng người nghe cũng phải đỏ cả mặt

Trưa 12h30, sau khi cô và anh ân ái xong Du Mẫn đã mệt lã nằm ngủ còn anh thì chuẩn bị sửa soạn quần áo để đi công tác ở Mĩ.

"Du Mẫn anh phải đi công tác ở Mĩ 1 tháng nên em ở nhà ngoan nha, anh có muốn cô giúp việc phụ em rồi, em cần gì cứ nhờ bà ấy, mỗi ngày anh sẽ nhắn em để đỡ nhớ em"

Thiên Ngao ngồi bên cạnh Du Mẫn vuốt mái tóc cô rồi hôn lên trán, môi cô mới an tâm mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Em Dâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Sau khi Thiên Ngao đi được nửa tiếng cô mới tỉnh dậy sau cơn mê man, triền miên lúc sáng. Cô bước xuống giường ngó lơ không thấy anh đâu, nhìn xuống cạnh bàn có tờ giấy của anh ghi lại để dặn dò cô. Du Mẫn đọc xong nở nụ cười tươi rồi gấp giấy bỏ vào trong tủ mới bước xuống giường làm vsen

Cô bước xuống nhà thấy có mùi thơm ngon phất từ trong nhà bếp, đi lại gần mùi hương thơm đầy thì bắt gặp bà giúp việc trong nhà cô

"Bà là người giúp việc ở đây sao?" Cô hỏi

"Vâng ạ Tiểu Thư, cô muốn dặn gì cứ nói tôi, tôi sẽ làm ngay ạ"

"Ừ! Di làm giúp tôi ly cà phê sữa đi"

Cô nói xong bước ra ghế sofa ngồi, nhắc điện thoại lên gọi cho ai đó

"Alo Thiên Nhi hả? Cậu qua nhà mình chơi được không! Anh Thiên Ngạo đi công tác 1 tháng mới về lận" giọng cô có chút buồn buồn vì không có anh

[....]

Khi Thiên Nhi đến cũng đã rủ theo Hàn Mạc Phi vì khi hắn nghe tin anh ta (Thiên Ngạo) đã đi công tác 1 tháng thì không khỏi vui mừng, mà nhanh tay đáp lại xin đi qua nhà Du Mẫn cô chơi

Thấy hắn cô cũng không nói gì chỉ mời nước cho hai người đó uống, uống xong cả ba người cùng nhau đi shopping rồi đi quẩy bar.

Một ngày hôm nay không có anh bên cạnh, không có anh ở nhà thì ở Nhà cũng chán thà đi chơi để giải sầu nỗi buồn, để vui đi sự nhớ nhung thương nhớ với anh trong 1 tháng này nhưng có lẽ nhớ thương ấy quá lớn không thể quên đi hình bóng anh thường ngày bên cạnh cô. Không lẽ phải đợi anh 1 tháng sao? Ai mà chịu nỗi đây aa~

Tại quán bar DJ

Cô đang uống rượu cùng với Thiên Nhi và Hàn Mạc Phi nhưng trong đám người ấy Du Mẫn là người uống nhiều nhất, trước giờ cô chưa bao giờ uống thứ này nhưng vì nhớ anh quá, buồn tủi quá nên đành uống giải sầu cho bản thân mình

"Du Mẫn cậu đừng uống nữa!"

Mạc Phi thấy cô uống quá nhiều nên đành mở miệng ngăn chặn cô uống. Thiên Nhi uống vài ngụm đã ngủ nên đã kêu người chở về còn cô vẫn một mình ở đây uống. Hắn thấy xót cho cô, giật chai rượu từ tay cô ra

"Cậu làm gì vậy? Ừc.. đưa cho tôi uống mau ực"

Mặt cô đỏ bừng ngược nhìn hắn

"K...không được, cậu uống quá nhiều rồi mình đưa cậu về" hắn nói liền đưa chai rượu ra xa rồi đỡ người cô đi ra ngoài, nhưng Du Mẫn lại không chịu cự quậy người khiến bộ ngực đang phập phồng hô hấp đụng chạm vào người hắn, làm hắn đỏ mặt ngại ngần nhìn xuống cô

Bất giác hắn nhìn chăm vào khuôn ngực đang nhô nhô đầy đặn, cô đang là dụ dỗ hắn đấy mà, dù biết người cô yêu là anh ta chứ không phải hắn nhưng mỗi lần nhìn cô, đụng cô là luôn muốn ướt ao khao khát có được Du Mẫn cô tuy vậy bản thân hắn lại không cho phép mình xấu xa đến nỗi cô đang say mà làm chuyện đó với cô

Nghĩ như vậy Mạc Phi lắc đầu cho qua rồi cởi áo khoác trùm vào người cô, rồi dẫn cô về nhà nhưng do trời đã khuya nên hắn đành đưa cô về nhà hắn trước có gì sáng mai đưa Du Mẫn về sau

[....]

Về đến nhà, hắn đưa Du Mẫn lên phòng riêng dành cho khách, để cô nằm xuống rồi đắp mền lên người cô nhưng bản thân cô luôn ngủ không bao giờ thích đắp mền nên cứ đá chăn ra ghiết. Định bước ra ngoài lấy nước lau mặt cô thì Du Mẫn bất ngờ nắm lấy tay hắn

Mạc Phi bất giác đưa mắt nhìn Du Mẫn đang say mơ mộng nắm tay hắn rồi giật giật, không hiểu sao là chủ động hay ai sai khiến hắn liền đề lên người cô, tay cô cũng chủ động mơ màng ôm cô hắn

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Em Dâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Hàn Mạc Phi sau khi đề lên người cô, thân hình hắn bóc toả ra hơi khí nóng từ người cô truyền qua hắn làm Mạc Phi khơi dậy dục vọng thú tính trong người

Cô vì uống quá say nên không nhìn rõ được hắn chính là Hàn Mạc Phi, chỉ suy nghĩ rằng anh đã quay về bên cô nên vui vẻ đáp trả lại hắn. Hắn thấy cô mềm nhũn cơ thể như đang đáp trả lại, thân hình bốc hỏa gọi cảm hiện lên trước mặt hắn. Hàn Mạc Phi ngược nhìn lên bờ môi hồng hào ẩm áp kia, cũng bắt đầu cúi xuống định áp môi mình lên môi Du Mẫn thì

"T...Thiên Ngạo"

Cô trong con say thốt lên tên anh chứ không phải tên hấn, mỗi hấn chỉ còn 1 cm nữa đã chạm vào cô nhưng nghe được cô gọi tên Anh ta thì biết rằng bản thân mình không hề có cơ hội để nói cho cô biết... "*hấn thích cô*", có lẽ đây vì cô say nên mới tưởng hấn là anh ta.

Mặc Phi nở nụ cười đầy đau khổ, đứng dậy rời người cô rồi bước ra ngoài, không nhìn cô dù 1 cái

Vì hấn chỉ là kẻ thứ ba sau cuộc tình giữa hai người họ mà thôi. Chứ không có khái niệm ai công bằng với ai cả!!! Thật nực cười

_____ Tại một nơi khác _____

Một anh chàng cao to, danh mạo phi thường đang cầm trong tay một ly rượu vang đỏ. Khuôn mặt lạnh lùng vô cảm, tựa người vào ghế salon, hai bên là những cô nàng có thân hình nóng bỏng đang dựa sát vào hấn, bộ ngực to trước mặt hấn hiện lên nhưng không ngó ngang gì tới. Hấn lạnh lùng cất giọng quát to với hai cô nàng phục vụ

"Biến"

Hai cô nàng đang phục vụ hấn ngạc nhiên khi nghe hấn nói vậy nhưng vẫn không chịu đi. Hấn tức giận quát to

"Biến khỏi đây NHANH, cấm ai vào đây"

Hai nàng nghe hấn quát to thì sợ sệt, mặt tái mét thì đứng dậy cất bước chạy ra ngoài, hấn đặt ly rượu xuống bàn, thảm nói

"Du Mẫn, rốt cuộc em sống như thế nào rồi, 1 tháng không gặp anh em có nhớ anh không? Du Mẫn... Anh thật sự rất nhớ em!"

Hấn chính là đang đi công tác ở Mỹ bây giờ mới được nghỉ ngơi, hấn ta tựa vô ghế, đôi mắt nhắm lại để nghĩ về cô, không lâu sau phía cửa vang lên tiếng bước chân đều đều. Hấn không mở mắt nhưng nghe thấy thì lạnh lùng lên tiếng kèm theo sự tức giận

"Tôi bảo....."

Đang định nói thì tiếng nói ấy chèn vào

"Sao vậy anh Tổng? Bọn họ không phục vụ anh tốt sao mà giọng anh giận dữ vậy?"

Hấn nghe thấy giọng nói rất quen, liền mở mắt ra nhưng giọng nói này nó đã chìm sâu vào kí ức của anh mãi mãi, nó không bao giờ lặp lại kể từ sau khi người đó phản bội hấn vào đúng ngày sinh nhật của hấn 3 năm trước

"Nhíp Gia Dao? Là cô"

"Uk. Là em đây Thiên Ngao"

Anh nhép mép, nhìn cô ta khinh bỉ "không ngờ cô cũng có ngày hôm nay, từ một tiểu thư danh giá của gia tộc họ Nhíp bây giờ thành cô phục vụ ở trong bar, thật không thể ngờ"

Gia Dao bước lại ngồi gần anh, nhỏ nhẹ nói "Em bị thằng Lương Huy lừa gạt lấy hết cả gia sản, còn đuổi cả gia đình em ra khỏi nhà nên mới như vậy" Gia Dao oan ức nói tiếp "Em xin lỗi vì 3 năm về trước đã phản bội anh đi với hấn ta, thật ra em không muốn rời xa hay phản bội anh đâu. Em có lí do nên mới ép theo hấn ta"

Thiên Ngao lạnh lùng đứng dậy liếc xuống nhìn cô ta với ánh mắt tức giận

"Cô nghĩ tôi là món đồ chơi của cô? Muốn vứt thì vứt muốn kiếm lại thì kiếm lại dễ à! Không đâu, lần phản bội này đối với tôi đã là cú sốc lớn 3 năm trước nên bây giờ dù cô có hàng trăm lí do đi chăng nữa thì tôi cũng không bao giờ quan tâm hay quay lại với cô đâu, Nhíp Gia Dao!"

Anh nói xong dứt tay vào túi quần bước ra ngoài, thì lại nghe giọng Gia Dao nói nhưng lại chứa đựng nước mắt

"Thiên Ngao anh không cho em một cơ hội để giải thích sao?"

Anh lạnh nhạt nói nhưng không quay lại nhìn cô ta

"Không cần! Cô không nhớ 3 năm trước cô cũng đâu có nghe tôi giải thích. Mặc kệ tôi nói sao cô cũng đi theo hấn ta bây giờ thì sao? Tự chuộc họa vào thân là đáng!"

Anh nói rồi lạnh lùng bước ra ngoài, mặc kệ cô ta kêu anh bao nhiêu lần, khóc bao nhiêu lần.

"Thiên Ngao anh đừng trách em độc ác phá tan hạnh phúc anh đang có để có thể kéo anh thuộc về em"

Anh thay đổi quá nhiều từ một con người ấm áp 3 năm trước bây giờ lại thành con người vô cảm, lạnh lùng khiến ai cũng cảm thấy sợ

Có lẽ 3 năm về trước đã xảy ra điều gì đó khiến anh mới trở nên như vậy

"Thiên Ngao ơi"

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Em Dâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

"Thiên Ngao ơi"

Từ xa là cô gái sở hữu một khuôn mặt rất baby trong trẻo, 3 vòng chuẩn đều, đang mỉm cười bước lại gần người con trai tên là Tổng Thiên Ngao

"Sao em?" Anh mỉm cười ngọt ngào nhìn em, rồi ôm em vào lòng

"Mai là sinh nhật của anh đúng không nè!" Cô gái cười tươi nhìn anh, nhưng nụ cười đầy giả tạo

"Đừng rồi! Định làm gì cho anh bất ngờ sao Gia Dao?" Anh cười tà nói em

"Đây là bí mật Thiên Ngao à!" Cô gái mà anh gọi tên Gia Dao là cô gái mà anh yêu thương nhất (trước khi chưa thích Du Mẫn), bằng sinh mạng anh luôn bảo vệ cô ta, yêu thương cô ta hết mực. Cô Gia Dao là một tiểu thư nhà họ Nhịp, cành vàng lá ngọc của nhà. Anh và cô Gia Dao yêu nhau được 3 năm cũng gần kề với việc cả hai sẽ kết hôn với nhau

"Ừ! Tới sinh nhật anh em phải thưởng cho anh đấy" Thiên Ngao vui vẻ nói

"Được, được" Gia Dao mỉm cười ngọt ngào

Năm đó, Anh chỉ là Giám đốc của một công ty nhỏ, cũng không kiếm mấy là bao...

.....

....

...

Và ngày sinh nhật cũng đã tới,...

"Gia Dao, anh về rồi đây"

Anh bước vào phòng thì ngạc nhiên tận mắt thấy Gia Dao và.... một người con trai khác đang đang ân ái với nhau trên chính đôi giường mà anh và Gia Dao ngày đêm ôm ấp, triền miên lúc về đêm! Vậy mà bây giờ cô ta và người khác lại làm trên đây!

Đúng là đồ gian phu dâm phụ!

Anh tức giận hét lên:

"Hai người đang làm cái quái gì vậy?"

Cả hai đang ân ái, triền miên say đắm với nhau thì nghe giọng anh phát ra từ ngoài cửa, giật mình quay lại nhìn anh

"Tôi nói lại, hai người đang làm gì?"

Thiên Ngao gằn giọng, trừng mắt nhìn bọn gian phu dâm phụ kia

"Như anh đã thấy"

Gia Dao chồm nửa người vào mền, nhìn anh cười tươi

"Ai vậy em?"

Người con trai bên cạnh cô ta không một miếng che thân đang ôm ấp Gia Dao, ngược lên nhìn anh giọng đầy khinh bỉ

"À anh ta chỉ là người đứng qua đường 3 năm yêu nhau thôi à, giờ hết rồi Lương Huy à" Á ông ẹo nói, dựa bộ ngực mền mại vào cánh tay hấn ta, anh

nhìn vào mà sôi máu sùn sục

Anh không thể ngờ Nhịp Gia Dao dám cầm súng anh, thấy bọn họ thông thả mặc đồ, Thiên Ngạo tức điên đi lại ả ta

"Đàn bà đê tiện"" anh bước lại cô ta nắm cổ tay kéo ra, bực tức nhìn Gia Dao "rốt cuộc cô đang làm gì vậy Nhịp Gia Dao"

Ả bị anh xiết chặt cổ tay, bất giác la lên, Lương Huy đi lại giật tay anh ra

"Anh đang làm đau tay Gia Dao đấy" hấn nắm cổ áo anh kéo lên

Thiên Ngạo không tha dùng nắm đấm đánh vào mặt hấn ta, khiến cho Lương Huy ngã nhào ra sau. Thiên Ngạo bước tới ả ta định vai ả gằn giọng

"Đấy có phải là sự thật?"

Gia Dao không chùng chừ nói thẳng ra "đúng đấy là sự thật, tôi hết yêu anh rồi. Đây cũng là món quà tôi tặng anh đấy" Gia Dao cười khinh nói gỡ tay anh ra, đi lại Lương Huy. Cả hai bọn họ thay đồ xong cũng nắm tay nhau kéo vali bước ra ngoài

Anh lạnh lùng nhìn bọn họ tay trong tay bước ra phía cửa, Thiên Ngạo cảm thấy thật đau lòng, người con gái anh yêu nhất lại phản bội anh trong ngày sinh nhật này. Không khỏi chua xót khi bị cầm súng tại chính ngôi nhà hai người đang ở và chính chiếc giường của họ, lúc trước còn vui vẻ hạnh phúc bấy giờ lại...! Anh đi nhanh lại Gia Dao nắm tay ả

"Gia Dao, tôi yêu cô nhiều vậy sao cô lại phản bội tôi chứ? Tôi không tốt chỗ nào sao?"

"Haha...Anh chỉ là một Giám Đốc què ở một công ty nhỏ nhỏ bé tẹo, anh nghĩ tôi xứng với anh sao? Yêu anh 3 năm anh cho tôi được những gì? Thật nhàn chán, bỏ anh là đúng...Haha" Gia Dao cười khinh nhìn anh

Thiên Ngạo điên lên không thể làm gì cô ta được. Đúng là cô ta nói đúng, bây giờ công ty anh chỉ là một công ty nhỏ bé, chả đủ điều kiện gì cho Gia Dao. Giám đốc nhỏ cũng chả đủ tiền mua sắm cho cô ta.

"Anh nhìn Lương Huy xem, vừa tài giỏi, vừa giàu sắp được lên chức chủ tịch đây này. Còn anh, anh nhìn lại mình xem?"

Gia Dao khinh bỉ nói xong kéo Lương Huy một mạch ra ngoài. Anh dờ dẩn ngã quỵ xuống đất, lòng đau như cắt khi chính người con gái mình yêu 3 năm phản bội mình, cầm súng mình... Không thể tin được Nhịp Gia Dao chính là loại người như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Em Dâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Sau vụ việc xảy ra đó, Tổng Thiên Ngạo từ con người ấm áp thành một con người lạnh lùng, tàn độc. Anh về Bắc Kinh nhưng cũng hay đi rượu về khuya để quên đi cô ta nhanh hơn

Đến một ngày Ba mẹ cô Du Mẫn được chuyển qua nhà anh ở vì lí do nào đó nên gia đình cô phải sống chung với anh và anh lớn hơn cô mấy tuổi nên hai người họ thành anh em nhưng xa cách muốn chừng, ít tiếp xúc với nhau

Còn Cô ta Nhịp Gia Dao thì vẫn đang sung sướng với Lương Huy ở bên Mỹ. Bọn họ đã chuyển qua bên đó sinh sống nhưng không hiểu vì sao 1 tháng mà cả gia tài gia sản của hấn bị phá sản hết phải đi vay mượn tiền nhưng không đủ tiền nên hấn đã bán đi cả căn nhà biệt thự ở Mỹ của cô ta khiến cả gia đình phải lâm vào nguy kịch không nhà không cửa, nên Gia Dao cô ta mới đành bán thân đi làm gái bar để kiếm sống.

Cũng 1 tháng đấy, Du Mẫn và anh sống với nhau cũng dần dần gắn liền tình cảm với nhau thân thiết hơn. Trong một lần, anh đi rượu bạn về say tí mị đã không chủ quan, kiểm soát được chính mình đã cùng Du Mẫn cô làm tình với nhau, say đắm trong dục vọng. Vì một phút lỡ lầm mà anh với cô càng gắn kết chặt chẽ với nhau hơn và từ đó họ luôn giao hợp với nhau vào lúc tối hoặc nhà vắng.

Hiện Tại

Anh chỉ biết lắc đầu, ngán ngẩm với thực tại. Bước ra khỏi quán bar Thiên Ngạo lấy xe Audi ra định chạy về nhà nhưng tới khúc cua quẹo, anh nhìn thấy cảnh Cô ta đang bị mấy người đàn ông chọc ghẹo sờ soạn trên người nhưng cũng vì tình nghĩa năm xưa nên anh chạy lại đến cứu cô ta

"Cảm ơn anh đã cứu em" ả mỉm cười nắm lấy tay Thiên Ngạo nhưng bị anh phủ

"Ồ bây giờ cô về đi" Anh nói xong định quay đầu bước đi, ả liền giữ tay anh lại, giả giọng nói

"A...anh cho em ngủ nhà a...anh được không, trời khuya rồi anh định cho em đi một mình về sao?!"

Nghe ả nói vậy, anh nhìn xung quanh đúng là trời đã khuya nếu để cô ta đi một mình về cũng không an toàn huống hồ mới xảy ra vụ việc vừa nãy, nghĩ ngợi một hồi anh mới quyết định

"Ồ được, nhưng ngủ ngoài phòng khách, không được vô phòng tôi"

Thiên Ngạo lạnh lùng nhìn cô ta nói rồi quay lưng bước lên xe, đợi ả lên xe rồi anh mới nhả ga chạy nhanh về khách sạn

[.....]

Sáng hôm sau, Du Mẫn mới tỉnh dậy tại phòng Mạc Phi, cô ngồi dậy mà đầu nhức cả lên

"Cậu tỉnh rồi sao?" Hàn Mạc Phi từ cửa bước vào, bụng theo đồ ăn sáng dành riêng cho cô

"Uk, đây là nhà cậu sao?" Du Mẫn mơ màng nhìn xung quanh nói

"Ừ nhà mình, mà cậu thay đồ đi rồi ăn sáng" Hấn nói xong đặt đồ ăn sáng với bộ quần áo dưới bàn bên cạnh chăm chú nhìn cô

"Nhưng cậu ra ngoài mình mới thay được chứ?" Cô thấy hấn cứ nhìn mình chăm chăm thì hơi ngại liền mở miệng nói

"À...ờ vậy cậu thay đi" Hấn nói rồi đứng dậy ra ngoài không quên đóng cửa lại

Thấy hấn ra ngoài cô mới yên tâm cởi quần áo mà thay đồ mới mà hấn đem vào cho cô

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Em Dâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Sáng hôm sau, tại khách sạn Villa mà anh đang ở

Thiên Ngạo bước ra phòng thì thoáng nghe được mùi của món ăn thật thơm, tưởng rằng đó là Du Mẫn anh liền bước vào phòng bếp, gọi nhẹ tên cô

"Du Mẫn"

Nghe được giọng anh, Nhịp Gia Dao giật mình quay lại cười tươi với anh

"Em là Gia Dao đây"

Nụ cười trên môi anh liền dập tắt khi người trước mặt mình không phải là Lệ Du Mẫn cô mà là cô ta

"Cô đang làm gì ở đây vậy?" Anh lạnh lùng nói

Nhịp Gia Dao ngượng cười nhìn anh, bộ mặt tươi vui lúc nãy cũng biến mất thay vào đó là khuôn mặt lạnh lùng của anh. Nhịp Gia Dao tự hỏi rằng người con gái mà anh gọi lúc nãy là ai? Có quan hệ gì với anh mà anh còn tưởng cô chính là cô gái tên Du Mẫn gì đó?

Gia Dao vừa bụng đồ ăn sáng ra vừa cười nói

"Thấy anh còn ngủ nên em không dám kêu anh dậy nên tự chuẩn bị cho anh trước, nè toàn món anh thích không đấy"

Thiên Ngạo nhìn xuống bàn ăn, đúng là toàn món anh thích, nhưng trước giờ toàn là ăn chung với cô bây giờ không có Du Mẫn bên cạnh dù là món ăn vàng anh cũng chẳng nuốt nổi

Thiên Ngạo chả nói gì chỉ lắc đầu rồi bước ra ngoài

Gia Dao thấy thế liền hỏi

"Anh không ăn sáng sao?"

Anh lạnh nhạt quay đầu nói

"Không, tôi không nuốt nổi"

Cứ thế anh bước ra ngoài để mình Nhíp Già Dao một mình trong phòng. Thiên Ngao bước tới đại sảnh của khách sạn, liền móc túi lấy điện thoại ra gọi cho ai đó

"Alo, kêu người đặt vé máy bay về nước sớm nhất cho tôi, mai tôi về Bắc Kinh"

"Ơ nhưng còn hợp đồng ở Los Angeles Tổng giám đốc không muốn tham gia sao?"

"Không cần, tôi cho người hủy rồi, công ty chúng ta cũng chẳng cần cái hợp đồng đó"

"Nhưng...nhưng mà...."

"Đừng nói nhiều, làm ngay cho tôi"

"V...vâng ạ"

Không cho đầu dây bên kia nói tiếp, anh ngắt máy tiếp tục sản bước ra phía cửa

"Du Mẫn anh sắp về với em rồi đây"

"hắc xì"

"Ngựa mũi quá" Du Mẫn đang xem phim thì bị hắt xì

"Cậu sao vậy? Có cần tôi mua thuốc không?" Hàn Mạc Phi lo lắng nhìn cô nói

"Không, không sao lát cũng khoẻ ak" cô lau mũi rồi đứng dậy đi ra ngoài

"Cậu đi đâu vậy?" Hấn nhìn cô thắc mắc hỏi

"Tôi đi mua đồ tỳ" vừa nói Du Mẫn vừa đi ra ngoài

"Cho tôi đi với" hấn hưng phấn định đứng dậy thì bị cô từ chối

"Không được mình tôi đi được rồi cậu ở nhà đi" Cô nói xong bước ra ngoài, để lại bộ mặt ngủ ngờ của Mạc Phi

Về phía cô thì đang tung tăng đi dạo, hít thở bầu không khí trong lành

"Yah! Thật tự nhiên" Cô vừa nhắm mắt vừa đi để hưởng phụ bầu không khí máy mẽ này thì bất ngờ cô va chạm trúng ai đó, cả hai liền bật ngửa ra sau

"Ui da" Du Mẫn kêu la oai oán, đưa tay sờ bộ móng bị tê của mình

"Cô không sao chứ?" Người lạ mặt đứng dậy trước, dơ tay đưa lên trước mặt cô rồi nói "tôi giúp cô đứng dậy"

Du Mẫn không ngừng ngại mà nắm lấy tay hấn để kéo cô ngồi dậy

"À cảm ơn anh" cô cười tươi, tay thì đang xoa xoa cái móng mình

"Không gì" Hấn cũng cười nói "cho tôi xin lỗi vì nãy làm cô té"

"Không sao đâu" Du Mẫn xua tay lắc đầu nhìn hấn

"Uh! Vậy cô có thể cho tôi biết cô tên gì không?" Hấn đưa tay ra, thể hiện ý muốn làm quen với cô

"Tôi tên Lê Du Mẫn, còn anh" Du Mẫn cũng bắt tay hấn nói

"Tôi tên là Lâm Mạc Gia, rất vui được biết cô"

Hết 31

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Em Dâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

"Tôi tên là Lâm Mạc Gia, rất vui được biết cô" hắn vừa nắm tay cô vừa cười nói

"Anh Gia rất vui được làm quen ạ" cô cũng cười tươi với hắn

Nụ cười của cô thật đẹp, trong trẻo, tươi sáng làm sao! Ngắm mãi mà vẫn không biết chán

"Anh Gia, anh không sao chứ?" Du Mẫn quơ tay trước mặt hắn, khi thấy hắn đang thất thần

"À không không sao!" Hắn bây giờ mới bình thường trở lại, hình như hắn để ý rằng cô đang gần gần sát mặt mình vào mặt hắn, chỉ vài cm thôi sẽ đụng chạm nhau. Lâm Mạc Gia mới đỏ mặt lùi về phía sau, cất giọng khàn khàn nói

"Ah uh bây giờ cô đang định đi đâu sao?"

"À tôi định đi mua đồ" Du Mẫn mới chợt nhận ra mình cần đi mua vài món đồ nên nhanh chân nhanh miệng mở lời trước "tôi phải đi rồi gặp lại anh sau" cô chạy đi ngay trước mặt hắn, không để cho Lâm Mạc Gia kịp nói lời nào

Hắn ta quay sang hướng cô chạy, nhìn về phía cô, dần dần rồi biến mất, Lâm Mạc Gia khẽ mỉm cười

"Chúng ta sẽ gặp lại nhau thôi"

Ngày hôm sau, cũng là lúc Tổng Thiên Ngao sẽ về Bắc Kinh nơi cô đang sống. Hôm qua anh nói hết lời với cô ta anh sẽ về Bắc Kinh, rốt cuộc cô ta khóc om sòm, nói rằng em vẫn còn yêu anh. Nghe mà thật ghê tởm phát ón, nhưng trong lòng anh bây giờ chỉ có một người duy nhất sẽ đi cùng anh hết quãng đường này chỉ có một mình cô - Lệ Du Mẫn mà thôi!

"Đặt vé xong chưa?" Anh nhăn nhó nói với thư kí của hắn

__ "Vâng xong rồi ạ, lát nữa có thể xuất phát ạ"

"Uh" anh nói xong liền gạt máy, rồi dứt tay vào hai bên túi thông thả đi dạo xung quanh

Gần đến 12h chiếc máy bay anh đặt cũng bắt đầu khởi hành, Thiên Ngao dựa vào ghế, cầm điện thoại nhắn cho cô nhưng ở bên kia điện thoại Du Mẫn thì đang bật chế độ tắt nguồn nên anh nhắn thì cô không hề biết

Đến khi anh về đến nhà thì trong nhà thật vắng người, không có một bóng ai kể cả cô. Tổng Thiên Ngao tức tối móc điện thoại ra gọi mãi cho cô nhưng vẫn là "*thuê bao....*" Thiên Ngao càng ngày càng biến sắc hơn, đã tối rồi mà cô không về chả biết đi đâu nữa... Gần đến 8h cô mới về nhưng lại không hề biết trong phòng khách đang có người tức giận vô cùng, vừa lo vừa giận cô.

Du Mẫn bước vào nhà nhưng vì đèn nhà tắt nên cô không nhận ra sự có mặt của anh, đến khi bật đèn, cô quay sang về phía ghế đối diện mình thì giật mình hét lên

"Ôi má ơi, MAAA"

Đến khi nhìn kỹ lại đó chính là anh thì vừa hét xong mặt Du Mẫn liền thay đổi từ sợ qua vui mừng, hớn hờ, cô chạy lại phía anh đang ngồi, đang định đặt mông xuống ghế thì bị anh nắm lấy tay lôi lên phòng, khoá trái cửa lại

"Em mới đi đâu về?" Câu hỏi đầu tiên mà Thiên Ngao nói với cô

Du Mẫn xoa xoa cổ tay đỏ của mình xong liền ngược nhìn anh, hiểu được anh đang nói gì thì về mặt vui tươi, đi lại ôm lấy cổ anh, nũng nịu nói

"Em đi chơi với Thiên Nhi bạn học của em, với lại em có mua cho anh một cái cà vạt mới nè" Du Mẫn định đi lại lấy cà vạt mới trong giỏ xách nhưng chưa kịp bước đã bị Thiên Ngao kéo lại, áp sát vào tường

Cô ngáy người một tý rồi cười, nhón chân lên hôn nhẹ vào môi anh chỉ đơn thuần là thoáng qua nhưng nó lại rất sức hút đối với anh. Cô gái nhỏ đây đúng biết cách làm người ta phạm tội

Dù biết đang rất giận cô nhưng nghĩ lại những ngày qua không gặp, không chạm đến cô thì thật làm anh khó chịu. Lệ Du Mẫn cô có lẽ đã khắc ghi mãi mãi trong tâm trí anh, bất kì nơi đâu thì anh vẫn luôn nhớ đến cô, nhớ về hình bóng và nụ cười thiết tha của cô

Thiên Ngao không nói gì chỉ nhìn cô giây lát, cuối người khẽ chạm vào môi cô, nụ hôn thật nhẹ nhàng, nồng nàn thương nhớ mà anh muốn dành chọn cho cô. Du Mẫn cũng không ngoại lệ, ôm lấy cổ anh mà tận hưởng nụ hôn đầy, nụ hôn nhớ nhung của cả hai.

Chap sau có H+:-)) nếu tâm trạng ta thoải mái:-))

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Em Dâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Nụ hôn cứ thế mà kéo dài đến vô hạn, chừng lúc nào mà cả hai đã yên vị trên chiếc giường đôi, không ngừng quấn quýt lấy nhau. Thiên Ngạo lâu ngày không được gặp cô, mùi hương từ người Du Mẫn khiến anh càng ngày càng muốn cô, muốn chiếm đoạt thân thể cô ngay lập tức

Nghĩ là làm được, anh buông thả đôi môi đã sưng lên do anh cắn vào, cuối xuống hít hà chiếc cổ trắng ngần của cô, cắn nhẹ lên nó chủ yếu là đánh dấu chủ quyền, cô là người của anh. Vừa mút vừa liếm chiếc cổ, bàn tay hư hỏng bắt đầu sờ soạng lên thân thể cô, chạm vào phần nhô nhô mềm mại, anh bóp mạnh lấy nó, nhào nặn đủ hình làm cô rên khe khẽ

"Um...um.."

Thả chiếc cổ đã tìm đồ vì cắn mút, cuối đầu xuống nơi mềm mại chà sát nhẹ, cũng đủ khiến nhũ hoa cương cứng lên. Thiên Ngạo nhép môi cười, đưa tay ma sát lên nhũ hoa càng khiến nó khiêu gợi hơn

Bị anh trêu chọc phần trên khiến cô không ngừng phát ra tiếng rên rỉ đầy dâm dăng của mình

"Um....aaa...."

Cởi bỏ bộ đồ vắn vịu trên người, anh liền nhân cơ hội ngậm lấy nhũ hoa vào miệng, thè lưỡi liếm láp xung quanh đôi gò bồng, khẽ cắn lên nhũ hoa khiến cô phát ra tiếng rên kiều mĩ

"Aaa...umm...đauuu"

Đùa nghịch đôi gò bồng mềm mại đã bị đồ lên vì những dấu hôn cắn của anh, chán chê nơi đó Thiên Ngạo lại trêu đùa phần hạ bộ sớm đã trào ra nước dâm thủy, đầy kích thích, cởi bỏ chiếc quần lẫn quần lót, anh nhẹ nhàng tách hai chân ra hai bên, ngắm nhìn lấy nó thật kĩ càng

"Thật đẹp, lâu rồi không nhìn vào nó trông em thật mê người... cả nó cũng vậy"

Thiên Ngạo vừa nói vừa đưa tay chọt nhẹ vào viên chân trâu, ma sát nhẹ nhàng, khoái cảm dâng lên tột độ, nước dịch dâm thủy cũng theo đó tuôn ra xối xả

"Umm...đừng hành hạ em nữa...khó chịu..."

"Trào ra nhiều đến vậy? Em muốn lắm sao?"

Vừa nói xong, một ngón tay từ từ chui vào khe huyết sớm đã ướt đẫm mảng dâm thủy, cô nhăn nhó khẽ kêu

"Umm...đau....aaa"

Anh khẽ nhíu mày, sao nó lại chật chội đến như vậy? Chỉ có một ngón mà đã kẹp chặt lấy anh không ngừng! Dâm dăng thật là tiểu bối dâm dăng

"Thả lỏng ra đi nào tiểu bối, em kẹp chặt lấy anh quá đấy"

Thiên Ngạo vừa nói vừa cho thêm một ngón vào bên trong, chật chội cũng với tiếng ma sát mê người ngón tay anh từ từ bị nuốt chọn vào sâu bên trong.

Chạm đến phần điểm G của cô, anh liền thút ra thút vào mạnh mẽ, vừa làm anh vừa đưa môi mình chạm vào môi cô, hút sạch lấy mật ngọt trong miệng, lưỡi với lưỡi cùng với tiếng "phập phập" tạo nên tiếng hát ái muội vô cùng

"Umm....aaaa....tay anh sâu quá....umm...nhanh...nhanh...aaa"

Nhận thấy được sự khoái cảm từ từ dâng lên trong con người cô, biết được cô sắp ra, anh liền nhanh chóng đưa tay còn lại cởi bỏ hết quần áo trên người, đưa côn thịt rắn chắc đã ngấn đầu lên để sát vào nơi giao hợp của cô và tay anh, đợi thời cơ đến anh sẽ xâm chiếm lấy nó

Ngón tay anh ra vào bên trong không ngừng nghi làm cô mê muội, từng đợt khoái cảm sung sướng trào lên điểm đỉnh, chất dịch trắng cũng ứa ra bao nhiêu phần, biết rằng mình sắp ra, Du Mẫn uốn éo cặp mộng thuận theo tay anh ra vào theo nhịp, dẫn đến khoái cảm dâng trào, cô hét lên thật to

"Aaaa.... sướng...quá....aaaa"

Dục vọng che mờ lí trí, bây giờ chỉ nhớ tới...anh sẽ cùng cô sung sướng, cùng cô giao hợp để giải toả niềm thương nhớ, giải toả dục vọng, mang đến từng đợt khoái lạc trong mọi người

Nhận biết cô đã lên đỉnh, Thiên Ngao liền rút ngón tay ra khiến Du Mẫn chao đảo, choáng váng, định nói gì đó thì người cô bị bồng lên, kéo đang hai chân ra xa, nơi khe huyết nhấp nhô mở rộng được côn thịt chia thẳng vào trung tâm, Du Mẫn đang suy nghĩ điều gì đó thì.... "phập"

"Aaa...umm...aaa"

Nhân cơ hội cô không chú ý, anh liền cong người nháp vô mạnh mẽ đưa nguyên côn thịt xâm nhập vào nơi hạ bộ đang khép mở kia, do mật dịch vẫn ướt át ở phần hạ bộ nên côn thịt của anh cũng dễ dàng chui vào hơn

Cô choáng váng ôm lấy cổ anh, hạ bộ của cả hai bắt đầu rung chuyển mạnh mẽ, Thiên Ngao lấn áp cả người cô vào góc giường, xâm chiếm mạnh mẽ ra vào vào, khiến Du Mẫn cô không kịp thở theo nhịp của anh

"Aaa...ummm....sướng quá.... nhanh...nữa anh oi...umm sướng"

Được cô động viên càng tăng thêm tính thú của anh, xoay người cô đối diện với mình, nhấc một chân cô lên cánh tay anh, tiếp tục luận động thân dưới, côn thịt càng ngày càng to, khiến cô vừa đau vừa sung sướng, bất giác rên lên đầy dâm dăng, khiêu khích lấy anh

"Umm...Ngao...aaa sướng lắm...nữa đi...aaaa"

"Nói, hãy đưa thứ ấy đâm chết bên trong em đi, mau nói... anh sẽ thoả mãn cho em ngay"

Thiên Ngao vừa nói vừa giả vờ rút thứ ấy ra từ từ, cô đang sung sướng cảm nhận lấy nó thì bị anh trêu chọc quá đáng như vậy. Không nhận được cô cong người uốn éo cặp mông chạm vào côn thịt đang căng cứng của anh, nhìn hành động của cô hết sức dâm dăng, nó đang khiêu gợi anh nhưng vì muốn tiêu bỏi kia thừa nhận muốn được anh lấp đầy, Thiên Ngao anh đành phải nhẫn nhịn, chịu đựng

Quá sức chịu đựng của cô, Du Mẫn đành thủ thủ nói

"Ừm. Ngao...anh...anh...um.hãy đưa thứ ấy đâm chết em đi umm....em muốn..."

Dù nhỏ nhưng cũng đủ để anh nghe thấy, không kiềm lòng được anh liền tách hai chân cô banh rộng ra, mạnh mẽ xâm nhập vào vùng lãnh thổ, chạm đến điểm nhạy cảm của cô, Du Mẫn sung sướng rên to

"Aaa....đúng....umm sướng lắm...umm..aaa"

"Hào, chiều ý em"

Nói xong anh liền cầm côn thịt đưa ra đưa vào mạnh mẽ, chất dịch dâm thủy cũng tuôn ra dữ dội, cả hai quấn chặt lấy nhau, hạ bộ cũng siết chặt lấy nhau không rời

Trong căn phòng giờ đây chỉ toàn là mùi vị của dục vọng, tiếng rên dâm mỹ của cặp đôi trai gái không ngừng kêu lên đầy khiêu gợi

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Em Dâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Sáng ban mai chiếu vào căn phòng ấm áp của hai thân thể một am một nữ trần truồng đang say mê ôm ấp nhau

Người đầu tiên dậy chính là Lê Du Mẫn, hôm qua làm tận mấy hiệp khiến cô đau ê ẩm cả người, đau nhất chính là phần dưới. Nên sáng sớm cô phải tắm rửa lại nơi hạ bộ dính đầy chất dịch lỏng trắng đã đông lại

Tổng Thiên Ngao đang ngủ ngon lành thì nghe có tiếng nước xối xả, mở mắt tỉnh dậy đã không thấy cô đâu bèn đi lại nhà tắm thì thấy Du Mẫn đang thông thả tắm. Do phần cửa được thiết kế bằng kính thủy tinh nên dễ dàng có thể nhìn mờ mờ vào người bên trong, ngắm nhìn cô tắm lại khiến anh tăng thêm dục vọng trong người, nơi hạ bộ cũng sớm thích ứng đã cương cứng dựng đứng lên như một hảo anh hùng chuẩn bị xông pha chiến trường

Bị cô câu dẫn trong lúc tắm như vậy Tổng Thiên Ngao không kìm lại được bản thân đã xông vào nhà tắm một cách bất ngờ khiến cô giật mình hét lên

"Áaaa anh làm gì ở đây vậy. Mau ra um...um"

Định nói tiếp thì bị anh chèn ép vào tường, hôn ngấu ngiến lên môi cô, cắn mút môi khiến cô chỉ kêu được ư ừ trong miệng, nhân lúc cô đang hé miệng

để thờ thì lưỡi anh lập tức chui vào trong khoang miệng mút hết mật ngọt trong miệng, còn khuấy đảo lưỡi cô cùng với lưỡi anh, nụ hôn đã khiến cho phòng tắm thành nơi chứa dục vọng chiếm hữu của Tổng Thiên Ngạo anh

Vừa hôn tay anh không quên sờ mó tất cả nơi nhạy cảm của cô, khiến Du Mẫn cô tăng lên khoái cảm trong người. Nhận thấy bàn tay anh đang sờ vào nơi hạ bộ vẫn còn đau nhức kia, cô định ngăn lại nhưng Thiên Ngạo đã nhanh chóng đưa một chân cô lên cao, cầm côn thịt săn chắc nhét thật mạnh vào nơi tư mật ướt át kia khiến Du Mẫn la lên vì đau

"Áaaaa...um...Thiên Ngạo... Anh đang um làm cái quái um gì vậy?"

"Mẫn Mẫn cho anh... Nhìn em tắm anh không kiềm được...um"

Vừa nói anh vừa bế cô lên bồn rửa mặt ra sức luận động thật nhanh thật mạnh, Du Mẫn vừa đau nhưng cảm thấy rất sướng... Nơi khe huyết chặt chội kẹp chặt lấy côn thịt của Thiên Ngạo làm anh điên cuồng hơn mà nháp thật mạnh vào sâu bên trong, cô cảm nhận được nơi tử cung của cô đang chạm vào côn thịt anh thì không khỏi rên lên

"Aaaa...um...sâu quá...umm...um...đau....um..."

"Ngoan một chút nữa sẽ xong thôi, cho anh um "

Nơi khe huyết của cô đã sưng đỏ lên vì trận tối qua và trận hôm nay nữa, chắc cô khó mà lết xuống giường được... Tiếng nước xối xả với tiếng "phập phạch" đã tạo nên âm thanh cực kì mà mị đây sức hút

"Umm đau...chậm tý umm...aaaaa"

Không bận tâm đến câu nói của cô, anh rút ra một lát rồi lại nhét thật mạnh thật sâu vào trong người cô, Du Mẫn rên to hơn cũng bắt giác ôm chặt lấy cổ anh để cảm nhận thêm những khoái cảm, khoái lạc mà anh mang đến. Lăn ra ra vào vào cuối cùng của anh đã khiến cả hai đạt cao trào mà phóng thích hết vào bên trong

Du Mẫn mệt đừ ngã người vào ngực anh, hơi thở từ từ đều lại, lần hạnh hạ này của cô chắc 1 tháng mới khiến cô đi lại được. Hai chân mềm nhũn khó mà di chuyển được, đau nhức khắp người, hạ thân thì vừa đau vừa tê tê. Cô đưa tay dấm vào ngực anh như muốn trách móc anh.

Tổng Thiên Ngạo không nói gì chỉ khẽ cười, tắm cho cô một lát rồi bồng ra phía giường để Du Mẫn tựa vào người anh

"Anh đúng là đồ sắc lang, tối đã làm bây giờ còn hành em ra như vậy nữa, chắc 1 tháng em mới đi được quá"

Du Mẫn ngẩn đầu nhìn anh, hơi dỗi nói

"Thôi nào anh thương, ai kêu lâu ngày không gặp em nên bây giờ anh mới bù đắp cho em đấy thôi những ngày quá nhớ em lắm đó!"

Anh vừa nói bàn tay lại không yên phận xoa nắn một bên ngực cô, Du Mẫn ngạc nhiên nhéo vào tay anh nói

"Thương mà hành em như vậy! Hứ thấy mà ghét, đồ sói sắc lang"

Du Mẫn khoanh tay che ngực trần không quên lấy chăn che đi nơi tư mật của cô

"Anh mà là sói sắc lang thì em chính là nữ sắc lang, nào lại đẩy đề cho anh sói thường thức nào"

Tổng Thiên Ngạo nói giả bộ kéo chăn cô ra, Du Mẫn kinh ngạc phản kháng nói

"KHÔNG ĐƯỢC, em đang mệt cho em nghỉ ngơi tí đi"

Cô nói rồi nằm xuống kéo chăn lên che người lại, nhắm đôi mắt ngủ. Thiên Ngạo nhìn cô rồi cười khẽ cúi xuống hôn lên mái tóc cô, thì thầm vào tai cô

"Du Mẫn, Anh yêu Em"

Anh nói xong rồi đứng dậy bước ra ngoài, khoá cửa phòng lại. Bên trong dù cô chưa ngủ nhưng câu nói đó khiến cô không khỏi hạnh phúc và vui mừng

"Em cũng yêu anh, Thiên Ngạo ah"

Cô khẽ mỉm cười rồi từ từ đắm chìm vào giấc ngủ yên bình. Việc sáng nay cũng đủ khiến cô mệt mỏi rồi

_____Hết 34_____

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Em Dâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Gần đến tối, Du Mẫn mới tỉnh táo tỉnh dậy nhìn xung quanh căn phòng không thấy Thiên Ngao đâu, bước xuống giường ra khỏi phòng thấy dưới lầu anh đang nói chuyện với đàn ông lạ mặt nào đó

"Ông hãy điều tra tung tích của bọn người Trương Lệ Quyên cho tôi càng nhanh càng tốt, không được chậm trễ"

Anh vừa nói vừa đưa tấm hình của Trương Lệ Quyên cho người đàn ông đó xem, nhìn sơ qua người đàn ông chỉ gật đầu rồi đứng dậy cúi chào anh ra về

Đợi ông đi xa Du Mẫn mới bước xuống tiến lại gần Anh đang nằm ngả người về phía sau sa long

"Thiên Ngao"

Thiên Ngao giật mình khi đằng sau mình có người gọi tên anh, anh quay lại thì thấy bóng dáng của cô đang đứng đằng sau khẽ mỉm cười, dịu cô đặt lên đùi anh, dịu dàng nói

"Sao lại dậy rồi, em còn mệt không?"

Thiên Ngao vuốt mái tóc cô nhẹ nhàng, mặt cười hiền với cô

"Em khoẻ rồi chỉ tại anh em mới như vậy đó"

Du Mẫn liếc mắt nhìn anh, bàn tay nhéo nhéo lên hai bên ngực cách một lớp áo

"Aaa đau anh xin lỗi em còn giận sao? Chỉ tại em đẹp quyến rũ anh nên anh không kiềm lòng được thôi mà"

Thiên Ngao trơ bộ mặt vô tội nhìn cô

Du Mẫn không nhịn được cười phá lên, xoa nhẹ đầu anh

"Bộ mặt anh nhìn mắc cười quá à! Em không thèm giận anh nữa đâu"

Thấy cô cười Thiên Ngao không khỏi cảm thấy sung sướng khi có được Lệ Du Mẫn cô bên cạnh. Có được cô chính là niềm tự hào may mắn nhất của anh đấy hử hử~!

"Bíngboong..." Tiếng chuông cửa nhà anh vang lên

"Vô đi không khoá"

Thấy có người bước vào Thiên Ngao liền trở lại bộ mặt lạnh lùng vốn có của mình, chỉ có mình cô anh mới hiền lành, dịu dàng còn người khác thì vẫn y cũ, lạnh thì vẫn lạnh

"Chào lâu rồi không gặp nhỉ Thiên tổng!" (vì họ của anh là họ Tổng nên mình phải lấy Thiên trong Thiên Ngao của anh đặt là Thiên Tổng nha)

"Đúng là lâu rồi không gặp Lâm tổng"

Anh nhìn người trước mặt bước vào, nhếch môi cười

"Mạc Gia?"

Du Mẫn nẩy gò dúi vào lòng ngực anh hít hà mùi hương bạc hà nên không chú ý tới người phía trước, đợi khi anh mở miệng cô mới ngẩng đầu thấy hấn

"Em quen biết hấn ta sao?"

Thiên Ngao ngạc nhiên khi thấy cô quen biết được hấn ta. Trước giờ hấn đâu bao giờ tiếp xúc với con gái khác (ngoại trừ cô ta) vậy mà giờ đây Du Mẫn lại quen biết hấn ta dễ dàng như vậy?

"À hôm qua em có đi dạo thì lỡ đụng trúng anh ta nên em với anh Mạc Gia mới quen biết được đấy, chỉ là quen biết qua đường"

Cô mỉm cười nhìn anh, rồi quay sang nhìn hấn nói

"Anh ngồi xuống đi để em đi pha cà phê cho tụi anh uống"

"Uh cảm ơn em"

Thiên Ngạo mở lời nói, đợi cô đi thì anh mới quay lại nhìn hẩn lạnh lùng

"Tới đây làm gì?"

"Chà chà tới đây để thăm cậu thôi mà làm gì căng giữ vậy?"

Hắn cười xoa xoa bàn tay, hai chân vắt chéo lên nhau

"Khoẻ chưa chết được đâu"

"Haizz thật là... Mà cô gái này là em cậu à? Tôi không biết đấy, lúc mới đầu gặp tôi nhìn em ấy và cậu không giống nhau tý nào, họ thì khác nhau"

"Thì sao?"

"Tặng em gái cậu cho tôi được không?"

Hắn dứt khoát trả lời nhanh gọn lẹ, miệng cười gian xảo. Anh nhìn hắn cũng đang muốn gì nhưng đầu dễ dàng như vậy được. Lệ Du Mẫn cô đường đường là của Tổng Thiên Ngạo anh, đầu dễ dàng mà cho người khác được

Thiên Ngạo nhếch mép cười

"Không em ấy không phải là đồ chơi, thích tặng là tặng được"

"Sao? Từ bao giờ cậu chú trọng tới mấy vấn đề này vậy, lúc trước thứ gì cậu không thích thì cậu vứt bây giờ chỉ có một cô em chi cần vứt rồi tìm cô em khác, dễ mà"

Hắn thản nhiên nói, không bận tâm tới anh đang nghĩ gì

Đúng thứ gì anh không thích anh sẽ vứt bỏ nhưng cô thì khác cô là cuộc đời, là cả bầu trời của anh, có sao anh lại vứt bỏ. Nghe hắn nói như vậy anh thật tức giận vô cùng, không có cô ở đây chắc anh sẽ đánh nó đến khi chết mới thôi. Loại người như hắn ta không bằng một con cầm thú

"Cậu tới đây là để nói việc này à nếu thế xin cậu về cho tôi không tiếp"

_____ Hết #35 _____

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Em Dâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

"Nếu cậu tới đây để nói về việc này thì cậu về cho tôi không tiếp"

Anh lạnh lùng nhìn hẩn

"Hắc.. hắc làm gì mà nghiêm túc giữ vậy, tôi chỉ đùa thôi mà"

"Cậu nên bớt lời lại đừng có mà xúc phạm đến Du Mẫn, không thì đừng trách tôi"

Nghe hắn nói thế anh cũng bình tâm trở lại, không vì hắn từng là bạn bè thân của anh trong thời đại học thì chắc bây giờ hắn đang nằm ở nghĩa địa từ lâu rồi. Tính anh hay khoan nhượng nên chả muốn muốn so đo với ai

"Uh uh làm gì mà gắt dữ vậy!"

Hắn vừa nói xong thì Du Mẫn đã bung hai tách cà phê ra phía ngoài

"Hai người uống đi"

Cô nhỏ nhẹ nói rồi qua chỗ Thiên Ngạo ngồi xuống bên cạnh anh. Bàn tay anh không yên phận vòng qua eo cô mà ôm chặt sát vào người. Nhận biết có người đang nhìn Du Mẫn đỏ mặt nhéo vào ngón tay anh, ngại ngùng nói

"Thiên Ngạo ở đây có khách đấy"

"Kệ.... "

"Hai người cứ tự nhiên tôi không làm phiền đâu"

Lâm Mạc Gia mở miệng nói trước chặn đi câu nói của anh. Du Mẫn quay sang nhìn hắn rồi ngược nhìn anh. Bộ mặt anh bây giờ thật khác lạ với lúc này!

Đẹp trai hơn, lạnh lùng hơn trước nữa chứ! ~~

Thiên Ngạo không bận tâm tới lời nói của hắn, quay lại nhìn hắn, lạnh giọng hỏi

"Cậu biết tung tích của cô ta chứ?"

"Cô ta? Trương Lệ Quyên sao?"

"Uh" Anh vừa nói bàn tay vừa vuốt ve eo thon gọn của cô, không quan tâm tới có người ở trong nhà mình, Thiên Ngạo nhân cơ hội được nước lấn tới đưa bàn tay to của mình chui vào lớp áo ngoài của cô

Du Mẫn giật mình mở hai con mắt tròn lên nhìn anh. Như muốn nói rằng "mau dừng lại ngay"

Cảm nhận được ánh mắt của ai kia nhìn chằm chằm vào mình một cách dữ tợn, nhưng anh lại không bận tâm tới, khẽ cười một tiếng rồi bàn tay hư hỏng trong áo cô lại tiếp tục chui lên trên, đụng chạm đôi gò bồng nhô nhô của cô, Du Mẫn kích thích giật nảy lên

Lâm Mạc Gia ngồi đối diện với anh nên không nhìn thấy được phía bên trái có một bàn tay đang lộng hành một cách bí ẩn

"Tôi không biết cô ta đang ở đâu cả!"

Hắn thản nhiên nói, bàn tay khoanh lại trước ngực

"Uh vậy giờ cậu về được rồi đây"

Thiên Ngạo mở miệng nói nhưng bàn tay vẫn tiếp tục lộng hành, vuốt ve một bên ngực cô, còn xoa xoa lấy nụ hoa của cô khiến Du Mẫn kích thích định rên lên nhưng do có người nên cô đành phải nhẫn nhịn nuốt tiếng rên xuống cổ họng

Nhìn hành động lạ của Du Mẫn còn đỏ mặt hấn thốc mắc liền hỏi

"Du Mẫn em không sao chứ? Sao mặt em lại đỏ vậy?"

Cô liếc xéo nhìn thấy khuôn mặt của anh thản nhiên vô cùng như chưa có chuyện gì xảy ra, nghiêng răng tức giận, lấy chân của mình đạp mạnh lên bàn chân của anh, cười ngược nói với hắn

"Không sao, tại trời nóng quá thôi!"

Nói xong Du Mẫn lại cảm nhận được sức của anh trong lớp áo cô hình như càng nhanh. Bất ngờ anh bóp mạnh lấy bộ ngực làm cô muốn hét lên nhưng sau đó thì khựng lại, phải chịu đựng mới được!!!

"Uh vậy tôi về trước! Tạm biệt"

Đội hắn bước ra ngoài, cô mới dám thở mạnh ra, liếc xéo anh một cách tức giận nhưng ngay lập tức cô liền bị Thiên Ngạo đè lên người. Hơi thở lạnh phả vào tai cô, thì thầm đầy biến thái

"Tiểu bảo bối, em dám đạp lên chân anh còn dám nhìn anh bằng đôi mắt hung dữ này sao, kì này anh sẽ không tha cho em đâu, tiểu Du Mẫn ah!

_____ Hết #36 _____

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Em Dâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

"Bảo bối, em dám đạp lên chân anh còn nhìn anh bằng ánh mắt hung dữ này sao, kì này anh nhất định sẽ không tha cho em đâu!"

—

—

Nghe anh nói thế cô luôn cuống xô anh ra, miệng lắp bắp nói

"Hôm qua anh hành em không đủ hay sao mà bây giờ còn định giờ trò nữa!"

Cô trừng mắt nhìn anh khi thấy anh đang cời từng cúc áo trên người

"Anh anh không được làm như vậy, đây là phòng khách mà?"

"Anh không quan tâm"

Thiên Ngạc trả lời nhanh gọn rồi đi lại cô, kéo Du Mẫn nằm xuống sofa, hơi thở đều đều phả vào mặt cô kèm theo ánh mắt chứa đầy dục vọng

"Du Mẫn à nhìn em đỏ mặt như vậy trông em thật quyến rũ lắm sao!"

"Anh anh nói...tào lao gì vậy?"

Cô nhìn anh ngại ngùng

Nhưng bây giờ trông anh thật khác lạ hơn thường ngày! Mái tóc đen ngắn xoã ngang xuống mắt, che đi đôi mắt đầy sức hút mê người của anh

Dù thấy được nửa mặt dưới nhưng anh lại vô cùng đẹp trai, khuôn mặt đó chỉ có mình cô được sở hữu và đụng chạm nó thôi! Bất kể ai đụng chạm cô tuyệt đối không cho!

Cô liền bất giác đưa tay chạm vào mặt anh, sờ soạn trên khuôn mặt đã đỏ đầy mồ hôi kia

Thiên Ngạc ngớ người ra một lúc rồi cũng khẽ cười, dịu dàng cúi xuống hôn lên môi cô

Cô cũng theo quán tính đưa tay choàng qua cổ anh, nụ hôn cứ thế chìm vào khoái lạc không giới hạn, khoáy đảo chiếc lưỡi yếu ớt của cô

Hôn xong anh lại cúi người đưa đầu vào cổ cô hít hà mùi hương sữa mà thường ngày cô sử dụng, không quên cời bỏ hết quần áo vương vãi trên người cả hai

Bàn tay đầy dâm dục kia cũng không yên phận mà sờ soạn trên cơ thể cô, một tay đưa lên bầu ngực căng tròn mịn màng, xoa bóp lấy nó, còn xoay nhẹ nhũ hoa khiến nó cứng lên đỏ tím

"Ừ....

"Sao? Sướng không?"

Thiên Ngạc cười cợt nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô

"Ừ..không ư...đừng hành em nữa"

Cô thờ hờn hển nói khi bàn tay bắt đầu di chuyển xuống phía dưới nơi hạ thân cô đã sớm ướt ươn ướt

"Chà chà em nói không nhưng "cô bé" của em đã khai báo tất cả"

Đưa một ngón vào khe huyệt, miệng cười trêu chọc

"Ừ...á aa um đừng nói bậy chứ!

"Anh đâu nói bậy! Thứ nước đục từ hạ thân của em chạy xuống hết, ướt cả tay anh này, em thật dâm tiểu bảo bối à"

Thiên Ngạc khàn khàn nói, tay vẫn chọc chọc vào khe huyệt cô không ngừng ra vào, dù là không muốn thật nhưng bàn tay ma thuật của anh khiến cô phải thừa nhận tất cả rằng nó thật sướng

"Á aa ư...ư nữa đi ư aa"

Bị anh chọc phá nơi hạ thân như vậy, cô không chịu được liền bật ra tiếng rên dâm đẳng cầu xin anh, dù biết rằng cô không muốn nói ra những lời dâm mị như vậy

Thấy cô nhiệt tình mời gọi như thế, tay anh càng tăng tốc ra vào hơn, mặt nước dịch bên trong không ngừng bắn ra ngoài

"Em thật đẹp, cả nơi này nữa"

Anh cúi người ngồi xuống thân cô, khẽ đưa lưỡi liếm hết vị ngọt bên trong, mùi hương tỏa ra cũng có vị mùi sữa thơm

"Ư á umm~ lưỡi anh đang trong em aa..."

Mút sạch hết bên dưới, anh liền nhanh chóng cời bỏ chiếc quần trên người để giải phóng cơn thịnh nộ đã cương cứng đầy gân xanh kia, liền tách hai chân cô ra xa, đút thật mạnh vào khe huyết đã ướt đầm đẫm đầy đam thủy

"Aaa á...sâu quá ư ư aa..."

"Thật sướng khi nó ở bên trong em, tiểu bảo bối à"

Anh vừa nói vừa nhấp mạnh vào trong người cô

Cô sung sướng rên rỉ không ngừng

"Á aa sâu quá nữa đi nhanh nữa...ư...um"

Được cô cầu dẫn mời gọi, anh càng tăng tốc ra vào một cách mạnh mẽ, đâm thẳng vào hoa huyết, Du Mẫn liền uốn người lên tận hưởng. Khoái lạc do anh tạo ra khiến cô không khỏi sung sướng, nhận lấy đề hưởng thụ cho chính mình và cả anh.

Khoái cảm trong người bắt đầu dâng lên càng cao, dục vọng trong người càng lớn, anh gầm lên rồi thút thật mạnh thật sâu vào trong cô, tiết hết chất dịch trắng bắn vào bên trong, Du Mẫn cũng uốn người lên mà tiết ra ngoài

Cô và anh đạt đến cao trào thỏa mãn, cả hai mệt mỏi thở hổn hển, cô mệt ngã người có ý định sẽ nhắm mắt lại nghỉ ngơi nhưng Thiên Ngạo lại không có ý định rút cơn thịnh nộ đang trong người cô ra. Du Mẫn liền hiểu ý hốt hoảng nói

"Ngạo, rút ra, em cần nghỉ ngơi, em kiệt sức rồi, không muốn làm nữa!"

"Thế em nghỉ ngơi đi, còn anh vẫn sẽ tiếp tục đến khi thỏa mãn tiếp thì thôi"

Anh cười ranh ma nhìn cô, tay thì vuốt ve từ khuôn mặt cô trở xuống đùi

"Anh thật vô liêm sỉ, biến thái"

"Anh không vô liêm sỉ, biến thái thì đâu có được em và cả thân thể em chứ? Em cũng đâm anh đấy thôi"

Thiên Ngạo nhếch mép cười trêu chọc, hạ thân thì lại tiếp tục ra vào

Du Mẫn tức đến đỏ cả mặt, không cãi được lời nào chỉ biết hét lên

"ANH THẬT XẤU TÍNH... KHÔNGGGG...THA CHO EM ĐI!!!"

"...."

Thế là cả phòng khách đều nằng nặc mùi hương của dục vọng và tiếng rên thống khổ của nữ chính đang bị hành xác bởi một con thú nhân xấu tính

Nhưng ở một nơi nào đó cách xa thành phố Bắc Kinh

"Tụi bây chuẩn bị kế hoạch tới đâu rồi?"

"..."

"Tốt, thật hiện tốt tao sẽ thưởng cho tụi bây bằng không...các người biết rồi đấy..."

"..."

"Uh, chuẩn bị xong thì xuất phát"

"..."

"Lê Du Mẫn, Tổng Thiên Ngạo... để xem...các người còn hạnh phúc được bao lâu...haha..."

Tiếng cười ma mị vang lên khắp căn phòng, nụ cười xảo quyết trên khoé môi hiện lên như một con ác quỷ, nó báo hiệu gần như sắp có nguy hiểm xảy ra nhưng... kế hoạch đó là gì?

Hết #37

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Em Dâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 38

Ngày hôm sau

"Du Mẫn em mau dậy đi học đi"

Thiên Ngạo từ ngoài cửa bước vào, bụng theo là khẩu thức ăn sáng do anh làm ra

"Ừ... Tớ nữa đi mà... Hôm qua anh hành em bây giờ toàn thân em ê ẩm cả người đây nè!"

Cô mơ màng, mở miệng ngáy ngủ nói

Anh nhìn vào chỉ biết cười khúc khích rồi đem khẩu thức ăn đặt lên bàn, ngồi lên chiếc giường nhìn cô đang ngủ

"Em ham ngủ quá đấy"

Vừa nói tay vừa sờ nhẹ lên má cô, kéo hết những sợi tóc vướng vào má cô

Thấy không có động tĩnh gì anh liền dùng kế sách để chọc ghẹo cô

Thiên Ngạo cuối người xuống thì thào vào bên tai của cô, giọng nói quyến rũ đầy biến thái truyền đến

"Du Mẫn, nhìn em ngủ ngon như vậy, thật sự anh muốn "ăn" em quá!"

Anh nhấn mạnh từ "ăn" khiến cô giật mình liên đồ mặt tỉnh dậy

Du Mẫn quay sang nhìn anh bằng mắt hí mắt mở còn Thiên Ngạo cũng nhìn cô bằng ánh mắt cầu hôn, cả hai cứ thế mắt đối mắt với nhau, trôi đến 2 phút sau, cô mới đứng dậy nhanh chóng chạy vào nhà vệ sinh sửa soạn thay đồ

Anh nhìn vào không khỏi buồn cười với cô gái này

7h30

"Em đi học đây"

Cô ăn xong liền đứng dậy bước ra ngoài thì nghe thấy tiếng nói của anh vọng tới

"Em không tính đợi anh chờ đi sao?"

"Thôi khỏi đi, em đi bộ cho thư giãn không khí tấy, bầu trời sáng nay rất đẹp!"

Du Mẫn mỉm cười nói

"Ừ đi nhớ cẩn thận đấy, chiều về anh rước"

"Vâng ạ, bye anh"

Cô đi lại hôn lên má anh một cái rồi chạy nhanh ra ngoài

"Tiểu thư, cô ta đã ra ngoài!"

....

"Chuẩn bị hành động"

....

"Rõ"

....

5h

Trường cũng tan học, cô bước ra trường đứng bên một góc đợi anh đến, nhưng tiếc thay trời lại đổ cơn mưa lớn, mà anh lại chưa đến đón

Nên Du Mẫn móc điện thoại ra gọi cho anh....

"Alo?"

"Alo! Du Mẫn" đầu dây bên kia mỉm cười, giọng nói ấm áp ngọt ngào vang lên

"Thiên Ngao anh tới chưa? Trời mưa lớn quá!"

"Anh tới liền, trên đường đang đi thì bị kẹt xe nên 5phút sau anh sẽ tới, em đợi nhé!"

"Vâng "

Nói xong cô liền tắt máy lại và tiếp tục đợi anh

Đợi đến 5 phút sau, thì cô thấy một chiếc xe ô tô đen chạy tới, cứ ngỡ là Thiên Ngao, Du Mẫn liền chạy lại thì trong xe 2 tên bịt mắt bước ra ngoài, đi lại phía cô, đứng chắn ngang

"Các...các người là ai?"

Cô sợ hãi lùi về phía sau vài bước

Hắn không nói gì liền đi lại kéo cô đi, Du Mẫn hốt hoảng la lên

"Cứu...Cứu...mau thả tôi xuống, các người là ai? Sao lại bắt tôi chứ?"

"Câm mồm, cô không có quyền lên tiếng, mau theo chúng tôi"

Tên kéo cô đi quát lớn, nhưng cô vẫn một mực la lên kêu cứu

"Không... Tôi không đi, mau thả tôi ra...không Thiên Ngao mau đến....."

Chưa kịp nói xong, cô liền bị tên kéo đi tát lên má một bạt tai gỗ đau, bên má liền sưng đỏ lên nguyên bàn tay in trên má cô

"Tao kêu câm mồm nghe không?"

Du Mẫn sợ hãi co rút người lại, nước mắt là chả rơi xuống hai bên gò má

Cô đau lắm! Cô sợ lắm! Có ai cứu cô không...?? Thiên Ngao mau đến cứu em đi, em thật sự rất sợ!

Thế là cô bị bọn bịt mắt bắt dẫn lên xe, và chạy ra xa khỏi nơi ngoại thành phố..

.....

Chiếc xe đen rời đi được một lúc thì xe của Thiên Ngao liền tới nơi nhưng nhìn xung quanh thì chả thấy cô đâu... Tưởng rằng cô đã đi bộ về nên đã lấy điện thoại ra gọi cô

"Tít... tít...thuê bao quý khách....."

Gọi mãi vẫn không bắt máy, lo rằng cô đã xảy ra chuyện gì, nhanh chóng đi lại hỏi những người xung quanh

Được biết rằng có vài người đã thấy cô và hai tên áo đen lôi dắt nhau lên xe, nhìn bọn họ rất đáng sợ nên không ai dám can ngăn giúp cô

Biết được tin này, anh liền ngồi lại lên xe, và phanh ra chạy nhanh về nhà

Cũng không quên báo cho Hàn Mạc Phi và Lâm Mạc Gia tới, trong nhà vắng cô khiến căn biệt thự to sang trọng này im phăng phắc, không thấy tiếng cười của cô nữa. Thật khó chịu!

Thiên Ngao ngồi xuống ghế salon, tay nắm chặt thành quỳn, miệng nghiến răng ken két, ánh mắt đỏ ngầu xen lẫn sát khí bao quanh đầy người

"Du Mẫn em đừng có xảy ra chuyện gì cả? Anh nhất định sẽ tìm và cứu em ra"

.....

Sau một lúc, Hàn Mạc Phi và Lâm Mạc Gia cũng đã tới

"Thiên Ngao, Du Mẫn bị bắt cóc sao?"

Hàn Mạc Phi nôn nóng hỏi anh

"Ừ...không biết là ai đã bắt cóc em ấy"

"Câu nghi là ai bắt...?"

Lâm Mạc Gia vắt chéo chân, ung dung hỏi anh

"Trương Lệ Quyên?"

Mạc Phi nghi hoặc nói

"Tôi mong rằng người bắt Du Mẫn không phải là cô ta nữa... Bằng không..."

Anh cầm chiếc ly thủy tinh trên tay nhìn một lúc rồi quần mạnh xuống sàn nhà, tiếng "choang" vang lên tan vỡ

"Bằng không.. Cô ta sẽ giống như chiếc ly thủy tinh này, tan nát không còn mảnh vụn"

_____ Hết #38 _____

#Nhật_ quá

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Em Dâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

"Bằng không.. Cô ta sẽ giống như chiếc ly thủy tinh này, tan nát không còn mảnh vụn"

Cả hai nhìn anh không chớp mắt

"Wao... Tôi sợ cậu rồi đấy Thiên Ngao!"

Lâm Mạc Gia nhìn anh cười cợt

"Bây giờ việc chúng ta làm là đợi bọn chúng gọi tới còn không thì kiếm nơi bọn chúng đang trốn"

Mạc Phi nhìn anh cất giọng nói

Anh im lặng rồi đứng dậy bước lên lầu, việc hôm nay khiến anh rất mệt mỏi... Tại sao bọn chúng cứ muốn bắt Du Mẫn là sao? Việc gì khiến bọn chúng phải ra tay bắt cóc? Vì tiền...? Hay vì tình...?

Hàn Mạc Phi nhìn anh rồi lại nhìn Lâm Mạc Gia, nở nụ cười nói

"Chào nãy giờ ngồi nói chuyện lâu như vậy, tôi chưa biết tên anh là gì?"

"Tôi là Lâm Mạc Gia, cứ gọi là Mạc Gia đi"

"Ừ! Tôi là Hàn Mạc Phi"

[....]

"Các các người mau thả tôi ra..."

Cô vùng vẫy hét lên nhìn bọn chúng

"Cô bị bắt như vậy mà cũng có sức nhí!"

Ả bước lại phía cô bị chói, nở nụ cười ác quỷ nhìn cô

"Cô cô... Trương Lệ Quyên? Sao lại là cô?"

Du Mẫn ngạc nhiên nói

"Là tôi thì sao hử?"

"Cô lại dám bắt tôi? Tôi và cô không đội trời chung, tại sao cô cứ một lòng muốn bắt tôi?"

Cô nhìn ả nói đầy tức giận

"Bất mày? Mày nghĩ mày là ai...? Vì mày, chính mày dám cướp đi Thiên Ngao của tao, khiến tao mất đi hết tất cả, phải trốn nuôi trốn nuôi trong thành phố này. Khiến tao từ một cô gái bình thường thành tên tội phạm truy nã giết người, không thể về với gia đình? Thế mày đã hiểu vì sao tao lại muốn bắt mày chứ?"

Ả đi lại tát cô một cái, hận thù bao nhiêu đều đổ dồn về cô... Tất cả những gì ả không có đều trực tiếp đổ tội cho cô

"Thiên Ngao của cô? Thật nực cười, cô không có đủ tư cách để yêu anh Thiên Ngao, cô vì tình mới thành ra như vậy. Vì tình mà yêu mù quáng chỉ khiến mình trở nên ngu si, lún sâu vào tình yêu, trở thành một người ích kỉ mà thôi! Chứ chả có lợi ích gì cho bản thân mình cả. Cô hiểu không Trương Lệ Quyên?"

Du Mẫn khinh bỉ nói

"Mày câm miệng cho tao"

Ả tức giận quát vào mặt Du Mẫn, bóp cằm cô đưa lên trước mặt

"Tôi không câm đấy thì sao? Cô có quyền gì mà cấm"

"phụt"

Cô cảm phần phun nước bọt vào mặt ả, thật chất từ trước giờ gặp ả, cô luôn kính trọng xem ả như chị em nhưng bây giờ thì khác rồi, ả bây giờ như một con mụ ác độc, luôn chiếm lấy thứ không thuộc về mình, bắt buộc phải giành được...

Chẳng khác gì vì tình mà hại chính bản thân mình, chính gia đình và phẩm chất, tính cách của mình...

"Mày dám..."

Trương Lệ Quyên trừng mắt, hung hăng tát cô thêm hai bạt tai vào má

Khuôn mặt của cô hiện giờ in rõ 5 bàn tay in hai bên má... Ừng hòng trên khuôn mặt nõn nà của cô

Cô chỉ nhìn ả bằng ánh mắt chán ghét, đầy khinh thường, nói chuyện với ả chỉ khiến cô ta chà đạp vào mình thôi! Có khi cô ta cũng chẳng bằng súc vật, nói chuyện với ả càng tổn nước bọt...!

Không thể vì cô ả trước mặt mà khóc, càng khóc càng khiến cô ta biết mình yếu đuối, mà giờ trở si nhục thêm thôi!

"Bất nhót cô ta cẩn thận, để cô ta trốn thoát là ta xử các người hết"

"Dạ tiểu thư"

Ả nói xong rồi xoay lưng bước đi, rời khỏi căn phòng êm tối, kinh dị này

....

Cô bị trói chặt hai bên, thân hình nhỏ bé bị che bởi bóng tối bên trong, một chút ánh sáng cũng chẳng có, như giam giữ một tù nhân nguy hiểm... Chẳng khác gì bắt nhốt cô như bắt nhốt một con chuột súc vật....

"Cuộc đời chưa biết trước được mối nguy hiểm đang rình rập trước mặt, chỉ biết do trời mà sắp đặt..."

_____ Hết #39 _____

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Em Dâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 40

"Chết tiệt! Rò cuộc ai đã bắt cóc Du Mẫn đây!"

Thiên Ngạo tức giận quát lên, khuôn mặt phẫn nộ kèm theo sát khí lạnh lan tỏa khắp phòng

Bất chợt tiếng chuông điện thoại bàn vang lên "reng reng", Thiên Ngạo ngồi bên cạnh vội lấy điện thoại bắt máy

"Alo?"

"Chào anh yêu, nhớ em chứ!"

"Cô là ai?"

Anh nheo cặp mí mắt hỏi

"Em nè, Trương Lệ Quyên của anh đây"

Ả mỉm cười ngọt ngào nói

"Là cô? Gọi tôi có việc gì chứ?"

Anh lạnh lùng nói

"Ừa, anh không định hỏi em về tung tích của con ả Du Mẫn sao?"

Ả vừa nói vừa liếc nhìn cô đang bị trói chặt trên cột

"Cô... Cô... Không lẽ người bắt cóc lại là cô?"

Anh cầm chiếc điện thoại, nghe được tin này không khỏi tức giận và phẫn nộ

Cô ta lại dám bắt Du Mẫn một lần nữa sao? Lần kia anh đã bỏ qua cho cô ta, bây giờ lại một lần nữa bắt cô...

Thật không thể tha cho cô ả Trương Lệ Quyên mà

"Thì sao? Là em bắt đấy! Anh định cứu cô ta chứ gì?"

Ả vang lên từ đầu dây bên kia, giọng điệu đầy khiêu khích anh

"Cô mau thả Du Mẫn nhanh. Không thì đừng trách sao tôi ác với cô"

Giọng nói lạnh đến thấu xương, đe dọa nói

"Haha... Anh định làm gì em đây? Thật buồn cười. Nếu như anh muốn cứu cô ta thì hãy tới nhà hoang xxx mà cứu ả"

Anh bây giờ thật sự rất điên người mà... Nhất định phải cứu Du Mẫn cho bằng được, việc còn lại sẽ tính sau vậy!

"Được! Nhưng tôi nói trước, cô không được làm gì Du Mẫn, nếu như em ấy có rơi một sợi tóc nào thì cô liệu hồn với tôi"

Anh đe dọa nói ả

"Được chứ, nhưng chỉ một mình anh đi, nếu có ai đi theo em sẽ tự kết liễu cô ta và cả em. Coi anh có thể bên cô ta được nữa không?"

Trương Lệ Quyên nhép mép nói

Đầu dây bên kia bỗng nhiên tĩnh lặng vài giây... Im lặng chừng khoảng 2 phút, anh mới tiếp nhận trả lời

"Được. Tôi sẽ đi một mình, cô hãy đợi đến tối nay tôi sẽ tới!"

"Hào. Em chờ anh yêu. Bye anh"

Nói xong ả liền tắt máy

Anh tức giận không kiềm chế được, đập điện thoại xuống sàn, miệng thốt lên nặng lời

"Cô ta... Mẹ kiếp...!"

"Cô đã làm gì Thiên Ngao hả?"

Du Mẫn cảm phần nhìn ả, khi nghe được cuộc đối thoại của anh và ả.

Cô chắc chắn rằng anh nghe được tin này sẽ bằng mọi cách để cứu được cô ra

"Tôi nay cô sẽ biết... Kịch vui chỉ mới bắt đầu"

Ả nói xong, chế nhạo nhìn cô rồi cười lớn bước ra ngoài

Cô hoang mang khi nghe ả nói thế! Rốt cuộc cô ta muốn gì ở cô và Thiên Ngao đây?... Chia cách hay... Giết...?

"Thiên Ngao anh đừng tới đây. Em không muốn anh gặp bất trách hay nguy hiểm gì cả... Xin anh..."

Du Mẫn cuối đầu xuống, nước mắt cũng tuôn ra khi nhắc tới anh... Anh là mạng sống của cô, mất anh... Cô mất tất cả...

"Thiên Ngao, Du Mẫn là do Trương Lệ Quyên bắt sao?"

"Ừ..."

Anh thờ ơ nói

"Thế cậu tính đi một mình tới nơi đó ả"

Thiên Ngao im lặng nhìn hai người trước mặt, rồi nói

"Không... Chỉ là việc này cần phải nhờ tới hai người..."

"Việc gì??"

Cả hai thắc mắc, đồng thanh hỏi

"....."

Hết #40

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Em Dâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Đã quay trở lại rồi đây. Các bạn vẫn nhớ bộ này chứ

Tiếp»

Tại nhà hoang XXX mà chính Trương Lệ Quyên đã nói cho anh biết

"Tôi tới rồi đây"

"Anh yêu, anh tới thật đúng lúc"

Ả nở nụ cười ngọt ngào nhìn anh

"Tiểu Mẫn đâu? Mau thả cô ấy ra"

Anh chẳng muốn phí lời với à ta, liền cao giọng đòi người

"Áy, từ từ đi nào"

À lắc lư đi lại gần anh, anh chẳng thèm để ý một cái

"Người đâu, đem người ra cho tao"

Dứt lời 2 tên canh liền đưa Du Mẫn đi ra ngoài, anh nhìn thấy cô thì bất giác cau mày lên tiếng hỏi

"Sao cô ấy lại ra nông nổi như vậy?"

"Em không biết, do cô ta không chịu nghe em nên mới nhận hậu quả"

À vẫn giữ nguyên bộ mặt tươi cười đó

"Cô dám...!"

Anh tức giận, nổi gân xanh, nắm chặt cánh tay à, gần từng tiếng nói

"MAU THẢ TIỂU Mẫn RA"

"Em muốn hỏi anh một câu"

À lơ đi câu nói của anh, nhìn anh hỏi

"Hỏi gì?"

Thiên Ngạo nhàu mày rồi buông lỏng cánh tay Lệ Quyên xuống

"Anh trước giờ từng yêu hay thích em dù chỉ một chút chưa?"

"Đã từng nhưng giờ chẳng còn và cũng sẽ không bao giờ có"

Anh nhếch mép, lạnh lùng lên tiếng

"Được thôi! Nếu như đã thế thì đừng trách em độc ác..."

Trương Lệ Quyên nói rồi xoay người đi về phía Du Mẫn đang ngất xỉu trên ghế, bị chói chặt tay chân

"Trương Lệ Quyên em đã không có được tình yêu của anh thì cô ta cũng đừng hòng có"

À nói xong liền rút ra một cây súng chĩa thẳng vào đầu cô

"Tiểu Mẫn..."

Thoáng nghe giọng nói của ai đó, cô từ từ lơ mơ mở đôi mắt ra, kinh ngạc nhìn xung quanh

"T...Thiên Ngạo..."

Cô vui mừng hét lên khi thấy anh đang đứng ở đây

"Tiểu Mẫn em không sao chứ?"

"Em không sao, anh đừng lo cho em. Nhưng tại sao anh lại tới đây? Chỗ này nguy hiểm lắm, anh mau về đi"

Cô lo lắng nói

"Không...Anh không cứu được em thì lấy tư cách gì để cầu hôn em đây"

Thiên Ngạo nhìn cô, ánh mắt đầy yêu chiều

"Tình cảm quá nhỉ?"

À khó chịu khi thấy cả hai giờ trò tình cảm trước mắt à, vẻ mặt khinh bỉ, rồi hét lên

"LỆ DU MÃN, MÀY DÁM CUỐP NGẠO CỦA TAO, CUỐP HẾT TẤT CẢ CỦA TAO THÌ NGAY BÂY GIỜ MÀY ĐỪNG HÒNG SỐNG RỒI KHỎI ĐÂY. MÀY CHẾT, NGẠO SẼ THUỘC VỀ TAO...HAHA. CHẾT ĐI"

Cây súng ngay thẳng đầu cô, cô nhắm mắt lại nhưng vẫn nở nụ cười thật tươi về phía anh

Anh không hốt hoảng cũng chẳng làm gì chỉ đứng đó, lạnh lùng nhìn ả, khinh bỉ nói

"Cô có đủ tư cách để giết chết cô ấy sao? Đừng mơ..."

..Pằng.

_____ Hết #41 _____

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Em Dâm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.